

НІНА БІЧУЯ **РОДОВІД**

НІНА БІЧУЯ

РОДОВІД

ПОВІСТЬ, ОПОВІДАННЯ

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО «КАМЕНЯР»
1984

У2
Б67

В новую книгу
современной украинской писательницы
вошли повесть о молодежи —
актерах провинциального театра,
которые стремятся к самоусовершенствованию
и утверждению себя как личностей,
а также рассказы на историческую
и современную тематику.

Рецензенты:

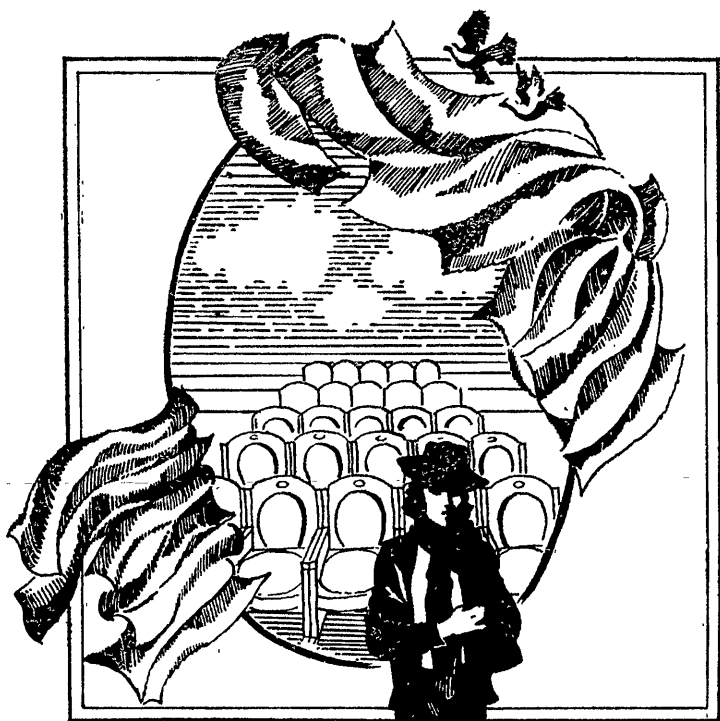
В. С. Брюховецкий, Г. М. Сивокін

Художник

К. І. Суевалова

Б 4702590200-033 45,84
М214(04)-84

© Видавництво «Каменяр», 1984

РЕПЕТИЦІЯ

ПОВІСТЬ

Небо з самими лише зірками
першої величини — не небо.

Бертольд Брехт

1

Вікна майстерні відкривали парадоксальний пейзаж сучасного міста, яке з усвідомлено-безжальним егоїзмом завойовувало все новий і новий життєвий простір.

Майже впритул до вікон підступали одноманітні, позбавлені яскравої індивідуальності сірі обличчя височенних будинків. На плоских дахах надійно трималися щогли телевізійних антен, і було в них багато більше тривкості й самовпевненості, аніж у тоненьких, тендітних деревцях, які, здавалось, без надії вирости боязко пнулися вгору серед велетенських, рівно тесаних брил — будинків.

Руда земля в розритому котловані, оточеному кривозубим дощаним парканом. Червоний екскаватор. Чорні асфальтовані доріжки. Крихітні сосонки. Єдиний старий цегляний будинок у підніжжі нових, висотних. Далі, праворуч,— наївні хатки й котеджі злякано визирають із вибалків по той бік котлована й путівця, шукаючи бодай якогось захисту у тополь з тонкими тривожними верхівками. Через якийсь час, прорісши з глибокого котлована, будинок закриє і цей вид.

Викорчуване дерево, сіре, покручене, застигле в смертній байдужості. Кольорові плями автомашин. Гофровані смужки бетонних східців, кинутих на пагорбки поміж будинками. Хлопчик з велосипедом. Біла пляма випраного простирадла на шворці між двох металевих стовпців. Ліворуч — невгамовна місь-

ка траса. У сукупності і дисгармонія, і непорушна логічна єдність.

Зовсім відосібненим, самотньо-незалежним зостався тільки озерце за трасою, вгамоване ще кригою, пильно стережене довколишнім лісом, на який уже й з протилежного боку, од самого виднокола, поволі й уперто насувалося місто. Верхівки дерев з висоти сьомого поверху бачилися Наталі нашорошеними, їжакуватими й непривітними. Вони творили суцільний ярус, що піднімався над землею, утримуваний колонами міцних стовбурів.

Дивлячись у вікно, Наталя продовжувала фіксувати деталі міського пейзажу: небо кольору блочних будинків, як старий, зужитий театральний задник. Дві воропи на телевізійній антені. Заводський димар у просвітку між будинками. Кульгавий чоловік з паличкою. Упертий, набридливий звук якогось в'їдливого й невтомного механізму на будівництві.

І раптом сірий і потертий задник неба поволі розповзається і відкриває зухвалу, уже не по-зимовому глибоку голубизну.

— Я йду з театру,— говорить Наталя, обернувшись.

Тепер перед нею зовсім інший світ, замкнений чотирма стінами, давно знайомий і вже не надто цікавий світ, де владарює її мати; вона сидить за мольбертом упівоберта до вікна, так, щоб на полотно падало світло. Трохи збоку — кілька днів тому «поставлений» натюрморт: припорошений всохлий букет, де вперто домінує ще жива червінь плодів шипшини, недбало кинута вишивана серветка і книга з покладеним упоперек розкритих сторінок старовинним ножем для розтинання паперу.

— Добре,— каже мати,— нарешті!

— Ти не заперечуєш? — дивується Наталя.

— Я кажу: нарешті відповідне освітлення,— пояснює мати, не дивлячись на дочку.

— А я кажу, що йду з театру. Ти не влаштуєш трагедії?

Голубизна вже увійшла і в кімнату, підсвітила сіруватий всохлий букет, легенький блік майнув на тьмяній поверхні ножа. Наталя віддавна навчилася помічати найменші зміни в освітленні, найтоншу гру світла, від якої змінювались настрої, характер і навіть форма предметів або ж колір людських очей. Мати все ще не зводила погляду на дочку, зайнята своїм натюрмортом.

— Я не маю сили для трагедії. Врешті, трагедійна актриса — не мое амплуа, чи як там кажуть у вашому театрі...

— Амплуа тепер не на часі. Всі повинні грати все. То ти й справді погоджуєшся?

— Подумай сама: якби я почала заперечувати, благати чи переконувати: «Ах, не йди, як можна? Кидати театр, коли стільки нервів і труду коштувало потрапити туди! І коли ти отримала роль, яка тобі так до вподоби, якою ти ще позавчора захоплювалася», — хіба б ти послухалася моїх умовлянь? А так... хто його знає? Я погоджуся — а ти на злість мені залишишся працювати.

— Залізно. Материнська логіка. А що, ти не цікавишся, чому я так вирішила? Чому я йду?

— Знаєш, є мудре правило: не питай — не збрешуть. Я втомилася від брехні.

— Чиеї?

— Хочеш з'ясувати стосунки? Давай відкладемо до вечора. Я ж, здається, працюю.

— Увечері в мене репетиція, — зітхнула Наталя. Мати взяла до рук пензля, мовчки придивляючись до нього, і Наталя помітила, що шкіра на материних руках суха, зовсім уже немолода, і якимось недоречним здався яскравий манікюр на подовгастих, гострих нігтях.

— Ага, отже, ти ще не сьогодні йдеш з театру. А коли — не скажеш?

— Скажу. Обов'язково скажу!

Наталя одягла курточку і беретик, не дивлячись у дзеркало. Завченим, автоматичним рухом закинула на спину кінець довжелезного шарфа, двічі обгорнувши ним шию, намотала на долоню так само нескінченно довгий ремінець маленької шкіряної торбинки — стояла перед матір'ю наїжачена, цибата, як розтривожений чимось бусол, але мати вже знову не дивилася на неї, зосереджено витискаючи з тюбика фарбу на райдужно-кольорову палітру.

— Я йду, мамо.

— Йди.

— Я... не знаю, коли повернусь.

— Угу. До батька зайдеш нарешті?

— До батька? Навіщо?

— Як знаєш. Але коли людина в біді, то не одне забуваєш.

— Можливо.

— Ну-ну... Дякую за каву і бутерброд.

— Не варто й згадувати.

— Може, все ж таки навідаєшся? До батька?

— Не знаю. Ні.

Коридор був темний, вузький і безконечно довгий, він нагадував Наталі тунель у горах; у дитинстві часом огортав її страх, що той тунель не дійде кінця і вона ніколи не вибереться до світла, а ще гірше — з невидимих у чорноті дверей, за якими містилося ще кілька майстерень художників, вистромиться чиясь недобра рука й потягне її, Наталю, хтозна-куди.

Вулиця дихнула свіжо й світло, голубого побільшало, посвітлили тьмяні блоки будинків, потеплішали білуваті, притулені під кутом лоджії, стали антрацитово-блискучими віконні шибки. Хлопчика з велосипедом кудись уже звіяло, натомість дівчинка в червоному комбінезоні вправлялася в їзді на роликах.

Наталя з заздрістю придивлялася, як дитина зграбно з'їжджає униз похилою заасфальтованою доріжкою. «І жодних тобі проблем!» — уже зовсім заздро подумала дівчина, в незбагненній недосяжності своїх двадцяти літ забувши, що і в дитячому віці існують свої складні проблеми.

Вода в озері передчувала близькість свободи. Тепло пробивалося крізь кригу, вона стемніла, стала не така гладенька й лискуча, як тиждень тому, коли Наталя востаннє приходила сюди. Дівчина чула затаєне, тривожне шемрання води під кригою, ледь вловиме потріскування льоду й таке ж легеньке, схоже на віддалений стукіт дятла, порипування старих дерев.

Довкола вмерзлих у лід чорних гілок, що попадали ще за осені у воду при самому березі, тепер виднілися заглибинки, видовбані сонячним променем, які теж засвідчували близьке визволення і води, і цього пагілля, — тільки ж йому вже ні до чого буде свобода, бо воно давно вмерло, не жило, зосталася хіба що видимість існування.

Кригою уздовж озера поволі чапав рудий пелехатий пес. Галки й ворони сахалися від нього врізнобіч, потому знову осідали на лід, поволі й повагом дріботячи тонкими лапками. Врешті пес уклався на льоду, втуливши між передніх лап велику важку голову, зрідка глипав чорними очима на птахів.

Кілька рибалок, застиглих у чудернацьких, незручних позах, гибли над пробитими в кризі ополонками в надії на улов. Біля рибалок так само непорушно стовбичили цікаві дітлахи, й собі втупившись у незглибимо-тривожну темноту холодних водяних дір.

Тепер, коли Наталя дивилася на вулицю з-над озера, перспектива дещо змістилася. Будинки вишикувались наче трохи навскіс, нахильцем до широкої бетонованої дороги, вздовж якої рухався безконецний, невтомний конвейер машин; уперто-довічними вигля-

дали будівлі, хоча в такому ракурсі втрачали дещо від функціональності людського житла і скидалися скоріше на витвір чиеїсь химерної фантазії. Зате дерева, й озеро, рибалки при всій незаперечній і відчутній реальності буття здавалися захищеними та недовговічними. Над будинками летів у голубому літак, і якраз через зміщення перспективи рухався ніби надто низько, на рівні якогось сьомого поверху, і Наталі зробилося моторошно від думки, що літак зможе врізатись раптом в одну з сірих брил, а зайнятий собою світ не помітить цього, як не помітили Ікарового падіння люди на брейгелівській картині.

У дальньому, північному кутку озерця на грубій палі, вбитій у лід, з шаленою швидкістю оберталося колесо. Приладнаний до нього туго натягнутий трос ніс на кінці крихкі, маленькі санчата, і на тих санчатах з непотрібною, безглуздою і через те ще дивовижнішою відвагою кружляли по колу, визначеному довжиною троса, хлопчаки. За котримсь із обертів кожного з тих зухвальців по черзі викидало із санок, і хлопчаки летіли уздовж слизької поверхні льоду, ніби розсипаючись на часточки від реготу, швидкості й страху; а потім знову хтось опинявся на санках, щоб і собі скуштувати того звабливого страху.

Наталя довго спостерігала за грою, долаючи настійне бажання теж сісти на санки, і, не здолавши, таки рушила через усе скрижаніле озеро до дітлахів.

— Дайте-но й мені спробувати,— не надіючись на дозвіл, попросила вона, і хлопчаки піддалися тому зухвалому й дитячому, що бриніло в її голосі й жило в ній самій, що мало б зостатися назавжди, якщо колись колись не забagnetься витравити це з її душі.

— Ого тітка чого захотіла,— не зважився сказати більше один з дітлахів, поштиво відступаючи водночас якомога далі, може, йому уявилося, що трос витягнеться зараз і стане довжелезним, коли на санча-

тах вмоститися така цибата, чудна дівчина з яскраво намальованими устами.

— Сам ти тітка,— з розмаху кинула Наталя і вже не чула відповіді, бо хтось крутонув щосили невелике колесо, і вона полетіла по сріблясто-сірій кризі у голубих та зеленкуватих бризках, скалочках і уламках льоду, морозу й остраху. Може, якраз цієї миті впадєть зовсім близько Ікар, але Наталя теж не помітила його падіння.

Земля надсадно й зі скрипом оберталася довкола своєї давно не змащованої осі. Як добре, що ми не чуємо цього скрипу: ми надто маленькі, щоб помітити дю титанічну роботу. А земля обертається й несе до сонця в цю мить саме ці блочні будинки — ці ряди гладко тесаних брил, це озеро, і дітлахів, і саморобну карусель, і спалахують слюдяним червоним блиском вікна, світяться антени, будинки вбирають і поглинають у себе м'яке тепло надвечір'я, добрішають, смутнішають, замислюються на ту коротку мить, поки земля їх очима дивиться в сонце, і продовжує крутитися карусель.

Коли дівчина вийшла на вулицю, їй навперейми рушила юрба; людський натовп ніби намагався полонити її, забрати з собою, але щоразу обминала, обтікала, як вода, ота уперта, навальна людська течія, де так важко розрізнити окремі риси, обличчя, рухи. Відокремити, розрізнити можна було тільки слова. Вони існували осібно, ніяк не пов'язані для Наталі з людськими обличчями, характерами, настроями, бо все було суцільне, мінливе й неловиме, все зливалось до купи, окрім слів, що виринали з загального галасу самотійно, трималися мить у пам'яті і, не зафіксувавшись, зникали, не полишаючи спогаду, перекреслені чиеюсь балачкою, іншим словом, іншим вигуком.

«Театр абсурду,— думала Наталя.— Всяк говорить своє, ніхто нікого не чує, не слухає, не розуміє, кожен

тільки промовляє свій текст. Але так здається лише на перший погляд — театр абсурду. Насправді все має глибокий сенс, і все поміж собою зв'язане, треба тільки пошукати зв'язків».

Вона звернула у бічну вуличку, до своєї улюбленої вареничної «У тітки Ганни». Варенична містилася у напівпідвальному приміщенні, темнуватому, з тьмяними, під коричневими плафонами, лампами. Високі столи, до блиску повитирані ліктями завсідників, не було потреби й лакувати; огрядна жінка в білому накрохмаленому очіпку зграбно й вправно рухалась поміж тих столів, збираючи брудний посуд, швидко стираючи столи; вона поглядала привітно то на одного, то на іншого клієнта, і ті у відповідь теж усміхалися, наче кожному жінка встигала сказати щось приємне.

Біля затишного столика в кутку стояла висока, струнка піч, кахлі були білі, рожеві, голубуваті; від печі йшло тихе, майже домашнє тепло, дівчина з приємністю провела долонею по гладенькій, теплій поверхні.

Батька Наталя побачила саме в той момент, коли перед нею на столі з'явився коричневий полив'яний полумисок з варениками. Білі й пахучі, вони гаряче парували, злегка притрушені червоним перцем. Поряд з полумиском стояв горнець сметани.

Занедбаний вигляд батька, хвороблива сірість його обличчя, яку Наталя швидше відчула, аніж побачила в цій тьмяній, рудявій сутені, вдарили дівчину, як гіркий докір. Отже, це не материні пусті фантазії, нібито батько хворий та ще й зостався зовсім сам. Видно, усе так і є. Тільки ж мама казала, що він нікуди не виходить, навіть додому не йде із своєї майстерні, а мама носить йому віднедавна якісь дієтичні бульйони, терту моркву і ще там щось — то чому він опинився гут, чому, як казала мати, не сидить у майстерні, а зайшов на вареники «до тітки

Ганни»? Він же ж і вигадав колись цю назву для вареничної, хоча, може, ніякої тітки Ганни й близько тут не було. А обличчя у нього таки землисте, нездорове, й змиршавіла, вицвіла його густа колись, русява борода — «єдиний привілей художників і волоцюг» — це теж його фраза; а побіля нього нікого нема, ніхто не крутиться, не зазирає у вічі, не ловить жартів, які потім можна подавати як власні,— а так звично було бачити при батькові людей, особливо тоді, як художній салон або ж якась картинна галерея купували його роботу. Він сидів тепер самотньо; поспіхом, майже не пережовуючи й болісно смикаючи щочкою, ковтав страву, наче його силували їсти. Рухи мав рвучкі, метушливі, крутив виделку, а потім знову поспіхом підчіпляв зубцями вареники.

Не треба туди дивитися, бо він відчує і обов'язково помітить, а їй цього зовсім не хочеться. Скільки ж то вони не зустрічалися? Років п'ять. Видно, хтось із них дуже старанно обминав іншого; якщо так довго не бачилися, живучи в одному місті,— то навіщо зустрічатися зараз, при варениках, які вони так часто й зі смаком їли в тому іншому вимірі часу, коли жили разом і коли мама не встигала зготувати обід навіть у неділю й посилала їх обох до «тітки Ганни».

Батько швидким, незвично недбалим рухом обтер уста й бороду, спробував застібнути гудзики на пальті, але вони йому не піддавалися. Наталя умовляла себе не дивитися в той бік і все ж таки дивилася, уперто, спідлоба, впізнаючи й не впізнаючи батькові руки, обличчя, пальці; їй здавалося, що догледіла навіть куртку, замашену фарбою, в якій він звик працювати, і відчула запах сигарет, що їх він курив звичайно.

Так і не впоравшись з гудзиками, батько подався до виходу, потім враз повернувся — забув на столі рукавиці — і, забираючи їх, ковзнув несвідомим, заглибленим у себе поглядом по Наталиному облич-

чу — аж їй стало боляче від тієї невидющості, мить якусь приглядався — і вийшов з вареничної.

«Стій, нікуди не йди,— звеліла собі Наталя,— їж вареники»,— умовляла вона себе і, відсунувши полумисок, несподівано сама для себе рушила до виходу.

Побачила вже здалеку, на повороті з вулички, його високу тонку постать. Ішов згорбившись, піднявши комір пальта, наче проти вітру, трохи виставляючи вперед праве плече. Широка вулиця, уздовж якої щойно назустріч Наталі рухалася рікою передвечірня юрба народу, спорожніла враз. Як театральна сцена після вистави, коли монтувальники вже навіть декорації розібрали. Не було нікого й нічого. Тільки на тлі сірого задника поволі йшов високий пригорблений чоловік, самотній і чужий навіть самому собі в цьому несподіваному вакуумі, а вслід йому дивилась дівчина, також висока й тонка, ледь розвернувшись уперед правим плечем. Згори, з височенних колосників, звисали рядна хмар.

А потім знову на вулиці з'явилися люди, уздовж гінкої магістралі рушили машини, вискочив з під'їзду хлопчисько й зосліпу паштовхнувся на дівчину, сердито щось пробурмотів і побіг через дорогу просто на червоне світло, в'юнко петляючи поміж машинами.

Ніби нічого й не трапилось, і притому щось змінилось. «Змінилось, — подумала Наталя,— і ніхто не може тому зарадити». І коли вона пішла униз вулицею, то помітила врешті холодну передвечірню похмурість і підняла догори комір куртки, щоб хоч тим захиститися від холоду.

2

Після останнього дзвінка в театральному буфеті лишився тільки один клієнт з пляшкою пива. Він сидів за круглим столиком і поволеньки цідив прозоро-

бурштинову рідину, притримуючи її в роті перед кожним ковтком: або пиво було надто холодне, або ж чоловік по-справжньому смакував його.

Буфетниця часом зводила на клієнта очі, але то був пустий, без жодного зацікавлення чи оцінки погляд; вона щось плела з вовни і весь час, ретельно нанизуючи на грубі спиці м'яку червону нитку, рядок за рядком рахувала петельки. Видно було, як ворухатяться повні, нефарбовані губи дівчини. Вона рахувала по-дитячому пошепки, боячись помилитись, наче зовсім недавно осягнула премудре мистецтво перетворювати час у безконечну множину нанизаних на спиці петель.

Буфетне приміщення було чимале, заставлене довгими рядами круглих столиків, що наче тільки по-театральному умовно трималися підлоги пофарбованими на біло тонкими металевими ніжками; а від того, що затесався поміж тих столів і стільців малопомітний самітник у сірому вбранні, зал став ще більшим, незатишним зовсім, а чоловік над пляшкою пива був як несподіваний знак запитання на великому й незайманому аркуші паперу.

Може, саме так і подумав про нього, переступивши поріг, русявий молодик. Він пройшов через увесь зал до буфетної стойки, двічі перечепився за ніжки недбало відсунених стільців, згадавши при цьому не то дідька, не то його стареньку маму,— і здалеку вже просив буфетницю, подаючи їй гроші:

— Добрий вечір, голубонько! Дві «пепсі», будь ласка, бутерброд з ікрою і «Кемел» для моєї дами.

— Нема.

— Буде. Дама обов'язково буде, голубонько.

— «Пепсі» нема. І «Кемела».

— А ікра?

— Сир є. І ковбаса.

— Ай-я-я,— прицмокнув язиком молодик,— Ну й

репертуар! І чим ви людей до театру заманюєте, якщо навіть «пепсі» не подаєте?

Дівчина усміхнулась, мовчки оперлася на гладеньку поверхню прилавка обома долонями. На пальці її лівої руки зблиснули під світлом дешевенькі перстеніки. Охайно відкладене плетіння лежало на стільці. Хлопець вирішив більше не каверзувати.

— Ну що ж, переграємо. Дві мінеральні, два з сиром, один «Космос».

Вибрав собі місце якраз неподалік чоловіка з пивом, налив у склянку води, ковтнув одним духом і заходився жувати бутерброд, витягнувши з кишені якісь папери, закладені поміж сторінок журналу. Молодик жував бутерброд, читав, незгідливо похитував сам до себе головою, невдоволено кривився, пробував закурити — та сірник зламався, і він занехав ту спробу, знову впівголоса згадавши дідька. Буфетниця, анітрохи не зацікавлена присутністю й цього клієнта, далі рахувала петельки. Чоловік з пивом, ковтнувши ще зо два рази зі склянки, встав і підійшов до молодика.

— Вибачайте...

— Що? Слухаю вас.

— Вибачайте, я бачу, ви вже не читаете.

— Журнал? Беріть, беріть, перегляньте.

— Та ні, я поговорити хотів, бачиться, якщо дозволите — пересяду.

Хлопець, видно, мав таку звичку — з цікавістю приглядатися до людей, трохи перехиливши голову; чоловік стояв надто близько, його обличчя важко було як слід розглянути, якщо не дивитися просто в очі, і хлопець таки дивився йому просто в очі, вбираючи поглядом водночас усю постать чоловіка, аж той навіть трохи зніяковів і протер ліве, потім праве око, та ще й поправив комірця сорочки,

— То я тільки пиво принесу?

— Звичайно, прошу,

— Бачиться,— ставив на стіл біля молодика свою склянку й пляшку чоловік,— вам, видно, не дуже цікаво, що там.

Він махнув рукою кудись поза себе, маючи, звичайно, на увазі зал, де зараз кількасот людей, розташувавшись у кріслах, спостерігали дійство, запропоноване їм акторами.

— Там?

— Вас як зовуть, вибачайте?

— Іваном нарекли мене колись, якщо вам підходить, то й ви називайте.

— Підходить, не в тому річ. Я хотів вас запитати: ви до театру часто ходите?

— А ви? — у запитанні чоловіка з пивом молодик вчув невисловлене вголос бажання розповісти про самого себе.

— Не так дуже й ретельно, але ходжу. Купую квиток у п'ятий ряд, якраз посередині, одинадцяте місце.

— А як уже продано?— щиро подивувався Іван.

— Інший беру. Але здебільшого у п'ятий.

— Любите, мабуть, театр?

Чоловік у сірому, наче готуючись до поважної відповіді, помовчав трохи, покрутив у руках склянку, пляшку підняв догори: пиво там хлюпнуло на денці.

— Дозвольте, я вас почастую!— кинувся хлопець і знову, чіпляючись незграбно ногами за стільці, мало не перевертаючи їх по дорозі, подався до буфетниці:

— Три пива, голубонько, якщо є чеське.

— Нема,— терпляче, протягло поінформувала дівчина і подала три пляшки «Жигулівського».

Високо й незграбно піднявши руки з пляшками, хлопець, який назвався Іваном, вишукував собі стіжку поміж столів і стільців. Тут, у великому буфетному залі, теж відбувалося своє крихітне, незначне й скромне дійство, в якому кожен був і актором, і глядачем одночасно. Відбувалося ніким не передбачене, зовсім випадкове, тоді як те, на сцені, повинно від-

бутися і відбувалося саме так, як загодя передбачалося; а це, в буфеті, становило й не становило частки усього іншого, бо ж так само виникали й розсипалися і знову складалися до купи фактично не зв'язані між собою десятки інших подій у той же час і в тому ж таки театральному приміщенні — біля кас, при вході, у фойє, в кабінеті головного адміністратора, за лаштунками, у гримвбиральні акторів, у буфетику на другому поверсі, у залі, куди ось-ось мали з'явитися актори на репетицію нової вистави.

Чоловік біля столика затріпав худими, тонкими кистями рук, побачивши Івана з трьома пляшками пива:

— Ні-і, дякую, це вже забагато, — хіба що й ви?

— Не можна, — з жалем скривився хлопець. — Я б радо, та не можна, — він красномовно притиснув долоню до правого боку, деє по під ребра.

Чоловік співчутливо поплямкав губами, налив собі у склянку пива, присьорбнув, злизуючи легесеньку смужку піни над тонкою губою.

— А ви ж як — любите театр? — звернувся він до співрозмовника, йому кортіло чимскоріше самому відповісти на це запитання, і він повертав до теми їхньої балачки.

Іван нишком усміхнувся, запримітивши цю наївнолукаву спробу відновити тему, і сказав:

— Театр? Чи люблю?

Обличчя його враз замкнулося, потемніло, губи ствердли, і він тепер наче дослухався до себе самого і собі ж таки пояснював:

— Ні. Не люблю. Акторська робота має запах поту. Це найдужче чути, коли сидиш у залі, а мистецтво не повинно відгонити потом. Принаймні той, хто прийшов утішатись театром, не бажає помічати важких потуг і зусиль, що вигнали піт з актора. Ви ж не кинетеся дивитись, як родить дитину ваша жінка, — хоч би якою довгожданою та дитина була!

— Я нежонатий,— відповів чоловік, враз пильніше приглядаючись до Івана.

— Нежонатий? — Іван повторював уголос останні слова чужих фраз, наче хотів їх краще зрозуміти, навіть засвоїти, а може, це давало йому час обміркувати відповіді. Однак іноді реакція його була такою миттєвою, наче він заздалегідь передбачав, що може сказати співрозмовник. — До чого тут це? Я ж про інше кажу. Від поезії не відгонить потом, хоча поет може до смерті загнати свого Пегаса.

— Кого, вибачте?

— Пегаса. Коня. Був такий кінь. Міфічний. Може, й досі живий, якщо справді до смерті не заїздили.

Іван засміявся. Говорячи, він допомагав собі руками. Його усміхнений рот, повний широких, білих зубів, поцятковане темними родимками обличчя, стрижена їжачком густа, голчаста чуприна, трохи заширокі для не надто високого зросту плечі — усе здавалося недоладним і незграбним, але при тому викликало бажання невідривно дивитися на хлопця й слідувати за кожним його рухом та за словами, хоч якими б чудними не здавалися вони. Ось знову перемінився вираз йому обличчя, став лагідним, винуватим, мало що не наполоханим:

— Але що ж це я все плету, плету! Це ж я вас, здається, образив; вам прикро, неприємно слухати таке про театр, це мої особисті міркування, і зовсім не значить, що все так і є насправді; тільки у мене алергія на запах поту в театрі, а ось ви цього можете не помічати, і моя дружина, вона теж не помічає, вона закохана в театр, знаєте, це вона мене сюди силком тягне щоразу, інакше я б і ногою не ступив сюди, а от ви — ви теж любите театр, правда, ви ж самі щойно сказали; п'ятий ряд партеру, тож захищайтесь, захищайте свій театр!

Аж тепер перед чоловіком, іменем якого Іван так і не поцікавився, відкрилася можливість щось сказа-

ти, однак навальна злива слів, така ж невтримна, як Іванова жестикуляція, начебто приголомшила його, і питання, на яке він збирався від самого початку й дуже навіть хотів відповісти, теж зараз здавалося нагальним, несподіваним.

— Я? Що я маю сказати? — аж зіщулився чоловік, звично відставляючи й знову беручи до рук склянку з пивом, ніби в ній таїлася підказка, порятунок.

— Кажіть що хочете, тільки заперечуйте мені, адже я, мабуть, щось негарне сказав про театр, це ваше право висловлювати власну думку, — хіба ж ні?

Чоловічок аж наче зовсім посірів, назовні геть чисто знічений, не радий, що заговорив з дивакуватим хлопцем; спорожнював уже третю, останню з принесених Іваном пляшок пива, і чим частіше ковтав пиво, тим, здавалося, більше мучила його спрага, пересихало в горлі, і так само мучила невідворотна необхідність відповідати щось на Іванові слова, інакше було б надто неввічливо: Іван частував його пивом, не скажеш — одчепіться, тим більше, що й починав усю балачку не Іван. І весь назовні безборонний, оголений, як думка, не вбрана в слова, відкритий і відвертий, він вимовив:

— Та то так... У таку пору, бачиться, приємно й затишно тут сидіти. Ніхто не заважає, пияцюг нема, а пиво завжди свіже — от я, бачиться, купую квиток і заходжу собі на пиво. А що — хіба в тому якийсь гріх?

— Гріх? — Іван вдивлявся в чоловічка очманілими очима, а тоді враз зайшовся давким, безгучним реготом: мабуть, він вважав незручним сміятися вголос, коли на сцені йшла вистава, — саме ця безгучність і змусила аж відсахнутися бідолашного й розгубленого Іванового співрозмовника.

— До дідька, не можу! — вистогнав нарешті Іван. — Свіже пиво! У п'ятому ряді партеру... Як ви мене втішили, як насмішили! — він збирав свої

папери, записав їх у кишені абияк, сміявся і, чіпляючись за ніжки стільця, казав:— Нічого кращого не вигадаєш, от порадували людину!

Чоловічок дивився, як Іван продирається до виходу, як махає на прощання рукою, ледве гамуючи сміх, а тоді й собі, зітхаючи та здвигаючи плечима, наблизився до буфетної стойки.

— Візьміть за пиво. За три пляшки.

— Уже заплачено.

— Я прошу вас — візьміть гроші. То якийсь шаленець, бачиться.

— Однак він заплатив,— стояла на своєму буфетниці.

Врешті чоловік забрався геть, і дівчина дозволила собі уже на самоті виявити емоції.

— Арти-исти!— з осудом і невдоволено вицідила вона.— Тільки б розіграти одне одного — і хлібом не годуй!

Тим часом в артистичній вбиральні м'якими, повільними рухами актриса накладала грим на обличчя, і його природність поступово зникала за старанно знайденою маскою, риси лица змінювалися, набували зовсім нового характеру. Водночас у ній самій теж щось перемінювалося, ламалося, і актриса віднаходила вже у собі риси людини, якою мала бути на сцені упродовж двох годин.

Потім, після вистави, такими ж повільними, м'якими, але вже вкрай утомленими рухами вона зніме разом з гримом маску і знову повернеться до себе — справжньої. І разом з власним обличчям отримає назад, як ласку долі, власні почуття, гіркоту від не завжди вдалої роботи, якісь печалі і якісь радощі, не звідані її героїнею. У тої інше, відрубне життя.

І може, пізніше десь у якійсь газеті актриса прочитає рецензію на свою роботу, де буде сказано, що «правдивою грою вона створила цікавий образ...».

Парадокс: правда гра.

Підмурівок, на якому тримається театр, укладений з поєднаних до купи несумісних, протилежних одне одному понять — правда й гра. Поруч з правдою не місце грі. А коли гра — то яка ж тут уже правда? Одначе театр настоює на своєму: правдива гра.

Нецікавим і банальним здалося їй відбите в трельяжі обличчя, як нецікавою й банальною була сама роль, хоча зараз, перед виходом на сцену, актриса не мала права так думати.

Вона не раз розмірковувала, чи всі її переодягання, перевтілення і трансформації у чужі душі й тіла не лишають відбитку і на її тілі й душі? Може, велика буденність і неяскість багатьох ролей так чи інакше впливає на щоденне буття акторів? А коли б вона в молодості зіграла Антігону, то чи змогла б, виконуючи сестринський обов'язок, переступити закон у своєму власному житті? Але вона ніколи не грала Антігони і не переступала закону, хоча, дивлячись у вічі своїм героїням, які й собі — хто зухвало, хто весело, хто з цікавістю — споглядали актрису, вона іноді прагнула збунтуватися, відректися від цих героїнь та й від себе самої давнішої і, зачерпнувши в бунті нової сили, почати все від самого початку.

Правду кажучи, усе ж і починалося з бунтівливого молодечого спалаху. Вони, шестеро молодих акторів, які щойно закінчили студію при театрі у великому місті й були залишені там працювати, з чого могли б навіть пишатися, покинули все: давні уподобання, домівки, батьків і навіть наречених — і вслід за таким же молодим і невгамовним режисером добулися сюди, щоб тут, у цьому незнайомому театрі, в чужому місті встановлювати свої правила, доводити власну правду й обертати всіх у свою мистецьку віру, яку пізніше, через п'ятнадцять-двадцять літ, обов'язково так само почне ламати й переінакшувати хтось інший, молодший, збунтувавшись і прагнувши волі. Але про це вони тоді не розмірковували. Вони мали намір

своєю роботою, своїми виставами довести, що мистецтво можна творити в найглухішій провінції, бо гадали, ніби для мистецтва найголовніше — особистість творця та його віра в себе, його переконання.

Минулося. Режисер пізніше зробив кар'єру в столиці, бо з'ясував, що провінція завузька, не дає можливості розмахнутися, та й надто мало публіки, яку можна здивувати новаціями й розмахом, — актори ж zostалися тут, бо місто прив'язало їх безліччю способів і вже не відпустило. Вдруге зрушити з місця ніхто не відважився. Та й чи була потреба? В пам'яті залишилися ті молоді й насичені духовним спалахом вистави, і хоча б частку з них бажалося перенести в своє нинішнє існування, що поволі робилося збуденілим.

Актриса, зрештою, не шкодувала, що так склалася її доля, і, хоча досить давно позбулася невтримного максималізму молодості й святої віри у власну непогрішимість, талант і в незаперечну вагомість своєї акторської праці, берегла старанно й ревно певність, що вірно вибрала життєву дорогу. Розмірковуючи над тим, що б могла й бажала робити, верталася тільки до одного: театр.

Нецікаве і банальне обличчя, спроектоване в дзеркалі тричі, хотілося перекреслити, з таким лицем вона особисто не мала б приємності з'явитися на люди. Усміхнулася, злегка іронізуючи: а що, коли це зовсім не личина, а твоя власна примітивність пробивається крізь маску, підкреслена й видобута назовні завдяки твоїм же зусиллям.

Подібне припущення мало прикрий присмак, і актриса негайно відмахнулася від нього, беручись знову делікатно поправляти грим.

Ніхто не заважав їй зосередитись. У вбиральні сьогодні не гамірно, молоденька актриса, зайнята у крихітному епізоді в першій картині, була зараз на сцені. Неживими складками віддзеркалювалася в

трельяжах спідниця й куртка дівчини, пахло дорогами французькими парфумами, на стільці лежав покинутий до часу номер «Всесвіту», на столику біля дзеркала — недбало покинуті сигарети, срібний браслет, пляшка якоїсь солодкої води, а поміж тим — пудреночка, тон, ножиці й перука на рижку стільця.

Звичайно молодим, які тільки-но приходили на роботу, виділяли місце в гримвбиральнях, зайнятих молодшими, та цього разу малу «розквартирували» із старшими, оскільки лише тут і знайшлося місце. Дівча було тихе, маломовне і малопомітне, незважаючи на дорогі вбрання та французькі парфуми — очевидно усе це вважало атрибутами справжньої актриси, хоча поки що годі було сказати, чи з неї виросте колись справжня актриса.

Дивним чуттям, набутих за довгі роки праці в театрі, старша актриса майже з першого погляду вгадувала, хто насправді переросте з часом професійне отроцтво і стане актором, а кому не поталанить у цьому. Йй зовсім не хотілося цього разу бути недоброзичливою ворожкою, і тому досі ні з ким не ділилася своїми міркуваннями з приводу юної колеги.

Дрібненький штрих — ледь зведені, як у нетерпляче-здивованій гримасі, брови надали нового виразу досі зовсім банальному обличчю. Здивовано споглядали з-під брів очі, зненацька розширившись; пом'якшала лінія губ; актриса тепер майже вдовольнялася зробленим, однак і далі придивлялася до свого відображення.

Хтось постукав у двері, і, ледве дочекавшись дозволу, вступив до кімнати Маркуша — так охрестили актори молодого режисера, Іван Марковського, який робив у їхньому театрі дипломну виставу.

Спершись об одвірок, він постояв мить, вивчаючи настрій актриси.

— Зайду пізніше. Вам зараз не до мене.

Вона й справді, кивнувши Маркуші на добрий

вечір, прислухалась до трансляції вистави по внутрішньому радіо й чекала на свій вихід.

— Вгадали. Та якщо коротко — встигнете. Кажіть.

— Не коротко. І настроій вам зіпсуую. Зайду потім, Олександро Іванівно.

— Уже зіпсували. Кажіть.

— Поговоріть з Бетою. Будь ласка.

— З ким? З Бетою?

— З Наталею. Верховець. Це вона в моїй виставі — Бета. Послухайте, я згоден реалізувати тут ще одну п'єсу безплатно. Навіть на власний кошт. Тільки поговоріть з нею.

— Маєте аж такі кошти? Щоб реалізувати?

— Не маю. Але поговоріть. Вона надумала піти з театру.

— Добре. Нехай.

— Добре? Тобто як — добре? Іншої Бети у вас нема. Цього тут ніхто не зіграє, дівчата товстошкірі, ліниві й нечутливі, я з них ледве на гріш душі витрясаю, а ви кажете — дуже добре. Подумайте взагалі про майбутнє театру.

— Повторюю ще раз: дуже добре. Нехай іде. Ви ж любите перешкоди, і це якраз на руку. Не штука працювати із здібними акторами, спробуйте — як ви собі дозволили сказати? — із товстошкірими.

— Не гнівайтесь, перебільшив. Вам на вихід?

— Так, на сцену. Спасибі за цікаву бесіду. Ви мене настроїли відповідно до ролі: клубок нервів, розгубленість, пошуки виходу із складного становища. Усе, як каже Товстоногов, за «романом життя» героїні.

— Та у цієї вашої героїні нема «роману життя». Тільки й того, що репліки подає. Я б на вашому місці відмовився від такої ролі. Ви маєте право. Ви теж... могли б у мене Бету зіграти. Раніше, звичайно.

— Добре, що хоч похопились. «Раніше! У мене!» Не підлабузнюйтесь, не личить. А відмовлятися від

ролі ніхто не має права. Існує ж якась професійна етика.

— Відмовляйтеся у зародку. Від п'єси. Примітив на сцені — хіба це не порушення професійної етики?

— Але мені й справді не сцену, Іване. Грати цей примітив.

Актриса підвелася, і через те, що очі в неї стали розширено здивовані, Іван сторопів: йому здалося, що те здивування й непевність стосуються їхньої розмови.

«Шкода, що їй не пощастило зіграти Беатріче в моїй виставі»,— подумав він, водночас ввічливо пропускаючи вперед молоденьку актрису, сусідку Олександри Іванівни. Дівчина мало не спіткнулася об його черевик і здивовано знизала плечима, але не сказала нічого.

— Я не хотів,— засміявся Іван.— Задумався і не встиг забрати з порога ногу. Вибачте, я не зумисне.

Молоденька артистка, трохи незграбно похилившись, промостилася на краєчку стільця. Вона нітилася під пильним Маркушиним поглядом. Узяла в руки журнал, перегорнула неважно кілька сторінок, враз ніби натрапила на щось цікаве, почала читати, а Марковський, не зважаючи на її зніяковіння, перебігав поглядом з'обличчя дівчини на її руки. Він запримітив голубувату заглибинку при ключиці, майже зовсім дитячі гострі лікті — дівчина підсвідомо торкалася долонею то своїх вилиць, то тієї випнутої ключиці, немов хотіла прикрити себе якимось од настирливого погляду Івана. Олександрі Іванівні стало жаль дівчини — мабуть, для неї ці кільканадцять секунд здаються нестерпно довгими.

— Перукарка просила тебе зайти,— сказала Олександра Іванівна і, коли дівчина вийшла, усміхнулась трохи невесело:

— Не такі вони вже й товстошкірі, як вам, шановний режисере, здається. Звичайно, це не твоя Верховець, але хто його знає... Колись до однієї моєї

товаришки — журналістки — прийшло дівчисько з віршами, а та порадила закинути спроби віршування якнайдалі, мовляв, даремно тринькає час. А дівчисько не кинуло — губенята з образи затисло, а не кинуло.

— І що ж?

— Та нічого. Тепер критики твердять, що без її поезії годі уявити сучасний літературний процес. Ну, а журналістка навіки вилікувалася від звички давати безапеляційні поради... А Наталя? Що ж, я вас розумію. Дівчина — глибока, як мовиться, з нервом, працьовита, готова все ввібрати у себе, готова й до повної віддачі. Звичайно, як пишуть наші досвідчені театрознавці у таких випадках, бракує ще професіоналізму й майстерності.

— Мені теж цього бракує. Будемо разом позбуватися школярства.

— Зворушлива скромність, гідна наслідування. Чи це не те смиреніє, котре паче гордині? Ну, гаразд, я спробую з нею поговорити. Тільки не знаю, чи допоможе. Вона, при всіх своїх позитивних рисах, як самі бачите, таки норавлива. А таким не умовляння потрібні.

— А що ж, Олександро Іванівно?

Змірявши його ледь насмішкуватим поглядом, актриса відповіла пошепки, ніби таємницю довіряла:

— Зілля приворотне. А я переговорю. За мною, як ви тепер висловлюєтесь, «не заіржавіє».

— Гм, зілля приворотне? Жартуєте. Приворотним зіллям отруїти можна. Фольклор засвідчує. Неодно-разово.

— Можна. Та тільки хіба ж ми всі тут, — вона повела рукою доокруж, — тим зіллям не втруені навіки?

І враз зніяковіла, засміялась:

— Як я заговорила! Вибачайте. В образ уже увійшла.

Збираючись іти й попросившись навіть, Марковський на мить затримався на порозі:

— Олександро Іванівно, а ви ніколи не зустрічали тут, у театрі, сірого такого чоловічка?

— Чоловічка? Де?

— Тут, у п'ятому ряді, на одинадцятому місці. Не бачили?

— Бог з вами, юначе; ви на що натякаєте? На потаємного закоханого? Чи на клакера? — весело засміялася актриса.— Та я клакерам не маю чим платити,— їй подобалося так розмовляти, перекидаючися жартами, в яких іноді була й терпка гіркота.

— Клакер? Ха, клакери — трудяги, важко працюють. А цей тут відпочиває. Насолоджується.

— Мистецтвом? Чом би й ні.

— От не вгадали. Пивом,— чомусь, радісно повідомив Маркуша.

3

Попри пульт помічника режисера, дзвінками металевими східцями униз — під сцену, до «трюму», старий скрипучий театр, тут надто багато мотлоху, треба списати половину вистав, третину акторів, замінити обслугу, котра дозволяє собі вдягати стоптані пантофлі й надто голосно розмовляти під час вистави,— Іван перечепився на останній сходинці і, звичайно, пом'янув чорта; театр містився у старому приміщенні, в старій частині міста, і бачився на початку знайомства Іванові якраз таким, яким був,— справді захарашеним, із прадідівським, давно зужитим обладнанням і технікою, зате по-справжньому затишним, навіть милим і звабливим, і це примирювало Івана з ним, але ось зараз, у цю хвилину, ніякого примирення не могло бути — ані з театром, ані з цим містом, де кілька старих церков з дзвіницями та обшарпаних

будинків віком понад двісті літ становили предмет гордості мешканців, котрі захоплювались історією (так само, як новий, великий, стандартно забудований район тішив усіх байдужих до старовини надією на широкі перспективи розвитку). Ніякого примирення.

Під сценою, у «трюмі», надійно приховані від очей глядача, громадилися механізми приводу круга та підйомних майданчиків. Сюди, як у підземне царство, з волі всевладного бога — режисера герой під час вистави міг потрапити через люк просто зі сцени. «Дешеві старі трюки, — подумав Марковський, — але якби от зараз опустити вниз усю сцену — з декорацією і акторами або ж увімкнути механізм обертання сцени — і хай би, смикнувшись од несподіванки, усе рушило враз по колу — з усім текстом п'єси... Ну і бовдур!» — оцінив свою ідею вельми самокритичний Іван. Глухий і байдужий «трюм» надто поволі допомагав йому вгамуватись. Марковський часто жалкував, що не походив з акторської родини. Якби батьки були бодай костюмерами, перукарями чи бутафорами, він певно б називався «театральною дитиною», давна і навпомацки знав би все тут. Чому саме тут? — відразу зреагував на власну думку Іван і вирішив: а нехай би й тут, яка різниця, тут спізнав би все, розрізняв би наосліп — з дитинства. Занедбані театральні діти, котрих виховують усі гуртом, котрі сплять на двох зсунутих до купи стільцях у гримвбиральні, їдять на обід зморшені холодні сосиски й черствуваті тістечка з театрального буфету, куняють на шорсткому плюші крісел у залі під час обговорення прогону вистави — пізно, аж за північ, куняють; тижнями іноді не бачать своїх матерів чи батьків, знають достеменно усі таємниці театру. Щасливі театральні діти, вони не позбуваються віри в чудеса і тремтять у передчутті слави, часом виходячи на сцену у якійсь виставі. Мабуть, у цьому щось є від давнього, мандрівного балагану,

коли вслід за актором тягнеться увесь його рід, домашній скарб і пожиток.

Там, над ним, угорі, продовжувалося дійство, чітко розплановане й накреслене, вивірене зарані, зафіксоване в пам'яті кожного актора — і все ж таки щоразу нове; здавалося, він чув невиразно голосніше вимовлені слова і навіть окремі репліки, кроки, го-мін — може, аплодисменти. Шкода, що зникла, знепотребилася професія суфлера. Зворушлива, ветха театральна професія, він би згодився попрацювати суфлером. Але, звичайно, не надто довго.

Зрештою, все на світі можна прикрити тонким театральним тюлем розчулення, і при відповідному освітленні сіре зробиться рожевим, та триватиме диво тільки до кінця вистави, а потім, коли правда оголиться, про неї добре знатимуть усі посвячені — жерці цього найчуднішого у світі храму — вертепу. А глядачі? Здогадуватимуться. Але будуть удавати, що нічого не відають. Вони зобов'язані підігравати акторам.

А що — нехай би суфлером, освітлювачем, робітником сцени. Навіть у столярці дошки пиляти — хіба не варто режисерові пройти усе це по колу, адже мій Юозас Мільтініс у своєму Паневежисі, в тому містечку, уславленому завдяки його, Мільтініса, театру; міг, убравшись у сірий, поплямлений халат, фарбувати для вистави матерію у величезному казані, весь у випарах фарби й їдкому запахові оцту. Так, завжди і при всьому Мільтініс. Кожен мусить мати свого бога, чом би не мати за бога цього литовського режисера, вистави котрого зрозумілі усім на світі.

Це ж треба — він, Іван, три роки промарнував над інтегралами, перше ніж потрапив до театального; жаль того часу в університеті, на математичному, вже б мудріше було — журналістиці чи геологічному; інтеграли в жоден спосіб не допоможуть йому зараз дійти до порозуміння з Наталею Верховець, не було

ніякої логіки в її поведінці,— і з того, що вона — актриса, хіба можна вибудовувати своє життя і свої вчинки на самих лише емоціях?

Іван знову вибрався з «трюму» за лаштунки. Двоє акторів у гримі й костюмах закінчували шахову партію, чекаючи свого виходу. У півтемряві хтось ходив широкими кроками й тихенько бурмотів текст ролі, ледь чутні слова звучали як закляття. З крана в спільній умивальні тоненько стікала вода. У старому приміщенні Паневежиського театру було тільки дві гримвбиральні — жіноча й чоловіча, і проста фарбована підлога, і плями від вогкості в кутку, це заважало, але не в тому справа, нехай собі — що за біда! — умивальник із зіпсованим краном; притиснувши до стіни в коридорі завліта, артист Галько тонко натякав, що варто видрукувати в місцевій газеті його, Галька, творчий портрет. Один з монтувальників, зусиллям волі ледве притишуючи несамопитий свій бас, запевняв, що запропонує театру свої послуги як актор,— і на доказ такої можливості бадьоро розігрував якусь сценку.

Галько, побачивши Марковського, підняв руку на привітання — «честь».

Галько: благородне чоло й усмішка втомленого аристократа, котрий робить тобі ласку, помітивши на безлюдній вулиці,— до чого ж докладно він переповів Іванові усі внутрітеатральні плітки, як тільки Іван з'явився тут! Він переказував їх глибокодумно, хрипкуватим, приемним баритоном, такий зацікавлений у тому, аби в театрі справи йшли якнайкраще, весь — у прагненні підказати, допомогти, підтримати, авжеж, він, Галько, знав, що режисер повинен мати перед собою кожного актора як на долоні, без цього працювати ніяк неможливо, треба відчувати, коли й за яку мотузочку тягнути — і, перш ніж його, Івана Марковського, молодого й недосвідченого, обступлять з усіх боків і почнуть нашіптувати, плести павутину

інтриг, доки захочуть домагатися від молодого режисера ролей та визнання, він, Галько, вважає своїм обов'язком дати Іванові необхідну інформацію: об'єктивну, точну, доброзичливу. Та це ж загальновідомо: звичайно режисери викликають до себе на розмову кожного актора зосібна, а потім співставляють, порівнюють, роблять висновки, бо у подальшій роботі це так необхідно, Галько чудово на тому знався. Він пережив не одного режисера в цьому театрі, а перед тим ще працював у двох інших, таких же невеличких, як дві краплі води схожих на ось цей.

— Я ж тут тільки дипломну виставу маю. Яка подальша робота,— засміявся Іван, прикликаючи, як завжди, бодай у думці, дідька на поміч, бо хто ж інший міг би йому пособити у такій ситуації, при такій розмові, як не сам дідько; ах ти ж крутій,— і яка тобі з мене вигода, який хосен? — намагався здогадатись Іван, дивлячись у очі Петрові Гальку, старанно обмацуючи поглядом його красиві, тонкі в зап'ястях руки. Галько знав, що робити зі своїми руками,— вони не заважали йому, він елегантно запалив сірника, запропонувавши перед тим закурити Іванові, м'яко відвів руку з сигаревою, кивнув:

— Е, не кажіть, не кажіть, земля чутками повниться,— не знати на що натякнув актор, Іван поняття не мав, на що він може натякати, але прийняв гру, багатозначно, виrozumіло усміхнувся і вже вголос промовив:

— До дідьчої матері... Скажіть, ви не знаєте, як пишеться — «компрометація» чи, може, «компрометація»?

Галько блискавично зорієнтувався: мить притримав паузу, недбало струсив попіл на підлогу й нарочито весело поглянув на Марковського:

— Загляну у словник. А при тому з'ясую, що сей мудрий термін означає. Досі не користувався ним.

Іван так і не довідався, обірвавши тоді Галька,

якими такими чутками повнилася земля, але видно було, що не пустими й для нього, Івана, вигідними, бо Галько не виказав образи і далі ввічливо й елегантно вітався з ним — «честь майстрам сцени». Авжеж, актор як актор, чом би й ні. Де таких нема? Старе як світ ампула.

Три дні тому Іван перебував у згоді з цілим світом, ні, нехай не з цілим, то принаймні з тією його частиною, котра зараз безпосередньо оточувала його, Івана, і в центрі котрої — принаймні йому так бачилося — він на ту пору стояв. Крізь пальці й вибачливо міг приймати чисто людські слабкості акторів; так само, тільки злегка посміюючись, реагував на занедбаність приміщення; молодому режисерові ще не довелося зіткнутися в роботі з театральними цехами, з виробництвом — щойно післязавтра мала засідати художня рада, щоб затвердити макет оформлення вистави, і до-того моменту він, без сумніву, перебував у творчому контакті з художником, у стані тимчасового бодай примирення з директором і з виконуючим обов'язки головного режисера (головного тут не мали уже більше як два роки, а черговий режисер був запрошений ставити щось, дець, якое — Іван про те не допитувався). Лагідно не помічав також вибоїн на старих тротуарах, відмахувався від безлічі голубів, котрі випурхували просто в обличчя з-під ніг, байдужі до перемішаного з болотом снігу; їв усе, що могло запропонувати меню сусідньої з театром їдальні, жив у вузькій, темнуватій і незатишній кімнаті театального гуртожитку, усі стіни якої навечно, як шпалерами, були обклеєні кольоровими картинками з «тонких» журналів, — хіба в тому річ? Він або ж не помічав того, або ж на тому всьому бачив прозорий відблиск далекого Паневежиса — міста ще меншого й назовні зовсім наче невиразного, зате піднесеного понад інші славою свого театру. Той театр був його обличчям. Хтось казав, начебто вулицями Паневежи-

са розгулювали донедавна — чи й досі прогулюються — звичайнісінькі свійські гуси. Іван же того й не запримітив. Гуси — там, голуби — тут. Розчвирканий, перемішаний з болотом сніг. Річка — там. А тут? Здається, тут теж є якась вода, — хіба в тому річ?

В інституті, довідавшись про Іванове захоплення Паневежисом, Мільтінисом, литовською літературою, прозвали його Литвином, і хтось пустив чутку, що наче сам князь Витовт був його далеким предком, Іван охоче потакував тим байкам, — і що в них лихого? Звик до веселого, добродушного кепкування, бо ж почалося все відразу з першого курсу.

Історія Іванового вступу до театрального інституту ще й досі там не забулася. Хто вірив у неї, а хто — не надто, але усі переповідали, як смішний анекдот або ж як повчальну притчу — залежно від того, в якому настрої перебувало товариство.

Саме в розпалі студентських канікул в університеті Іван подався услід за своїм товаришем складати вступні іспити до театального. Тобто складав товариш. На Івана ж був покладений моральний обов'язок підтримувати його.

Під час першого іспиту, як засвідчувала інститутська легенда, вболівальник без особливого ентузіазму й зацікавленості стовбичав під дверима, що й називалось «моральною підтримкою»; та коли двері вкотре вже розчинилися і хтось із абітурієнтів, розчервонілий і спітнілий, як після езекуції, хрипким голосом поінформував: «Заходь, можна», — Маркуша узяв і переступив поріг. Щось його як підштовхнуло — чи то одвічна пристрасть до всіляких жартів та витівок, чи просто набридло бездіяльно стовбичити під дверима, або ж і доля на вухо шепнула — мовляв, а навіщо тобі твоя математика, що ти з нею в житті роби-тимеш? Так воно все діялося чи інакше, але Марковський поступив у театральний. Прикро було, що приятель «вилетів» уже після того першого туру, але, як

прадавній язичник, Маркуша вірив у випадок і в долю. А як людина цілком сучасна, був переконаний, що коли вже доля розщедрилася, то дарами її належить користуватися мудро й з радістю, й тому не надто довго терзався докорами сумління. Доля. «Кісмет», як кажуть болгари»,— мовив він із смутним лукавством приятелеві, коли вже по всьому вони пили вино у ресторані в річковому порту (Іван на radoшах, приятель — у печалі). «Атож, кісмет,— погодився приятель, дивлячись на Дніпро,— було мені тебе не брати з собою, отой чи ота кісмет нас переплутала, мое тобі оддали».— «Що тепер порадиш, до дідька,— розвів руками Іван,— я не зумисне, більше не буду. Хочеш, спокутую? Скажи — як, я спокутую».— «Не журися,— похмуро й зловісно прорік приятель,— таки спокутуеш». І переінакшив приповідку: нема доброго, щоб на зле не вийшло.

Покута і справді почалася. Доводилося докладати чимало зусиль до того, аби ніхто не помітив, як мало він, Іван, готовий до навчання в театральному. Поміж усім іншим з головою поринув у читання п'єс. Читав спершу навіть без системи, не дбаючи про інститутські програми, жахаючись власного невігластва,— зрештою, чи його в тім вина? Чом же той лукавий «кісмет» не попередив його, що так усе обернеться?

Пізніше став аналізувати, порівнювати, відбирати — і насолоджуватися прочитаним. Якраз тоді потрапив до рук томик п'єс литовського драматурга Юозаса Грушаса. Без передмови, без портрета, Іван нічого не знав про автора, але, прочитавши томик, вирішив, що Грушас — молодий, не інакше, або ж ровесник його, або ж трохи старший — бо звідки ж тоді йому все так відомо, звідки міг би узятися і той стиль, і те розуміння сучасної молоді, котре потрясло Івана, коли поспіхом ковтав кожную репліку з трагікомедії «Любов, джаз і чорт». До дідька, казав Іван, а до дідька казати мусив. Сам того не помічав, як

став у кожній дівчині дошукуватися Беатріче — героїню п'єси і довго носився з потаємною гадкою написати Грушасові листа, писав і дер на клапті написане, знову жахаючись — уже не так невігластва, як невміння точно висловити думку, і врешті таки зважився, і послав, і з нетерпінням чекав відповіді.

Якби знаття тоді, що Грушас — драматург поважний, відомий і вже зовсім не молодий, то хтозна, чи посилав би того листа. А таки бодай раз у житті невігластво добре мені прислужилось, — кепкував із себе, стирав піт з-над губи, перечитуючи відповідь.

Отож, власне, відтоді і зробився «литвином», а лукавий «кісмет» знову як знав — усе на Іванів млин була вода, бо спершу випала туристська путівка до Прибалтики, а потім два тижні в Паневежисі, коли там головним ще був Мільтініс і театр перебував мало що не в'єніті слави. Авжеж, Мільтініс, прозваний ще в юності Невгамовним, досі темпераментний, різкий, геть сивий, з пасемками волосся, що недбало спадає просто на чоло, чимось схожий на професора, чи що; і ті його окуляри. Закоханість у нього — всіх довкола. Хай би що потім було, хай би що діялося з Паневежисом і його історією, однак рахунок там діятиме один: до Мільтініса, при Мільтінісі, після Мільтініса.

Прокручувалося в пам'яті, як своє власне, Мільтінісове: «Слово «інтелект» нерозривно пов'язане зі словом «людина». Людина з обмеженим інтелектом неповноцінна, це найстрашніше лихо, якого може завдати їй природа. Театр — метафора життя. Талант — не індульгенція. Спершу — хороша техніка, потім — натхнення, тоді й з'являється на сцені актор — художник». Ніяк не забувалося, не годен був того позбутися, зневажав себе за ту залежність, підвладність, а водночас тішився, що пора учнівства ще не минула. Наче за всіма своїми думками і вчинками мав надійний, як мур, захисток.

Три дні тому він перебував у добрій злагоді зі світом, осередком якого вважав самого себе — нехай на кілька місяців,— яке це має значення? Він таки довго добивався тієї злагоди, бодай злагоди, якщо не повної гармонії. Кілька місяців у цьому театрі дорівнювали його, Івановій, дипломній виставі. Він приїхав сюди зі своєю п'єсою: намірився ставити «Любов, джаз і чорт» Юозаса Грушаса. Їхав уже націлений, готовий до суперечок і незгоди. Ясна річ, театрові було не до фантастичних намірів режисера-дипломника. Коли вже доводиться приймати його в себе, коли вже «нав'язали» із столиці, то нехай сумирно й тихо ставить щось на догоду театрові. Приміром, легеньку, милу казочку для малюків, яку потім можна «крутити» по неділях та під час канікул. Так, так, апробовану здавна казочку, і не буде жодного клопоту, й диплом — уже як у кишені. Яке там, Іван Марковський готов був радше зректися диплома, аніж п'єси.

Настоявав уперто на своєму, захищаючи саме цей драматургійний матеріал. На кожний, навіть логічний і, здавалось би, незаперечний аргумент, мав ніби завчасу готову відповідь, годі було його збити з позиції, він для себе знав: це не хлоп'яцтво, не пуста забаганка, а принцип, переконання, і якщо поступиться, то вже не буде ніколи самого себе шанувати. Йому тицяли пальцем у затверджений міністерством репертуарний план — він, з ввічливості не нагадуючи, як часто театри відступали від затверджених планів, запропонував поставити позачерговий, так би мовити, експериментальний спектакль. З ним розмовляли, переконували зосібна то директор, то виконуючий обов'язки головного режисера, а також завідуючий літературною частиною і головний художник, до нього доходили чутки, нібито худрада вже готова «зарізати» п'єсу — і що ж, мало що не «зарізували»,— але де їм було відати, що вряди-годи Іванові таки сприяла доля? Погодилися. Узяли до репертуару — з крихіт-

ною перевагою в два голоси узяли. Кісмет,— спльовуючи, аби не наврочити, радів Іван. Взяли, звичайно, таки поза планом, як експериментальну й молодіжну, і хоча це означало, що буде мало грошей на оформлення, мало часу для репетицій, слабкі надії на підтримку в процесі роботи,— ніколи, зрештою, усьому колективу бавитися в експерименти з режисером без диплома,— однак Марковський почувався щасливим. Поки що виходило на його, а далі буде видно. Зрештою, йому бачилося, що далі все залежить від нього самого, а коли так, то все буде гаразд. До дідька, мусить бути!

Але першого тижня хотілося товктися головою об стіни у вузькій гуртожитській комірчині мало не після кожного переглянутого спектаклю. Дивився, щоб зрозуміти людей, з якими буде працювати, бодай трохи, і щоразу глухе розчарування, смуток і навіть біль, майже фізичний біль, доводили його до справжнього розпачу. Як на нього — усе було низькопробно. Робив скидку на відсутність головного режисера, на величезну завантаженість акторів — щоденно дві репетиції, щоденно вистава, щотижня два виїзди у райони, мало не десяток прем'єр на рік, щоб вижити; адже місто зовсім маленьке, глядачів потенціальних — небагато, а вже про справжніх аматорів — що й говорити; кільканадцять вистав — і всі все бачили. Іван міркував: не театр, а забава в театр, який насправді є лише крихітним підприємством по виробництву видовищ... Це не я сказав, це Мільтініс сказав, — посилався на авторитет Іван, лежачи на рипучому тапчані після вистави — просто в одязі, в джинсах і гольфі, заклавши руки під голову, уперто втупившись у стелю. Мільтініс «вираховував» цей театр. Що ж, він міг би процитувати Мільтініса і ще десятки мудрих думок, висловлених мудрими людьми, будь-кому з тих, хто працював на тому підприємстві, — але що б воно дало? Тут Родос, тут скачи, — сказали б вони йому. Покажи,

на що сам здатний,— порадили б вони йому і мали б рацію. Ніщо не давало Іванові права судити вголос, а судячи мовчки, він звинувачував себе і в столичному снобізмі, і в перебільшенні вимог, і в недобррозичливості, і в засліпленості театром Паневежиса — пусте, нічого не допомагало,— правда залишалася правдою. Однак усе мусило бути гаразд, він мусив бодай на час, відпущений для постановки, повірити в акторів, з якими мав працювати. Не вірити, в глибині душі кепкувати, іронізувати — і робити з ними виставу? Ситуація. Нічого не скажеш.

У Мільтінісовій студії при театрі існував девіз — жорстокий, але необхідний, суворий, але мудрий: «Слабкий, поступися місцем сильнішому». Максималізм? Ні, безкомпромісність. У мистецтві так має бути. Мета — понад усе, здійснювати її можуть і мають право тільки обдаровані, творчо сильні індивідуальності. Ну от, знову Мільтініс. То, може, згадати приміром, Пітера Брука, того знаменитого англійця, варто згадати, що він каже: режисер завжди обдурює, він іде невторованим, незнайомим шляхом і веде за собою інших, але в нього немає вибору, він повинен вести й одночасно вивчати дорогу. Хотів би мати право на помилки, та актори інстинктивно прагнуть зробити з нього верховного суддю, тому що їм потрібен верховний суддя.

Вибору не було. Права на помилку не мав. Погодившись на незмірно важкі обов'язки верховного судді, мусив переконати акторів, що має на це право. Сподівався, що переконає.

Актори придивлялися до молодого режисера точнісінько так само, як він до них. Іван здогадувався, що вони могли думати: ну ось, наслали на нашу голову ще одного — на сей раз експериментатора, що ж, подивимось; за лаштунками висів, очевидно ще з Нового року, саморобний плакатик з жартівливими текстами: «Режисерські заповіді». Якби плакат не був

такий обшмуляний та розцяцькований поправками й дописками од руки, Марковський готовий був заідозрити, що «заповіді» склали з розрахунку на нього, неофіта й початківця, зеленого режисера-дипломника. Забавні тексти самі чіплялися пам'яті: «не возвелич себе над актором — згодиться води напиться», «возлюби ближнього свого, як самого себе, та тільки не актрису», «не впійманий — не злодій, але крадене щастя не приносить». До того списку Іван мав охоту додати ще й таке: сумніваючись постійно, ніколи нічого не здійсниш, — однак не сумнівається ніколи тільки дурень, а сумнівається завше — боягуз. Це був нехай не надто чітко й прозоро сформульований, але Іванів власний афоризм; в тому він щось для себе вбачав.

Часом рушав надвечір у місто. Не бачив у ньому нічого особливого й цікавого, але хотів і там щось довідатися про людей, з якими мав працювати; спостерігав хлопчаків у джинсах і чимсь схожих на дівчат, сучасна мода сягала сюди несповідимими шляхами, але таки сягала. Дівчатка не знати нащо переймали хлоп'ячі манери, спосіб поведінки, бувало, що й курили просто на вулиці; хлопці стовбичили біля пивного бару, тинялися парком, стояли групами біля брам — у котрогось звисала з плеча обов'язкова гітара. Іван усвідомлював, що то лиш поверхове споглядання, він бачив їх у час відпочинку, звичайно за дня вони не байдикують, кожен має своє заняття, він шукав потім ті ж обличчя в театрі, але не знаходив — або ж не впізнавав. У театрі вони могли виглядати інакше, без сумніву, вони могли в театрі виглядати цілком інакше. Якось, після особливо виснажливої репетиції, надумав ковтнути пива в облюбованому молоддю барі. Спустився кам'яними сходами у пивницю. Поки дійшла черга, знову пильно придивлявся до молодих, притемнених сутінками облич, до старої кладки сіруватого каменю, до жінки, котра розливала вправною рукою пиво, воно пінилося й стікало на

шинквас, над її головою красувалася дерев'яна табличка з випаленою товстопикою свинею за столом, свиня курила цигарку, пускаючи кільця диму: «У нас не курять».

Іван стів навпроти вікна, спершись ліктями на високий столик, який щойно сірою, мокрою шматкою витерла прибиральниця; поволеньки здувши шумливу піну, цідив пиво; у вікні, котре було врівень з тротуаром, бачив тільки людські ноги, безліч ніг перехожих, котрі жили й ходили в цьому місті, і тоді почуття самоти оповило Івана, самоти і якоїсь непоправної помилки, якогось невідворотного вчинку, але якого, він би й сам не міг окреслити. Пригадав недавно прочитані вірші Марцінкявічюса:

Вечір божків моїх палить в натхненні —
У пламенах небокрай.
Тільки раз ти пройшовся по сцені —
Овації не чекай.

«До дідька,— розгнівався Іван,— кожен з нас тільки раз і проходить по сцені, овації не чекаю, її не буде, не підлягає сумніву,— але доки ж мене обступатимуть чужі думки і чужі вірші? Хіба ж не прийшла пора на мене самого?».

Ідучи з Києва сюди, до цього тоді ще зовсім не знайомого міста, щоб розпочати роботу над дипломною виставою, він опинився в одному купе з людьми, які поверталися додому з відрядження. Зайнятий своїми думками, Іван спершу навіть не розрізняв добре їхніх облич, не прислухався до розмови. Знявши свого білого, з розкішним орнаментом кожуха (кожух владно зайняв майже половину всього купе), Іван закинув на горішню полицю «дипломат» і вийшов у коридор. Київ доброзичливо блискотів вокзальними вогнями, майнули чужі, але теж ніби доброзичливі й трохи засмучені обличчя, а потім поволі пропливли околиці Києва. Іван подумав, що звичайно чоловіки в

його віці прагнуть до завоювання великих міст, йому ж самому хотілося іншого — не почував себе завойовником цього міста, був просто приналежним до нього і прагнув благословення на дальню дорогу, на самий початок її.

У купе жінка, спершись ліктем на столик, голосно й болісно скаржилася:

— От я й думаю: чого ж тікають? Що вони в цьому місті бачать? Чи то нетрудники вони всі, легко-роби такі? Земля ж тим часом без рук зостається, без ока господарського.

Чоловік, який сидів навпроти, мав дуже характерну зовнішність: його величезне, округле черево не вміщалося в картатих штанях, рябі підтяжки напиналися на тому череві, аж мало не рвалися, і руки здавалися короткими, дивно було, що він дає собі раду, сягаючи гудзиків на піджаку чи шнурівок на черевиках. Іван мимоволі всміхнувся: такий живіт не втягнеш ані при жінці, ані при начальстві. Попутниця перейняла той усміх і вирішила, мабуть, що він стосується її слів. Щирий гнів, який вона й не збиралася приховувати, вирвався назовні:

— От ви смієтесь! Смішно вам?

Нічого не пояснюючи, Іван здвигнув плечима.

— Ім смішно,— апелюючи до товстуну, мало не скрикнула жінка.— Пришлють бригаду таких з міст, вони все на полі перетовчуть, понівечать, півлітру свою вихлепчуть, огірками торби напхають — і шукай вітра в полі! Та ми ж ті огірки вирощували, ми ж їх колись як визбиравали, то боялися крок ступити, щоб котрийсь не розчавити, ми їх од гудиння як золото одривали. Тільки перше було десять ланок,— а тепер?

— Ну, коли робітники з заводів приїздять, то вони таки по-людськи працюють,— твердив своє засапано товстун.

— Може, працюють, я за всіх не кажу,— трохи стишила голос жінка,— але ж то тільки дехто, не всі.

Кажуть, що тепер будуть закріплювати за підприємствами ділянки землі, щоб за них повністю відповідали, тоді, може, й буде якась користь.

— А я кажу,— знову зачерпнув повітря в груди товстун,— що колись прийде час — і всі з міста подадуться до села, від цього сопуху, від чаду й від цих височенних домів. От я колись кепкував зі свого сусіда, він біля дачі картоплю вирощував, курей мав. Радив я йому: піди на базар та й купи,— а тепер сам ділянку дістав, і радий, якщо хочете знати.

— Сусідка моя — селянка, розумієте, селянка з крові і кості,— з міста капусту тягне, моркву, солонину купує,— агій, люди добрі, та що ж воно таке діється?! Ще й на мене задро киває: «Тобі добре, в тебе все коло хати росте! — А в тебе,— кажу я,— хіба не може рости?» Так вона в міську панію бавиться, працює в місті, коло землі не хоче ходити, чисто тобі завали-дорога якась, колода-обійдень.

— Ви щось не те говорите,— врешті втрутився Іван.— Місту теж потрібні люди, і якщо за підприємством закріплять землю, то в робітників буде подвійне навантаження... Та й взагалі, як кажуть і вчені, і журналісти, процеси міграції йдуть на спад, співвідношення мешканців міста й села... стабілізується,— Іван почервонів, переказавши прочитаний не так давно текст, і, закінчивши його таким слівцем, тому тут же пом'якшив: — Отже, біди такої вже нема...

— Тьху,— жінка аж задихнулася від обурення й звично вимовила мудрагельське слівце: — Стабілізується то, може, стабілізується, та нас така стабілізація не тішить! Не знаю, про що ви зі своїми ученими там собі міркуєте; але якщо в ученого на столі хліба не буде, то він інакше забалакає. А що, у нас до першого класу торік усього один хлопчик вступив, отак і мали сидіти один напроти другого: учителька та він,— чи як по-вашому? А потому з тої дитини один тракторист на цілий колгосп і виро-

сте. Гарна стабілізація! Ет! Мудра Мар'я, як є в печі вар'я, а нема вар'ї — не тра й Мар'ї...

Повернувшись до Івана, вона глянула на нього світлими, трохи втомленими, з голубуватими білками очима. Іван побачив її руки, що поправили гарну, міську зачіску, — великі, червонуваті й сильні руки з охайно обрізаними нігтями, і білу, аж блискучу облямівку на комірці й манжетах синьої сукні. До сукні прикріплений був орден. Видно, жінка їздила до столиці не в приватних справах. Він одвів погляд, аби його попутниця не зникла од таких пильних розглядин.

— От я й кажу... Я все життя на фермі, і дочки мої — на фермі. Що я — не могла їх повиучувати, до міста послати? Могла, та тільки якщо я не навчу дітей землю пильнувати й любити, то хіба комусь іншому зможу чим дорікнути? І діти мене розуміють, не гніваються, радо свою роботу роблять.

— А я сам торфовик, — повідомив товстун.

Зазирнув нарешті до купе й четвертий їхній попутник, постояв мить на дверях, а потім теж присів, приєднався до розмови. Іван же дивився весь час на руки жінки і картав себе, що рознервував її чимсь, і не мав відваги сказати, що мати його — теж селянка, бо це виглядало б так, наче він хоче виправдатися, довести перед цією жінкою правомірність свого існування й своїх життєвих позицій, за якими стояла поки що тільки материна праця, хоче відвести від себе звинувачення у дезертирстві, у втечі. Поєднувалося в душі відчуття провини за ту втечу, і переконаності, певності, що на тому полі праці, куди він подався, яке вибрав собі, він зробить щось, таки виростить добрий урожай. Однак уперто й невідступно таки чув слова жінки: хліб на столі — то найперше.

Четвертий попутник вийняв з дорожньої торби пакет з салом, квашеними огірками:

— Частуйтеся, бо ж пора, я думаю, вечеряти. Балачки балачками, а хліб, як ви сказали,— найголовніше, так що прошу, прошу.

Він уже краєв грубими, ситними байдами хліб, несподівано, як усе інше, виникла на столі пляшка, і було досить припроху од щедрого попутника.

— Жінка дала в дорогу, не думайте, що контрабанда. Ось і цитриноюю шкіркою приправила, два тижні настоювала — скуштуйте.

Чолов'яга поробив бутерброди і таки змусив усіх узятися до почастунку.

— Колись, як будемо знову разом у дорозі, то віддячимося,— жартома пообіцяла жінка. Видно, їй було незвично і ніяково їсти чужий хліб.— А то, знаєте, приїздіть у гості, і тоді побачимо, чия страва ліпше смакує.

Іванів великий білий кожух похитувався у такт вистукуванню коліс. Мати витягла його із старої, старанно береженої скрині: «Бери,— сказала,— це твого прадіда, а мого діда, він мене любив найбільше з усіх онуків, то й тебе, може, любив би. Носи, Іванку, одбіли, одчисть по-нинішньому, та й носи».

І все ж він не став нічого пояснювати цій жінці, не став виправдовуватись. Іван вірив, що й його хліб людям потрібен,— бо якби не вірив, то як би жив далі?

Жінка випила чарку не віднікуючись, спокійно, одним духом, і пережила її. Під ногами у них була земля — скрізь була, і селянка за древнім, язичницьким ще, мабуть, звичаєм вихлюпнула останню краплю трунку на землю.

— Та ви не думайте,— звернулась до Івана.— Я проти міста нічого не маю, і воно мусить бути, коли вже є. Знаю, що не багато нам містяни нароблять та допоможуть, якщо не навчатися любити все те, якщо воно їм не заболить,— вона кивнула головою у бік вікна, де в темряві земля котилась і котилась назустріч.— А ви ж хто самі?

Язик Іванові стерп, і він не зміг вимовити правду: артист. Скоморошник, дражило, базікало, легко-роб — так вона може подумати, а він поки що сам нічого ще не встиг зробити, щоб мати право від себе самого переконувати її в помилці.

— Учитель. Учитель я,— одказав він і подумав, що, врешті, не така вже й далека від правди його відповідь...

Погано пройшла репетиція, сюжет грають, сюжет виразний, гострий, конфлікти ніби лежать на поверхні — здається, через те, що все просто, легко, але не треба грати сюжет, необхідно показати конфлікт світобачення і характерів; трое хлопців із джаз-групи — що їх об'єднує? Внутрішньої єдності нема, необхідність тримає разом і невлаштованість, і те, що кожен з них здається собі несправедливо ображеним і прагне помсти. Насправді вони не друзі, аж ніяк. Андрюс прагне верховодити. Лукас на те внутрішньо погоджується, Юлюс — удає, ніби погоджується. Ну, звичайно, ясна річ, їх єднає не лише джаз, але й любов — ця дівчина, Беатріче, цей їхній потяг — потяг до чого? До чистоти? Неусвідомлений потяг забрудненої душі до чистоти? Ні, не те, не можу поки що натрапити на той пульс, на найголовніше, а думав — кожну ноту чую, до дідька! Авжеж, насамперед їх звів до купи чорт. І тому — трагікомізм? Як органічно поєднати комедію з трагічністю?

Андрюс, приміром, при всьому своєму устремлінні до вчинків без роздумів, при всій своїй видимій силі справді слабкий, нікчемний мерзотник. Слабкість ховає за бравадою, за погрозами — а сам весь час боїться. Мстивий.

Однак найнебезпечніший з усіх трьох Юлюс. Підступний, хижий, він чудово все розуміє, він просто уміє з усяких життєвих ситуацій вишукати вигідне для

себе. Він справді зовсім невиліковний, тому що все розуміє.

Лукасові щирості не бракує. Теж — слабкість, годі зректися. Не бачить виходу з самотності, чіпляється за все, що здається тривким і сильнішим.

Ті троє позитивних «ангелів» насупроти них як відблиски чи віддзеркалення їх власних кращих «я», ймовірних «я», котрі піддалися зміні до гіршого. Може, так і треба вирішувати виставу?

Беатріче до Андрюсового батька йде, щоб упевнитися: хлопець ні в чому не винен, він вигадав, нібито вбив буфетницю, але також і з цікавості: а який він, дім мого Андрюса, який — батько його? Автор недаремно визначив жанр — трагікомедія. У Грушаса все на парадоксах: хлопці зневажають Беатріче — і не можуть існувати без неї, Бета любить Андрюса, розуміє його приятелів — а таки мусить полишити їх; троє «позитивних» хлопців прагнуть порятувати Бету, та не знаходять для цього мужності й мудрості. Трагедію треба грати радісно, як каже Гордон Крег. А що ж кажу я сам? Я сам кажу: не сумнівається тільки дурень.

Знав, намацав найбільшу слабкість твору. Троє отих позитивних героїв, які мали стати, за авторським задумом, антиподами джазистів, виглядали слабкими, умовно маріонеточними, вони не могли порятувати Бету. Їм бракувало живої крові, м'язів, звичайної тілесності й духовності. Хоч би як безтілесні, безплотні істоти намовляли Бету покинути джазистів, хоч би як переконували в нікчемності тих інших трьох — дівчина не могла піти за ними, їй потрібніші були ті, кому вона прагнула допомогти, кого хотіла вилікувати від зла, — нехай підлі, нехай слабкі, нехай нікчемні — вони все ж були живі, і Бета думала, що потрібна саме їм, а ті чистенькі, охайні й добрі можуть обійтися без неї. У виставі мусить бути присутня ще одна особа, котрій залежить на Бетиному щасті, на Бети-

ному спокої, а найбільше — на перемозі її. Це був сам режисер. Він хотів піднести понад нікчемність, плюгавість розхристаних джазистів добро, що так берегла в собі Беатріче.

Чи то тьмяне освітлення, в якому обличчя здавались нечіткими, розпливалися, ніби Іван дивився на всіх крізь затуманене, забризкане дощем вікно, чи весь настрій пивнички, де гіркувато-кисло пахло пивом, злегка — вогкістю й «контрабандним» димом сигарет, чи то в нього самого настроїв такий був, але Іванові враз здалося, ніби десь тут, поруч з ним, діються справи, схожі на ті, про які він хотів розповісти зі сцени; може, хтось із цих юних amatorів пива, котрі стояли неподалік при високих дерев'яних столиках, мав щось зле за душею і сповнений був цинізму — але котрий же з них Андрюс, Юлюс, котрого треба вхопити за руку, щоб аж заболіло, й не пустити, не дозволити,— котрого з них?

Навпроти вікна Іван помітив стрункі жіночі ноги в гарних невисоких, ледь за кісточку, чобітках. Тоненькі каблучки нервово переступали, товкли сіруватий, брудний сніг, а самі zostалися чисті, незакаляні, на них не було ані плямки від розталого снігу. Зрештою, Іван міг недобачити, але так йому принаймні уявлялось. Жінка, видно, на когось чекала, та чому саме в такому сірому місці, в таку сіру годину й на кого? Іванові здалося, що він чинить щось недозволене, навіть бридке, ось так підглядаючи за тією жінкою, сам невидимий, ніби з dna колодязя, куди спустився з власної волі, аби в такому чудному ракурсі спостерігати світ; все переплуталось, змішалось у цьому світі — життєві спостереження й факти, фрази, почуті мимоволі, і репліки з п'єси, яку він знав мало що не напам'ять; де дійсність — і де літературне віддзеркалення її? Та чи й було то віддзеркаленням? Створене людською уявою, окреслене словом — усе могло матеріалізуватися, стати абсолютною життєвою правдою,

Іван сам спонукав героїв уявних, виписаних словом, до матеріалізації; він, режисер, міг оживити їх, а міг позбавити життя, крові, серцебиття, міг полишити саму лише видимість існування на сцені, де слова іноді стають знекровленими, сухими, мертвими. Були хвилини, коли герої Грушасової п'єси здавалися йому ближчими, зрозумілишими, вартими більшої уваги, аніж оті хлопці й дівчата, що дихали одним повітрям із ним, Іваном, ходили тими ж вулицями, купували один і той же хліб у крамниці, бачили одні й ті ж будинки,— Івана в такі моменти хвилювали не вони, а інші, нереальні, вроджені тільки уявою.

Жіночі ноги в чобітках усе ще нервово витанцьовували перед вікном, відбивали якийсь чудний ритм; хтось штовхнув Івана ліктем; похапливим, старечим кроком ще хтось інший прошарудів збоку — видно, тут були й завсідники, між ними існували, мабуть, певні стосунки, з безліччю відтінків, з безліччю варіацій,— не допивши пива, Іван вибіг майже притьмом на повітря. Хотів побачити жінку в гарних чобітках, розглянути її обличчя, очі, поставу — мусила бути гарна, тільки гарні жінки очікують когось із таким нервовим, а водночас недбалим нетерпінням. Але жінки вже не було.

І все ж тільки три дні тому він перебував ще у стані рівноваги, у добрій злагоді зі світом, бо, не маючи на те найменшої надії, таки знайшов у театрі Беатріче. Власне, йому так і здавалося — не актрису, котра гратиме роль головної героїні у виставі, а саме її, Беатріче. Наталя Верховець про Беатріче ще нічого не знала, а вже напевне передбачала її — в самій собі, звичайно, думав він, так воно і є.

Юозас Грушас признавався, що, збираючись писати «Любов, джаз і чорт», відчував себе надійно прив'язаним до землі, його не спокушала нереальна ідеальність. Однак він не міг узятися до роботи, поки не знайшов героя, який пристрасно несе добро і гине від

людського зла,— просту дівчину і одночасно багато-значний символ — Беатріче.

Іван же мусив шукати актрису, яка здатна буде на цю пристрасність, яка має в собі добро — і не просто буде показувати його на сцені, не просто зображати, йдучи за режисерськими вказівками, а матиме добро в собі, щоб відтворити Беатріче. Часом почувавши себе мимовільним учасником усіх подій в п'єсі, він не міг залишатися просто глядачем, не міг лише за всім спостерігати. Мусив захистити дівчину від егоїзму, злості й підлості отих трьох її й своїх власних ворогів — отих хлопчаків із джазу, Андрюса, Юлюса й Лукаса, порятувати од їх посягань на її чистоту, і міг зробити це, лише поставивши виставу про них.

Бачив Наталю лише в одній виставі — невеличка роль, кількадесят реплік,— але йому аж горло перехопило: Беатріче. Беатріче. Це він зрозумів одразу, з першого Наталиного виходу на сцену, з першого звуку її голосу, і тої інтонації, живої, глибокої, мінливої; він не міг помилитись, надто давно шукав Беатріче, щоб тепер помилитись. Іван дочекався потім, поки вона розгримувалась і вийшла з театру, щоб побачити знову її обличчя, дівчина, проходячи, кивнула головою — чи то у відповідь на його привітання, чи то до власних своїх думок, — і він знав уже остаточно, що це вона.

Боячись виявити своє хвилювання — ану ж, помітивши таку його зацікавленість, хтось спробує перешкодити, завадити,— він з байдужим і спокійним виглядом сказав виконуючому обов'язки головного:

— На роль героїні я беру Наталю... Верховець, здається.

За тим недбалим «здається» хотів заховати своє нетерпіння й надію. Виконуючий невизначено здвигнув плечима, чудернацько звів ліву брову — здава-

лось, вона й без того була трохи вища від правої, чорною смужкою лежала на чолі:

— Воля ваша. Я б, однак, не рекомендував. Та й бачили її лиш раз.

— Розумному досить, — самовпевнено буркнув Іван.

Чиїсь рекомендації зараз Івана не обходили, він почув найважливіше — «воля ваша».

Коли йшов на остаточну розмову з виконуючим і директором про обсаду вистави, особливих надій не мав: більшість акторів здавались йому або ж мало професійними, або ж безнадійно заштампованими, якимись байдужими, лінькуватими, він знав, що йому не дозволять вибирати, пропонувати щось своє — мусив погоджуватися на акторів, не зайнятих у виставах: йому порадили брати навіть тих, кого він не бачив на сцені, це була зовсім зелена молодь, яка залишилася працювати після закінчення студії. Три роки при театрі існувала така студія, однак вона зовсім, казали, не виправдала себе, бракувало викладачів, бракувало можливостей і умов для справжньої роботи, студію закрили, а більшість студійців залишилися тут, на місці, без особливих перспектив бути відразу зайнятими в роботі. Серед них була й Наталя Верховець.

Розмова почалася нелегка: директор запропонував зайняти на роль героїні двох актрис; маєте бажання працювати з Верховець — гаразд, хоча вона ще не зарекомендувала себе, вона має специфічну зовнішність, зрештою, ваша справа, однак ми рекомендуємо... — Іван відчув, як усередині все наче льодком покрилось. Душа завмерла й чекає, як він поведеться. Чи мав він право чогось домагатись? Скажуть — чи не занадто, хлопчику? Хто ти такий? Матимуть рацію: хто він такий? Диплом дозволили зробити, дали сцену для його вистави, пристали на п'єсу. ним вибрану, — цього й так досить, чи й не занадто. То хоч

при розподілі ролей сиди та мовчки погоджуйся на все. А він хіба не погоджується? Хіба він не пішов на все?

Душа завмерла й чекає, як він поведеться.

Іван радо й згідливо киває головою:

— Згоден. Я згоден. Який з мене поки що режисер? Ще не можу мати своєї остаточної, виробленої досвідом режисерської концепції (що це я так довго й нудно пояснюю, адже треба тільки мовити «так», нащо розводитися про концепції, ну й словечко, досить замість цього всього мовити лише «так», нехай там ще одна якась актриса, але Наталя Верховець — обов'язково, працюватиму з обома, звичайно) — зрештою, навіть якщо я маю власну концепцію, то права на її оголошення ви мені не дасте.

Марковський бачив, що його майже не слухають, бо йдеться тільки про формальну згоду, адже все вирішено, він мусив лише кивнути — так, від нього цього лише й чекали, усе наперед ясно і не потребує обговорення, йому дають право на балачку, щоб не принизити його гідності, його терплять з ввічливості та й годі.

Директор киває головою.

— Але я маю право...— продовжує Марковський.

— Маєте,— погоджується виконуючий.

— ...Право бодай дотримуватися поглядів тих чи інших відомих і визнаних уже режисерів, які були моїми учителями, і я хочу сказати, що вважаю, як і багато хто з них (здається, я зовсім заплутався, вони мене не розуміють, до дідька!) — як і багато хто з них, тобто я хочу сказати, що два склади акторів у виставі — це поза межами мого розуміння мистецтва, я бачу тільки одну можливість вирішити виставу й тільки з одним складом... тобто лише з однією актрисою в ролі головної героїні, — одна, а не дві, з іншою вистави не буде, я б, може, й пристав на вашу пропозицію, та тільки не можу цього зробити.

Дивна річ — вони погодилися, Іван не сподівався — і все ж вони погодилися, гіпноз чи що, сміявся Іван, перебуваючи у мирній злагоді зі світом, хоча, звичайно, це зовсім не означало, що він перебував у злагоді з самим собою, — репетиції йшли поки що мляво, він боявся весь час збитися на школярство, боявся своєї власної і їхньої недосвідченості, хоча, з другого боку, хай не таланту, то відваги, як виявилось, нікому з них не бракує.

Спектакль, що народжувався зараз у театрі, набираючи живої плоти, відрізнявся від найвних первонаціальних задумів Івана. Виразність, остаточність і викінченість з'являлися аж тепер, коли знав акторів, з якими мав працювати, коли знайшов Беатріче — Наталю. В процесі роботи виникали також самі парадокси. Був невдоволений акторами — а мусив повірити в них.

Мусив «підім'яти» акторів — і зобов'язаний був рахуватися з їх можливостями. Пам'ятаючи, чого навчився в інституті, мусив одночасно забути про школярські істини. Мав право довіряти власній інтуїції — і дбати про логіку правди на сцені, повинен був дозволити акторам імпровізувати — і не міг дати їм свободи, не міг випустити влади з своїх рук. Актори пильно приглядалися до нього, важко було працювати під тими доскіпливими, іронічними й очікувальними — ну, ну, покажи, що можеш, тут Родос, тут скочи! — поглядами. Але він знав також, що вони хочуть йому повірити, хочуть знайти в ньому поводиря, який допоможе їм зробити добру роботу. Ані загравати, ані ставати з ними на одну площину теж не можна було. Вони виявилися майже всі його ровесниками, і це допомагало, але й заважало водночас. Легко було зробити їх своїми одноступенцями, та однаково легко було дійти панібратства. В усьому була неймовірна двоїстість, єдність різного і одночасність несумісного. Вивчене, взяте з книг і від педагогів, нав'язливі цитати,

як рецепти, й чужі думки в процесі роботи обростали його власним, часом болючим досвідом. І або ж мав набути прийняти остаточно, або ж зректися — того, що не увіходило в плоть практики. Чуже перепліталося зі своїм, ставало близьким — і, сахаючись чужого, боячись плагіату, в той же час потребував підтримки, спирався на вже відоме — бо як інакше прийшов би колись до відкриття? На голому, пустому, пустельному, незрошеному ґрунті хіба щось проросте?

І от три дні тому, після репетиції, Наталя Верховець підійшла до нього й показала короткий текст на аркуші паперу:

— Ось. Вас я попереджаю насамперед. Як особу найбільш зацікавлену. Щоб часом не було потім мови про удар в спину чи там камінь за пазухою — як воно у нас зветься.

Прочитавши Наталину заяву про звільнення з роботи за власним бажанням, Іван покрутив папірець у руках, безглуздо подивився на світло, ніби шукаючи там водяного знака.

— Розіграти хочете? До першого квітня далеко ніби.

Нічого кращого вигадати не міг, даремно намагаючись приховати за примітивним текстом своє здивування й розгубленість.

Мало спльовував, щоб не зурочити. Мало стукав по дереву; і що з того, що все досі виходило на його? Такого навіть не сподівався. Актриса — ні, яке там, — дівчисько підніжку підставило, — що ж йому тепер? Не почне ж їй пояснювати, як важко було домогтися, аби саме вона, Наталя Верховець, грала роль Беатріче. А як інакше довести дівчині, що вчинок її, м'яко кажучи, — зрада?

Виконуючий обов'язки головного повчав:

— Послухай, тобі ще бракує досвіду. Вибрики це все. Без них не обходиться біографія жодної артистки. Тим більше на провінції. Набиває ціну. Не звер-

тай уваги. Покаверзує — і заспокоїться. Побачиш — за тиждень забере заяву. Особисто я вмовляти не збираюсь. Директор — теж. Верховець ще ніяк про себе не заявила. Жінок у театрі не бракує. Трупі, як і скрізь, потрібні «штани». Драматурги чомусь не пишуть п'єс «на жінок». Знайдеш такого — хапай негайно. А для тебе урок: не забувай про два склади у виставі. Гарантія від несподіванок.

За тими порадами звучало найголовніше: я тобі казав узяти на роль Беатріче Ірину Котовченко, маєш доказ моєї правоти, ще не пізно й зараз, вона потягне, повір моему досвіду. Іванові у розмові чулося також і те, що ось йому, Маркуші, бракує досвіду, але він, головний, тобто виконуючий, дозволяє неофіту бучатися ріжками об стінку, бо найкращий спосіб набутти досвід — набивати собі гудзи на лобі.

Лаконічність фраз старшого колеги заворожувала Марковського. Він пробував і собі так вибудувати речення:

— Досвід приходить з часом. Актори бувають від бога. І від головрежа. Вірю в розум, але також і в інтуїцію. Я великий інтуїт. З багажем інститутських знань. З запасом не заялжених од частого вжитку цитат. Ширвжиток — ворог мистецтва. Вірю в актора і в своє покликання.

Маркуша прискорював ходу, знову десь за щось перечіплювався — за крісло або ж за хитромудре слівце — і забував, що саме хотів ствердити своїми короткими фразами.

— Свавільне дівчисько зіпсувало гру...

До дідька; а як би добре було не верховодити, тільки служити хлопчиськом на побігеньках, приміром, у Курбаса, дивитися просто в його натхненне обличчя, в ті несамовиті й добрі очі, з роззявленим ротом слухати його зауваження на репетиціях. «Слухай, малий, знайди внутрішній ритм образу, — нехай би сказав він мені, — знайди, відчуй і в ньому дій, —

чуеш?» А ще не зле було б мандрувати з капелюю Стеценка — нехай би Павло Григорович, сиріч Тичина, диктували мені свої записки, а я б старанно каліграфував: «Спимо на підлозі, простеливши якусь сорочку» і — «який узор, який візерунок прекрасний, жіночі голоси наївні...» — чи ще якось там інакше, і добре б запросити Грушаса на прем'єру, як жаль, що я не зважився зайти до нього в дім у Шяуляї, не розпитав про його село, про того поета, котрий там жив, учив малого Грушаса грамоти і грав на мандоліні, треба не забути: у першій картині — рояль без деки, хлопці приносять трубу, барабан і гітару, ще там має бути крісло-гойдалка — і жодної зайвої деталі, жодної! Дівчисько вибило мене геть з колії, але, може, це до кращого, бери та думай, шукай порятунку, ніхто за тебе не...

— Послухайте, що ви блукаєте, як неприкаяний, я ж вам дала слово.

Олександра Іванівна стояла перед ним усе ще незрозуміла — вистава йшла й досі. Іван не дуже орієнтувався в часі, актриса ледь насмішкувато дивилась на нього і водночас ніби жаліла, це вже годі було стерпіти; Маркуша зібрався щось сказати, але вона випередила його:

— Знаєте що, приходьте сьогодні до мене ввечері, обов'язково, там усе вирішимо — я думаю, ви не прогадаєте.

4

Ось воно, зараз, зараз. Зараз почнеться. Ще трохи — і всі візьмуться говорити одне одному правду.

Передчуття в таких випадках ніколи досі не підводило Наталю. Присмак цього моменту вона відчувала на губах, як міцність коктейлю. Цілий вечір відмовлялася пити, а ось тут узяла і скуштувала. Крізь тоненьку пластикову «соломинку» солодкуватий трунок

втягала губами й відчувала, як хмеліє,— від густого коктейлю, від передчуття цікавої ситуації, від розмов, що точилися довкола, і хоч сама вона словом майже ні до кого не озвалася, в думці встигала зреагувати на кожну почуту фразу й відповідно оцінити її.

Звична з дитинства до таких «вечорів», які тривали не раз до світання, Наталя знала, що завжди надходить момент, коли люди відчують невтримну, нагальну потребу говорити одне одному правду, більше того — допікати правдою, як жаливою. Треба тільки, щоб настрої сягнув своєї кульмінації, щоб уже ніхто ні з ким не рахувався, щоб кожному кортіло опинитися на видноті, в ролі судді, і, привертаючи до себе увагу, зробитися героєм — правдомовцем, правдолюбцем і правдоборцем. Звичайно, для цього повинні сходитися разом люди давно знайомі, із спільним життєвим зацікавленням, або ж навіть якоюсь мірою залежні одне від одного, чи істинні приятелі та друзі.

Батько зрідка, якщо йому вже кортіло, для власної втіхи прискорював ці хвилини відвертості й правдомовності. Спровокує лукавим зауваженням, натяком, а хтось підхопить необачно, зопалу чи в азарті батькового натяка — і пішло, пішло, поїхало! — крихітне слівце обростало тисячами інших, навіть уже забуте ставало початком нескінченних дискусій, суперечок, які іноді завершувалися затятою сваркою на довгі місяці або ж світлим примиренням та благородним всепрощенням десь на світанні, коли Наталя вже спала солодко, згорнувшись клубком у величезному старому кріслі, вкрита витертим, складеним удвоє ліжником. Ох, те старе крісло у їхній величезній кімнаті, розгородженій навпіл високими, мало не під саму стелю, грубуватими, власноруч тесаними книжковими полицями; та їхня давня, потім розміняна на дві квартири, яку Наталя ще зовсім малою прозвала «жебрацьким царством»... Ніщо й ніколи там не по-

сідало свого власного місця, зате можна було відшукати що завгодно — від уламка автентичної старогрецької амфори до деталей найсучаснішого автомобіля, хоча самої машини вони ніколи не мали. Там нічому не надавали ваги, ніколи не скрикували й не затискали трагічно уста, коли розбивалася тарілка з фамільного сервізу, а водночас здавалося, ніби число тих тарілок множитья; там роздавали безтурботно книги, що становили чималу бібліографічну рідкість, і обережно ставили на полицю поряд із стародруком подерту й зачитану дитячу книгу Наталі. Знайомі забували у них рукавиці, портфелі, забігали на хвилинку, щоб залишити якийсь пакунок — і потім так довго не приходили по нього, що вже й ніхто не пам'ятав, кому пакунок належить. У тій безмежній недбалості й байдужості до речей — і в такій же безмежній, майже невиситимій цікавості до всього незвичного не було жодної пози чи удавання. Скоріше, це було якесь гіпертрофоване прагнення незалежності від речей, хоча такої кількості зібраних в одній кімнаті предметів найрізноманітнішого гатунку й характеру Наталя не бачила потім ніколи й ніде.

Постійно у них удома перебували, столувалися й ночували якись люди, і коли збирався великий гурт, мама робила свої фірмові «лінівіві» вареники — справжні вони з батьком ходили їсти до вигаданої тітки Ганни. До «лінівих» смажилися великі шкварки з цибулею. Цибуля ніколи не підгорала, бо як мама вже сповнювалася раптового бажання куховарити, то це їй вдавалося на славу — може, тому, що бажання таке з'являлося вкрай рідко.

Наталю ніхто й ніколи не повчав, що малій дитині не належить постійно перебувати серед дорослих. Скільки себе пам'ятала, — їла, вчила уроки, спала, читала книги, бавилася з подружками під акомпанемент розмов, музики, сигаретного диму і суперечок; її не випитували, куди йде і звідкіль повертається, і ким

працюють батьки її друзів та як учаться в школі ті друзі; не «відлучали» від товариства дорослих, не докучали моралізаторством, зрештою, і вона не набридала, не вимагала до себе уваги старших і не читала на «біс» власних віршиків. Батьки ніколи не демонстрували талантів своєї дитини — втім, їх і не вбачали в ній, бо єдиний талант, який визнавала мати, — це хист до малярства, а його Наталя була позбавлена категорично. Батько з цього приводу навіть радів: хоч одна нормальна людина в сім'ї, — хвалився він часом.

Дорослим ніби й на думку не спадало, що мале дівчисько хоч-не-хоч, а завжди в курсі найрізноманітніших їхніх справ, клопотів і стосунків. Присутність Наталина стала для всіх така звична, що велися при ній які завгодно балачки, і дивно було, що дитина ніколи й нікому не переповідала почутого, не користувалася для власної вигоди своєю поінформованістю — а могла ж стати підступним і лукавим маленьким підслухачем.

Стіл у Олександрі Іванівни розкішний, з крихітними бутербродами, паштетами, свіжими помідорами серед зими. Метелиця з гітарою, як закоханий з дівчиною, уже й до співанок узявся:

По улиці хлопчата
Підмовляли дівчата,
Купували смушок — не продають...

Із закутків наче озивається луна — потихеньку підхоплюють лукаву співанку, де ніщо не названо і все окреслене до рафінованої витонченості змісту.

Маркуша, без сумніву, голодний, як вовк, але не посягає на недоторканість артистично викладених на таці бутербродів, він тільки потроху надпиває з кришталевої чарки вино — чарка в його великій долоні здається аж надто крихкою.

Спогади клубком у горлі стають. Чи цей нудний коктейль з кружальцем цитрини на самому денці?

Кремезний, височенний, Тернюк у їхній кімнаті сягав, здавалося, стелі головою. Темні окуляри ховали від людей теплу доброту його сіро-зелених очей під зрослими бровами, зате дозволяли йому дивитися на світ упритул, як на власну долоню. Стара шкіряна торба, котру Тернюк незмінно носив з собою, завжди була напхана свіжими огірками, яблуками, часом обліпленими крихтами тютюну та хліба, і для Наталі відтоді запах зелених огірків та яблук неодмінно в'язався з запахом розітертого тютюну. Яблуками Терен (так прозивала його Наталя) завжди частував усіх довкола, а найстаранніше — Наталю, і, власне, це він завжди умовляв її вмотитися у кріслі й спати, коли бачив, що мала геть втомилася. Спочатку їй там велося затишно і зручно, а потім, чим більше вона піростала й витягалася вгору, неначе наздоганяючи зростом тата і Терна, драбиняста буде дівка, кривилася мати, тим менш затишним ставало крісло, але Наталя й далі мостилася тільки там: це моє щеняче місце,— упиралася вона, а дядько Терен укривав її своїм широким плащем, іменованим хламидою, котрий носив упродсвж зими й весни. Вітались і прощались вони з Наталею завжди за руку, бо Терен запевняв вельми серйозно, що дотик до Наталиної долоні приносить йому удачу, без цього він ніколи не брався до нової роботи. Рука в Тернюка була велика, тепла, Наталя вчувала в ній надійність і певність, можливість тривалого захисту. Терен був її дитячою любов'ю, і це була найкраща і єдина любов. Коли ти виростеш, я проситиму твоєї руки й серця,— серйозно обіцяв їй Тернюк.

Одного разу Наталі заманулося будь-що дістати їжака, і першим про це довідався Терен. Він сприйняв повідомлення з увагою і, оглянувши все довкола в їхній кімнаті, з готовністю підтвердив: «Маєш рацію, мала, тобі тут бракує тільки їжака, і я його для тебе з-під землі роздобуду, не сумнівайся». Наталя

засумнівалася лише в одному: як так з-під землі? — адже їжаки не живуть під землею. А за кілька днів Терен прийшов і випустив їжака з торби: «Бачиш, Алько (цим іменем її називали усі в дитинстві), я залізний, надійний чоловік, і тому тільки мені одному ти віддаси руку й серце, дійшовши належного віку. Вона готова була віддати йому руку і серце, не дожидаючись того належного віку, бо їжак був справжній, колючий і скручувався у клубок. «Тернику, де ти його взяв?— тішилася Наталя.— Скажи, ти кудись за ним їздив? Ти його вкрав?» — «Клянуся богом і тобою, Алько,— не їздив і не крав. Я йшов уздовж вулиці, в білий день уздовж вулиці. І думав про те, що обіцяв дістати тобі їжака, а ти ж знаєш, як я вірю у прикмети і в усякі інші прекрасні речі, і я задумав, що коли роздобуду для тебе їжака, то мені доручать оформлення «Гамлета».— «Терне, і де ж ти його знайшов?» — «Кажу тобі, дитино: я йшов уздовж вулиці, осяяної сонцем, їхали машини, на вулиці була сила-силенна люду; але тільки я один уздрів, що по тротуару чимчикує такий ось гарний їжак».— «Хвацько ти брешеш, уздовж вулиці не ходять їжаки».— «Не брешу, Алько: він ішов уздовж вулиці просто мені до рук, уздовж центральної вулиці в старому місті, я поклав його в торбу, бо він не заперечував, і подався до театру. А там мені сказали, що «Гамлета» обов'язково оформлятиме Тернюк, якщо, звичайно, цю п'єсу візьмуть до репертуару. Бачиш, я не дарма вірив, що ти приносиш мені удачу».

Тернюк давно поїхав, а їжак ще раніше зник — загубився десь серед несусвітнього рейваху їхньої величезної кімнати, а може, хтось помилково вкинув його у свою торбу, вертаючись додому на світанні,— що там важили їжакові колючки в порівнянні із стрілами слів у суперечках про мистецтво і життя.

Коли вони розмінювали квартиру на дві, Наталя забрала з собою картони з роботами дядька Тер-

нюка. На всіх рисунках була вона, Наталя, і хоч набиралося й інших рисунків безліч — усі знайомі художники вважали своїм обов'язком малювати малу Альку, фотографій у неї не було, самі мальовані портрети, — серед усіх саме Тернові здавались їй найкращими. І за це вона хоч зараз віддасть руку й серце, якщо він з'явиться знову із своїм шкіряним портфелем і в темних окулярах.

Перехиливши коротко стрижену голову, Маркуша говорив щось Котусі — Котуся слухала, однак її лагідний, напівзамріяний, напівсонний погляд блукав по людських обличчях, по пляшках з напоями, по книжкових полицях і по сіро-жовтих незвичних, щойно продиктованих модою макраме на стінах кімнати. Маркуша старанно ловив той погляд і намагався повернути його до себе. Один тільки раз зустрівся він очима з Наталею — і враз наче спохмурнів, ще темнішими здалися родимки, що їх без ліку було на Маркушиному обличчі. Галько старанно розважав якусь поважного віку даму з золотим браслетом на руці — мабуть, Галькові це було вигідно — розважати даму, без вигоди він і пальцем не кивне.

Олександра Іванівна — справжнє чудо, актриса хороша, здається, людина теж непогана, розумниця, навіть не пробувала намовляти Наталю залишитися в театрі, узяла й запросила до себе після вистави — вони грали соту виставу «Оптимального варіанту» місцевого драматурга Ігоря Крупка, і з цього приводу зібралися у Олександри Іванівни — погомоніти трохи, так собі, погомоніти про життя й мистецтво. Драматурга, правда, не було — десь поїхав, і гомоніли про мистецтво без нього.

Наталя трохи дивувалася — навіщо її сюди запросили? В «Оптимальному варіанті» вона зайнята не була. Виявилися присутніми якісь зовсім незнайомі люди, — що їй з ними робити? А Маркуша з Метелицею

та цим дундуком — всезнайком Гальком дуже вдало вписуються в компанію. Дівуля Котовченко ніжку на ніжку закинула, французькі колготки демонструє і литочки заразом, сигаретку курить, а завтра буде жалібно скаржитися: ах, навіщо я курила, голос у мене сів. Дивись, а Маркуша, здається, упадає біля неї, ну, що ж, врешті-решт дівчатко справді гарненьке, нічого не скажеш, треба віддати належне. От тільки ні за душею, ні в голівоньці — їй на копійчку нічого нема. Велике мистецтво не про неї. А хочеться, господи, як же хочеться, правда, Котусю? Призволитися, причаститися, доторкнутися хоч би. Скуштувати. Нічого, думаєш,— тільки тобі? Думаєш, мені великого мистецтва не прагнеться? Знати б тільки, як його досягти, — то хіба ж я пішла б з театру? Біда якраз у тому, що ніхто цього ані показати, ані пояснити не може, ані в душу тобі укласти — з цим народитися треба. Принаймні таке мое переконання. Як не вродився — то не берись. Це така навдивовижу простенька істина. Наталя чула її ще в дитинстві від батька і Тернюка і за своєю відразу, а потім призабула, на жаль,— та ось згадала знову. Своєчасно згадала. Спіткнулася на справжній ролі, коли треба викластися до останку, до цитринового кружальця на денці — і раптом помічаєш, що викладати ж нічого, добре, коли маєш відвагу в цьому признатися — принаймні собі самій.

Про «Оптимальний варіант» щось говорять? Помовчали б краще з цього приводу, скромненько б так помовчали. Якби був знайшовся хтось доброзичливий, розумний, прихильний до початкуючого драматурга, та відрадив би йому у театр з такою говорильнею, нудною п'єскою потикатися — яке добре діло зробив би! — так ні ж, мабуть, у вічі всі підтримували, висловлювали надії на успіх новонародженого таланту, — бо їй чому б людину не приголубити, не приспати в ній чуття самокритичності, сумнівів, чому б не зробити людині приємно, щоб потім з неї ж позаочі лаха

дерти, пір'я скубти з того не зовсім опіреного таланту, поміж себе розмірковуючи: буде чи не буде талант «обмивати» прем'єру? «Обмив», звичайно, не покупився, щедрим і веселим хлопцем виявився — для чого й у драматурги пнутися, мало йому того, що такий добрий та веселий, хоче ще й знаменитим бути... Додому поніс хмільну голову та прем'єрну афішу на згадку з поздоровленнями, побажаннями тріумфів та автографами учасників вистави і не чув, — чи не хотів чути? — як знову ж таки поміж себе язички точили, зубки гострили: конфлікт надуманий, грати нічого, жодної живої сцени, жодної людської ролі — нехай дякує їм, акторам, що хоч децицю витягли з того слабенького драматургічного матеріалу. А він і дякує, як бог на душу покладе, він же не опирався, йому все подобалось, хоч би що актори й режисери чинили, він на все погоджувався, аби лише свою п'єсу на сцені побачити, він і на купюри годився, і на дописування, й переписування, і не чудувався, коли з п'єси на очах у всіх зникали одні герої, а з'являлися інші, щезали одні думки, а народжувалися діаметрально протилежні. Чи так не вірив собі, чи так вірив усім? І сміх і гріх, бо все, бо пропав навіки; хто бодай раз напише п'єсу, яку на біду поставить нехай навіть поганенький театр, той уже навіки пропащий. Солодко ж як — ходять люди по сцені, твої слова, виношені й вимучені, дорогоцінні безмірно слова й думки виголошують, ручками-ніжками рухають, туди-сюди головою обертають, входять-виходять на затемнення й музику, а під завісу — аплодисменти, — бо на якій же прем'єрі їх нема? — тут психологічний момент, тут настрої враховується, це вже потім всяке трапляється, а на прем'єрі — б'ють «браво» завжди, і квіти, і вигуки «автора, автора!», і шампанське, і усмішки акторів — де драматургові, бідолашному, в тій суеті, в тій карколомній круговерті відрізнати усміхи від насміху! — він пропащий навіки... А що потім актори грають цю

п'єсу для півсотні глядачів — та й то добре! — цим уже автор не цікавиться, він бачив виставу тільки у дні прем'єри. І в ці дні не задумується над тим, чи знайдеться ще театр, який відважиться поставити його творіння на сцені, бо ж матеріал надто локальний, однозначний і одноденний, ні для кого більше інтересу не становить. А найгірше те, що вартість матеріалу в художності — нульова.

І що йому високі й невмирущі проблеми, що йому глобальні конфлікти, він же сам — смертний, нинішній, принагідний, то що йому до вічного, що йому до того, що люди в залі можуть бути того вічного спрагли? У нього свій «оптимальний варіант». І ще пишатися тим буде, ще тебе з праведним гнівом допече: а чом же тобі все так не любиться? — і ще комусь звіриться на п'яну голову: генії та великі на те лиш і потрібні, щоб ми при них могли крутитись. Ох, так крутимось, що тільки нас і видно.

Маркуша питає: як можна йти з театру? Дограти ж треба до кінця сезону! І я не встигну нікого ввести замість вас, уже стільки роботи позаду. А що з того, що й сезон, і робота, коли я не хочу крутитися в сонмі дрібноти довкола когось невидимого, великого і визначного, не хочу завалювати хорошу роль, досі я грала самі лише епізоди, у мене висока свідомість, я все старалась робити добре, ні від якої роботи не відмовлялась, а від Бети відмовлюсь. Мене враз возвеличили, возвисили до героїні у виставі, а на висоті треба вміти утриматися, а я нездатна, перекваліфікуюсь у двірника, у нянечку, може, це і є моє покликання. Маркуша каже: симптоми дуже поширеної в театрі хвороби, ним відкритої: суміш комплексу неповноцінності та манії величності. Це, звичайно, хвороба невиліковна? — питаю я. — То чим раніше театр позбудеться такої актриси, — кажу я, — тим краще і для театру, і для неї.

Котуся до себе мало ще не все товариство стягну-

ла, хоче бути в центрі уваги, звичайно, вона тести їм пропонує: який дикий звір найбільше вас приваблює, що б ви зробили, якби опинилися сам на сам із молодю жінкою в лісі, чи боїтесь ви грози...— а потім за відповідями визначатиме характер і майбутню долю, як ворожильниця.

Олександра Іванівна дискусію розпочала з помрежем: що краще — взятися за постановку хорошої, складної п'єси — і завалити її чи нормально зіграти сто разів у поганій п'єсі?

Пуста балачка, софістика, хоч все дуже впритул до моїх власних тривог.

А хто он той симпатичний, інтелігентний і такий ясноокий, з ямочками на підборідді? Костюм на ньому фінський, черевики — теж, здається. Йому б ще «дубленку», новий «дипломат» — і буде зовсім як м'ясник з нашого гастроному. Стоїть, бідолаха, біля якоїсь старушенції — звідки вони тут усі взялися, може, в Олександрі Іванівни сьогодні день народження? — стоїть і нудиться, звичайно, але висока інтелігентність не дозволяє відійти геть, а старушенція — чиста тобі мітла, до самісінького держака вичовгана, — усе щебече, щебече, — і він таки нудиться, то що ж, спробую порятувати, — і будьте такі ласкаві... так, я в а с прошу, якщо не важко, келих сухого вина і о-он той крихітний бутерброд з шинкою, і одне варене яйце — о, прошу, сідайте, з приємністю... Наталья.

Найнудніший текст, хвалити бога, позаду, а тепер — Котусина школа: звабливі посмішки, цілий арсенал посмішок, усі білі красиві зубки напоказ, найвигідніший поворот голови — труакар, тобто півфас, він вигідний для більшості акторів, він красномовний, передає складність підтексту пози, — тепер знову фас із усмішкою. «Коли жуєш, не розмовляй, Алько», — повчав Терен, і мав рацію, а ось тато ніколи не зважав на такі дрібниці — і теж мав рацію; але ж треба щось

сказати, скоординувати рухи й слова, в даному випадку можна говорити на рухові, текст мусить бути інтригуючий, щоб інтелігент уже не міг підвестися й піти. Тільки ж нічого мудрого на думку не спадає.

— Пробачте, ви не драматург? І не журналіст? І нічий не племінник, і не зять? Інженер?

Нормальний, звичайний інженер на сто двадцять керебе з прогресивкою? Що ж, придивляйтесь, придивляйтесь, тут можна побачити театр зсередини, у розтині, без муляжів,— невже справді інженер, ніколи б не подумала, та вірю, яка різниця,— звичайно, актори — теж люди. Якоюсь мірою. І ніщо людське їм не чуже, або ж, навпаки, все людське їм надто властиве. Я не жартую, це зовсім не смішно, у вас не точна реакція. Ви приглядайтесь, бо тут страшенно складно зорієнтуватися, де — істина, а де — фальш, хто — маріонетка, а хто — особистість.

Вам сподобалась вистава? О, ви дуже тактовні — ще не встигли «перетравити». Правда, правда, це тривалий процес, тим більше, коли йдеться про харч духовний. Ви де сиділи? Ні, там ніколи не сідайте, краще — десятий ряд, де місця для гостей і преси. Страшенно цікаво, особливо коли приїздить подивитися виставу — комісія чи з театрального товариства, або ж із преси хтось. Місто наше тихе, провінційне, на любителя місто, свого телецентру нема, усяка дрібниця — сенсація, особливо для нас, акторів, ми до сенсацій маємо слабкість.

О, спершу ці гості ніяк не реагують. Трапляється, в антракті й слова не перехопиш, і виразного погляду не впіймаєш — все про погоду та про новий роман відомого автора. Дотримуються етики й тонкого етикету, вони ж люди суто театральні, не дозволяють собі вголос аналізувати, нав'язувати комусь свою особисту думку, але ми вчимося чути невимовлене, бачити невиявлене. Як аплодують, як сидять чи зазирають в програмку та щось записують у півтемряві — все тут

важливо, навіть симптоматично, я б сказала. Допускаємо, що «А» не аплодує — і це ще не значить нічого. «Б» сміється, але це теж ні про що не говорить, бо все залежить від «В». Приміром, він після першої дії вийшов і до кінця просидів у головного адміністратора, попиваючи мінеральну воду, — і «А» щасливий, що не помилився, не поплескав у долоні, а «Б» може сісти й писати розгромну рецензію без найменшого ризику на невдачу.

Ви Станіславського, звичайно, не читали? Ні, не всі вісім томів — заждіть, звідки вам відомо, що їх є вісім? Ну, ну! — стільки навряд чи хто у нас прочитав, а для ознайомлення, для загальної ерудиції... Якщо ви мене не розіграли, якщо ви не журналіст, не рецензент навіть у душі — вам це ні до чого, а коли пишете — то це дуже просто, по-моєму, — хіба ні? Цитата звідси, словечко звідти, кілька прізвищ, зміст вистави, легенький жарт чи театральний анекдот, не надто затертий, — один-два професійні терміни і хоч маленька власна думка — рецензію зачитають до дірок. Ажіотажу запрагнете — критикуйте загадково, тонко, з делікатними натяками на щось там таке, та-аке... Хочете, щоб ніхто не ходив дивитись — похваліть прямолінійно, захоплено, багатослівно — і не скажіть при тому нічого; хочете справити приємність автору — заявіть, що вистава не досягла високого рівня драматургії. А хочете порадувати акторів — скажіть, що театр порятував дуже посередню драматургію. Актори — вони ж як діти. Раніми, делікатні й беззахисні. Всі знають, яке ефемерне, одноденне, нетривке театральне мистецтво. Вистави смертні не тому, що вони добрі або ж погані, а тому, що їх за півроку встигає подивитись усе наше місто, і їх не покладеш на полицю і не почепиш у рамці на стіні, як книгу і картину. Не вірите, що ми — як діти? Гадаєте — інтригани, в'їдливі, злі й доскіпливі заздрісники? Неправда, ми добрі.

Танцюю? Так, звичайно. І співаю. Слух є, голо-сок — досить милий, бабуся у спадок залишила. Без нього що б я в театрі робила?

Гарно танцюю? Нормально. Актрисі не дозволено погано танцювати. Взагалі, акторам мало що дозволяється. Сидимо в чужих шкірах і вимовляємо тексти. Безправний народ, ці актори. Ну, добре, звузімо коло, не будемо узагальнювати, скажімо, — актриси — люди безправні. Точніше, істоти. Наприклад, я шалено, понад усе на світі, люблю вареники з бульбою, але позбавлена права наминати їх досхоchu. Знову смієтесь? Смійтесь — вам вареники не зашкодять, а я, вдовольнивши таку свою пристрасть, зможу тільки Карасеву Одарку показувати зі сцени.

Або ось раптом заманулось мені вийти заміж — думаєте, можна? Вийду, приміром, народжу дитину — і відразу на рік-півтора вибула з репертуару, і вже втратила нехай маленькі, та все ж навик професії, які встигла набути за два роки роботи. Он як. А ви кажете — жарти. Та ні, заміж я не збираюсь, просто розмірковую. Доводиться відмовлятися і від вареників, і від щасливого подружнього життя, доводиться вибирати — між дитям і великою роллю, думаєте, всі вибирають сім'ю, тепленькі дитячі руки? Де там, не одна роль вибирає, бо якщо тобі сьогодні дають можливість зіграти Офелію чи Джульетту, ти за таку можливість чортові душу запродаси, бо це, може, неповторний випадок, єдиний шанс у житті, і потім ніколи більше не буде Шекспіра, розумієте — ніколи, а ви ж не напишете для мене таку роль, аби я потім не шкодувала за Джульеттою. Зрікаєшся дитини — мовляв, це ще колись буде, це прийде, аж воно — хоп! — і не приходить. Джульетту зіграла — не знати чи добре, до речі, — і всі забули, крім тебе самої, минулося, на самоті старі газети переглядаєш, і нікому похвалитися: он що писали! — і написане — не завжди правда, а в дитині — вся правда, хіба ж ні?

Ну, а вродиться те дитя — то, знову ж таки, намагаєшся здати на руки мамі-татові, бо ж — репетиції, вистави, виїзди, гастролі — малі й великі.

Та ви мене весь час навпаки розумієте, бо я щойно жартувала, а ви хоч би раз усміхнулися. Реакція справді дуже парадоксальна.

Хочете, по-справжньому насмішу? Налийте мені краплю вина — ось так, дякую. «Токай»? Нормальне вино, коктейль занадто солодкий, а це якраз. Дякую. І собі долийте, он бачите, той рудявий, тонконосий і тонкогубий — актор наш, Галько, не церемониться, він грамотний, нюхом чує, де можна випити «на шару», а тут можна, — ач як зазирає в чарку, мов сорочка в кістку, знає, що Олександра Іванівна ні з чим не рахується, коли частує.

Скажіть, а ви з багатьма тут знайомі? Ні? Сказали б відразу, я з превеликою радістю представляю. Кожного. Ось там біля Олександри Іванівни — Юрко Метелиця, люблю його, картогряя, люблю, голубчик — лівинця несосвітеного, чорт у ньому сидить, красень, — хіба ж ні? Режисера б йому хорошого, зацікавленого, Метелиця світ би здивував, а так — знає, що досить йому на сцені з'явитися — і всім дух від одного його виду забиває, — і що ж він робить, що творить?! Що він показує, цей мій любий, неповторний лівинець! Штампами обріс, як бородою. Слова вимовляти лінується — ви хіба хоч два звуки вирізняли з того, що він говорив на сцені? Правда, тексти нам у п'єсах дають часом — нехай господь бог авторам так здоров'я дає, краще й справді, аби тих текстів ніхто в залі не чув, але ж Юрчик і дитячої скоромовочки не вискоромовить. Однак це йому не заважає бути ніжним приятелем дружини одного... е, ні, не скажу, чиеї дружини, щоб не відгонило пліткою, але що приятель то приятель, про це всенький театр знає, та й сама дружина ні від кого не приховує, хіба що від чоловіка, щоб він дискомфорту не відчував.

Старулю он там бачите, королівського такого закрою дама? О, це наша Артеміда, вона одна знає справжню вартість будь-якої п'єси, бо кожному приміряє до себе, як нову сукню: є для Артеміди роль — хороша п'єска, нема — бездарна п'єска. У свій час на неї брали і драми і трагедії, але ж — що порадиш, час її минувся, а вона минати й не хоче, не йде з театру, поки звання не дістане, а вже ж і тексту не запам'ятовує, і мізансцени плутає, і ось недавно в «Оптимальному варіанті» вихід прогавила — довелося завісу давати. Добре, що хоч вистава йде з завісою, а то незручно було б перед глядачами.

Зверніть тепер ось у той бік увагу. Зрештою, ви вже й раніше туди позирали — бо хто б не помітив Котусика? Гарне дівчатко, дуже гарне. Позаздрити можна, особливо коли хтось сам — драбинястий, худющий, із специфічною, м'яко кажучи, фізіономією, от як я, — хіба ж ні? Миле, лагідне дівчатко, пазурчики завжди налаковані, до директора із скаргами не потикається, роль — два слова, а вона втішена й тим, не пліткує, мовчить на зборах і за лаштунками, всім догодити готова — тремтить, як листочок осиковий: у цьому році її на переобрання висунули. Зараз поясню. Кожного актора щоп'ять років «переобирають» — комісію створюють, підраховують, скільки й що зіграв, як зіграв, що взагалі корисного зробив для театру й для людства, пишуть характеристику — а потім гуртом на хударді вирішують таємним голосуванням: бути акторові чи не бути. Одвічна гамлетівська проблема. Тільки Гамлетові легше було. Шекспір за нього все наперед вирішив, крім того, обоє вони уже давно у сонні безсмертних, а тут же людям їсти треба, і з театром розлучатися не хочеться. Та й знову ж таки бачиш себе генієм, а хтось там вирішує — бути тобі чи не бути? Пити чи не пити? Пісня каже, що все одно помреш, але поки життя триває, то гірко ж і боляче, коли на тобі зарані, на живому, хрест став-

лять. Краще це самому зробити,— хіба ж ні? Тільки Котусик на такий крок не зважиться. Бачите, які справи, вам і на думку не спадало? Ви собі міркуєте про театр здаля, з залу — впорався актор чи не впорався, воно ж зовсім не так легко впоратися. Мистецтво, як усяка медаль, дві сторони має, навчіться обидві разом бачити, щоб хоч щось розуміти.

Ну, Олександрю Іванівну, мабуть, знаєте, якщо вас сюди запрошено. Актриса вона думаюча, тонка, але думаючі актриси не всякого режисера влаштовують, от вона й зітхає: господи, п'ять десятків минає, а що зосталося, що зроблено, що встигну зробити? Спийшуть потім, як старий спектакль, де все геть пошматоване — і текст затріпаний, і декорація запорошена, і костюми полатані, і роль морально застаріла, як у вас, інженерів, кажуть,— хіба ні? Дехто навіть обіцяє собі: піду своєчасно, як тільки відчую, що вже вичерпався, але ніхто обіцянки не виконує, кожен вірить, що невичерпний, кожен дожидається: ану ж раптом, ану ж пощастить хоч наостанку по-справжньому! Бачите, ми не тільки від вареників залежні, а ще й від режисерів, від ролі, від партнерів, від гримера й одягальниці, яка може забути в твоїй сукні шпильку, і так ти з тією шпилькою в спідниці й гратимеш цілий акт, і всміхатимешся лагідненько й мирно, бо не почнеш порпатися в пошуках шпильки в криноліні пані Простакової на очах у всього залу.

Галько в Олександрі Іванівни гостюється, частується — а сам терпіти її не може,— уявляєте, як йому приємно цілувати її на сцені, граючи ніжного, люблячого брата. А грає! І чим більше не терпить, тим старанніше грає, і тим апетитніше поїдає бутерброди. І режисерів, до речі, теж. Знаєте, як це робиться? Виходить на трибуну зборів — і наче від щирого серця, вболіваючи — навідліг, по фізіономії — який репертуар, який рівень, як ми собі могли дозволити... Я йому найбільше одного не можу вибачити: анекдо-

ти він до кінця вислухає, без сміху губи скривить і каже — «з бородою, з бородою анекдотик» (жахлива риса характеру, — правда?).

І всі ми разом — дивовижний оркестр, де не повинно бути й нотки фальші, бо наш прерозумний глядач — він чого найбільше не терпить, не приймає? Фальші найбільше не любить, особливо коли здогадається, що фальш йому з доброго дива як правду тияють.

А фальш так і випирає! Виходить на сцену Артеміда — по-давньому, за звичкою закоренілою побут тобі грає, бо що зробиш — вона й не вмє інакше, не переучиш уже й не переконаєш. Метелиця — він намагається інтелектуальний театр робити, відчуження продемонструвати, а милий Котусик демонструє свої дівочі зваби — прислухайтесь, як звучить цей оркестр, що його жоден диригент до купи звести не здолав досі. Акторський ансамбль — бачите, чуєте?

Заждїть, а он ще один симпатичний представник провінційного театру, пенсне на носіку і кучері ще чорні, хоч вік — пенсійний, це древній наш і дорогоцінний композитор, йому час мемуари писати, йому я ще більше, ніж Котусі, заздрю: самого Курбаса знав, з Петрицьким та Меллером за руку вітався, з Кулішем був знайомий, Козицького не то вчителем, не то побратимом називає. Чули б ви тільки, який він мотлох на сцену тягне, яку сірятину — вуха затикай! Ноти він при Козицькому переписував, а не музику komponував. Коли хтось по-іншому пробує, то він носіка зморщить, пенсне стріпне на золотому ланцюжку: було вже, чули, пробували й до вас і так і сяк — не один в'язи при тих спробах скрутив, — і що ви про них знаєте? А ось я: я — є, я присутній! Йому запропонували якось статтю написати про молодшого колегу, а він відмовився: рано ще, нехай літ з десять почекає, там видно буде. Літ же через десять пізно буде дивитися.

Мало що з тим молодим подіється — йому зараз підтримка потрібна, а не потім.

Знаємо все, бачили все, усе чули. Станіславського студіювали, Брехта наче зрозуміли, Іонеску заперечили й пережили, Курбаса визнали, Мар'яненкові аплодували, Товстоноговим захоплюємось. Під час гастролей на Чернігівщині Олександра Іванівна в садібі Заньковецької гілку терну зриває, до серця тупить. Граємо ж не по Станіславському, не по Брехту, не по Товстоногову чи Мар'яненку — по... по Марковському граємо... Зрештою, стривайте, може, це не найгірший варіант — хто його знає?

Бачили б ви цього Марковського, коли він на першу репетицію з'явився! Мені раптом здалося, що на ньому фрак і біле жабо, такий він був урочистий і нестерпно самовдоволенний: ми, Режисер Перший, своєю владою повеліваємо... Мабуть, усе перед дзеркалом сто разів повторив, тисячу разів обдумав, кожен наголос за словником перевірів, кожному фалду на своєму фраківі розправив, краватку морським вузлом зав'язав, став перед нами у позу пророка і почав: Пітер Брук, традиції українського класичного театру, Мейерхольд, театр абсурду, «Березіль», Брехт, Товстоногов, театр на Таганці, молодіжні театри в Києві і Мільтініс, Мільтініс, Мільтініс — жаль, що я за ним не записувала того всього: цей сказав так, інший — ще авторитетніше, і тоді я не витримала й запитала, а що сказав з цього приводу сам Козьма Прутков? Він спершу не второпав, потім так протягло якось перепитав: Козьма? Прутков? — і враз махнув рукою, засміявся: «Вступна частина, очевидно, скінчилася, я розповім вам, як одного разу хлопчиська з незрозумілою жорстокістю...» Маркуша все ще не міг відійти од високого штилю, але врешті знову махнув рукою і почав з іншого кінця, і ніби зовсім не до ладу і не з тої бочки. Ми палили ватру, — казав він нам, — смажили нанизані на такому довгому шпичакові-вер-

тюхові, як на шампурі, шматки хліба, сала й ковбаси, і до нас на той нестерпно смачний запах прибрів безрідний псисько, кошлатий, брудний, занедбаний і голодний; котрийсь із моїх приятелів,— так говорив Маркуша,— простяг йому шмат ковбаси, а другий у той самісінький мент тицьнув псові у бік розжареною головешкою. Маркуша з цієї розповіді почав роботу над п'есою, і хоча ніби одне до другого не мало ніякого відношення, до чого тут ніби й пес — а я того пса доки житиму не забуду. Я тоді побачила: Маркуша — віруючий, та ні, не в тому розумінні, але він — віруючий, фанатик; та дівчинка, Беатріче, ввійшла в його життя. Мені було не до сміху; я вже бачила, що він зовсім нормально вбраний — у гольфі, в старих джинсах, а той уявний фрак — то ж він нас боявся, смішно — він — нас — боявся, адже ми могли не увірувати, адже ж могли, правда?

Ви питаєте, про що та п'еса? Ну, якщо в двох словах — трое мерзотників (кожен з них мерзотник на різній стадії і в різній формі) — як не дивно, а закохані — в одну й ту ж дівчину, в Беатріче. Починається все з жарту, кінчається трагедією, дівчина любить одного з них, вона пише про це в своєму щоденнику, а той негідник, той Андрюс, підсовує щоденник учительці, одне слово, я ж кажу — вони пробують зневажати її, а вона... та що я буду це все переповідати, цього переказати не можна, якщо вийде спектакль — приходьте, подивитесь, мені здається, що Марковський — все ж це не найгірший варіант, але що я можу знати, не один тут ногу ламав, хоча я ж сказала, він віруючий, фанатик, божевільний...

Мене та маленька Беатріче сну позбавила, спокій відняла,— і ви гадаєте, я з того приводу засмучена? Не вгадали — сон втратити в такий спосіб — то для актора найвища насолода, але що з того, який сенс у тому його фанатизмі, хіба він дасть собі раду з нашими акторами, з нашим театром?

Фанатик він, а я спершу думала — він нас купити хоче тими своїми ідеями «малої» сцени, експериментами, позачерговими репетиціями, балачками про якісь нездійсненні постановки класики й сучасних молодіжних спектаклів, розумієте, для нас же все — атракція, дивовижа, нереальність... Вряди-годи хтось приїде з Києва чи Москви, хтось сам кудись вирушить, щось побачить — і балачок вистачає потім на рік, одні лають усілякий модерн й пошук, інші стогнуть, нарікаючи на хуторянство, — я думала, він видурнюється, носа дере, заграє з акторами, домагаючись дешевого авторитету, яка «мала» сцена, коли ми по-людськи не встигаємо для звичайної сцени працювати, коли у нас, глядачів...

А що це ви мене так пильно слухаєте? Що ви кожне моє слово ковтаєте як наживку? Чому не спините, не запитаете: хто я сама і звідки право таке маю, дозвіл у кого взяла на такі балачки? Знайшли що слухати, знайшли кому вірити, — мене, може, з театру виставляють, як профнепридатну, тому я й розлютилася, знавісніла — наклепи зводжу, а ви — слухаєте? Та що ви можете про все це знати? Звідкілясь з'явилися — не то з залу, не то з вулиці, не знати навіть, чи дуже й прошені — а що вам, сторонньому, розкриється, коли воно вас не болить, не обходить, як власна хвороба? Що ви всі знаєте, що тямите?

Жаль, нема тут нашого Петровича, послухайте його, а не мене. Він — літ шістдесят тому — свою першу велику роль готує, Митрофанушку йому грати, а він з голодухи — як шпичка худий, і думає: от же щастить декому, хто з голоду пухне, мені б це зараз якраз і згодилося, бо ж ніякі «товщинки» не порятовують. Партнер його — він Цифірка грав — у халабуді такій за містом жив — ні пером, ні пензлем не змалювати — а він і ту халупу на тріски розібрав, розніс — тими трісками у репзалі «буржуйку» два дні прогрівали, щоб тепліше акторам було. І не історія

це, а нормальне, правдиве людське життя, така була їх молодість, а ви кажете: актори, скоморохи, з роздутими амбіціями і з крихтливими талантами... Не ви кажете? Я кажу? Мені — можна. Щемить, болить — тому й можна. Покричиш — легше стає.

Петрович про свого улюбленого режисера, з яким вони сорок літ тому працювали разом, знаєте, як розкажує? Як монолог найкращий в житті читається, єдиний і неповторний монолог. Петрович дивиться просто в очі і каже тихо так, спокійненько, звичайно — бо ж все найсправжніше — назовні дуже звичайне, просте: «Виходить у зал режисер, костюм на ньому чорний, як на прийомі у міністра, і сорочка біла, накрохмалена, і краватка новісінька, — і все відразу бачить, оцінює: і настрої наш, і готовність до роботи, і кожну деталь наших костюмів, і світло, і вигородки на сцені — все одним поглядом охоплює, блискучо — і враз піджак летить геть, накрохмалені білі рукави сорочки закачані поза лікті, краватки нема, полетіла кудись під крісло, — ніколи, робота йде пекельна, чортам у пеклі так душно не буває, як нам зараз, і вже не я — мій Хлестаков в'юном звивається, бач, до нього, до бевзя, врешті дійшло, що має власть, що силу має, — то треба ж нею скористатися, притьмом і негайно, поки не розібралися всі, що до чого — режисер пояснює, що треба в тому уривку зробити, а як бракує мені розуміння, як не до кінця все схоплюю, не з усім згоден — він опиняється на сцені, і починається тоді — єдиний за всю репетицію, єдиний! — він ніколи не прагнув робити щось замість нас, як актор, — починається єдиний акторський показ, і він запалює нас, розгоряються пристрасті, і ми вже знаємо все чисто, і на білому заднику тінь моя виникає — безумна, скорочена як суха галузка, тінь нікчемного Хлестакова».

Підходить вам таке, правда? Петрович мене учив, як древні римляни: прагни бути гідним свого вчителя,

але не рвись, не квапся перевершити його — це потім само прийде. Звичайно, якщо учитель був вартий твоєї віри, а ти — гідний його мудрості й таланту.

Цсс, секундочку. Метелицю умовили Лукреція почитати, тут теж є щось від науки Петровича, величність навіть є; Юрась про себе забув, не красується, навіть гітара до речі, слухайте: гарно, правда? Метелиця — древній римлянин.

Це так буває, коли фіолетовий або ж червоний,
Чи жовтуватий покров над театру обширом натягнуть,
І розвівається він, до жердин примочований туго,
Тут і сидячий народ на сходинах, і сцени розлогість
Разом з красою матрон і сенаторів одягом пишним.
Хвилию дивних кольорів все заливають покрови.
І чим тісніша довкруг театрального залу горожа,
Тим і барвистіше відблиск на всьому буває прекрасний,
І усміхається все при погідному сонячним світлі.

Окресливши велике коло на піску, Терен сказав: «Ось зараз ми в самому центрі кола встроимо гілку, засвіtimo на небі велике, яскраве й тепле сонце — і будемо мати з тобою, Алько, найкращий в світі сонячний годинник». З усіх подарунків Терна цей був, мабуть, найдивовижніший і найхімерніший. «Терен, — сказала Наталя, — але ж я не зможу забрати його з собою! Сонце виблискувало в голубій воді тихого озера, верба мила світло-зелені косиці у голубій воді, червоне Альчине платтячко тріпотіло на вітрі, відкриваючи довгі Альчині ноги з маленькими горбочками збитих, брудних колін. «Дурниці плетеш, дитино, сонячний годинник, власне, тим і цікавий, і вартісний для нас, що його не треба носити при собі, як наручний, або ж піщаний чи водяний, не треба вранці з люттю розбивати, як набридливий будильник, що здзвонив невчасно. Він служитиме тобі вічно, Алько. Він не вибиває час, і час у ньому не тече й не сиплеться, час у ньому просто існує — завжди, коли ти можеш засвітити сонце». — «Терничку, а як же бути,

коли захмариться»? — «Смішна, кому потрібен час, коли хмариться, Алько? Такий час нехай собі минає безслідно. Пильнуй тільки сонячні години, бо тільки вони й приносять радість».

І усміхається все при погідному сонячнім світлі. Знаєте, що влаштовували в римському театрі? Смертників змушували розігрувати цілі спектаклі. Їм ніби що — все одно до смерті засуджені, то чому б не полоскотати нерви пишним матронам, мудрим сенаторам і народові, котрий сидить на сходах? Зображав смертник то Прометея, прикутого до скелі, і справжній орел справді видовбував йому печінку, то, приміром, Ікара. Припинали його десь у високості, ніби він летить і справді до сонця, — і враз усе обривалося, заламувалися й розсипалися крила, Ікар падав уділ і розбивався насмерть, а римляни аплодували вдало розіграному видовищу, де все було справжнім — навіть смерть. Поміж глядачів міг сидіти хтось, кому так само невдовзі грозила подібна смерть, — хіба ж випитаеш у долі? — і теж аплодував з усім римським людом. Все всміхалося в погідному світлі сонця.

Чули коли-небудь, як актори вмирають? У їх смерті акторства й пози може бути значно менше, ніж в усіх інших смертях, на десять помножених. Був у нас актор — я його ще застала, посередній такий актор, з плутаною біографією, — я вам цього не буду переповідати, це вам ні до чого. Хворий він був, знав, що у нього рак — але вмовляв самого себе й усіх навколо, що то якась нікчемна простуда. І от раптом — виклик на зйомки фільму, він цього виклику все життя, може, чекав, і поїхав; із своєю хворобою в болоті мокнув, на вітрі стигнув, умирав на зйомках, — розумієте? Умирав — і не вмер, поки не закінчили знімати всі його сцени, до останньої. А ви кажете — впорався з роллю.

Олександра Іванівна підійшла до Наталі, тихенько сіла поряд:

— Самотиною сидиш, Наталю,— чого? Я з тобою поговорити збиралася.

— І ви?

— Звучить, як «і ти, Брут». І я.

— Жаль, що ви теж. Я думала — розумієте, тому нічого й не кажете, не допитуєтесь.

Рука актриси лягла на коліна дівчині, й Наталя побачила, що шкіра на ній сухувата, зовсім уже не молода, і якби манікюр був яскравіший — нагадувала б дуже материну руку.

— Допитуватись не буду, Наталю. Чого б я допитувалася? Навпаки, я розповісти хотіла.

— Розповісти? А-а... Бо я от сиджу й чекаю — коли ж нарешті почнеться?

— Що має початись?

— Невже, думаю, Метелиця отак і гратиме на гітарі, Артеміда з Гальком потихеньку шепотітимуться, Котуся виснутиме в Маркуші на шиї, Олександра Іванівна буде поблажливо всміхатися — і ніхто нікому нічого не скаже?

— Що мали казати?

— Коли ж, думаю, правду почнуть одне одному викладати? Знаєте, як це буває — надходить такий момент, що вже несила мовчати, і всі починають одне одному пояснювати, хто є хто. Режисер до драматурга: я тебе навчу п'єси писати! А той ще голосніше: а я тебе — виставу робити.

— Хто ще голосніше? Не розумію.

— Це я так, для прикладу. Ніхто не кричить, усі мовчать. Олександро Іванівно, а вам Маркуша — тобто, Марковський — про сірого чоловічка розповідав? Про того, що приходиться пиво пити до театру.

— Казав,— і що далі?

— Смішна істрія. Я теж буду приходити до театру пиво пити. Куплю квиток — вхідний, наприклад, і цілий вечір стовбичитиму в буфеті, пиво питиму. От

хіба що в антракті... ну, до вас у гримувальну зайді,— пустите?

— Не пущу.

— Чому?

— З театру не пущу. Ти ж не хочеш іти. Про Сірого чоловічка питала? Та я тобі, власне, про нього й збиралася розповісти. Бачиш, жив-був собі на світі актор, котрий у собі зневірився, або в людях зневірився, або ж у самому театрі — чи все разом, хто його знає — тут і про себе не все знаєш — і, ось так зневірившись, пішов з театру геть. Перепробував усякі роботи — десь навіть на північ на великі заробітки їздив, купив машину — віддав синові, знову мандрував десь — і врешті з'явився тут, у цьому маленькому театрі й попросився на роботу — хоч би яку, але щоб у театрі. Сидів на прохідній, мучився, терзався тим — і знову десь віявся. Тепер приходиться пиво пити — все одно що, аби в театрі.

— Не говоріть притчами. По-перше, це неправда, і це не для мене. Можна вигадати ще з десяток варіантів життєпису такого Сірого. Приміром, безнадійно закоханий в актрису... Все банально... Я вам дам інший текст для душеспасенної бесіди: «Люба Наталю, до кінця сезону залишилося кілька місяців. Тобі дали чудову роль. Про таку тільки мріяти можна на початок артистичної кар'єри...»

Голос Наталин зірвався мало що не на крик, і тепер до них уже прислухалися, принаймні Маркуша явно втратив інтерес до Котусика і, хоч запросив танцювати під тиху мелодію якогось модерного ансамблю, записану на магнітофонну плівку, намагався досягнути сенс розмови двох актрис:

— Хочете знати — це нормальна роль, і тільки на початку кар'єри її й робити, потім, коли постарію, то й сягнути не посмію, і буду, як... як ви.

— Як я?

— Не ображайтесь, але — як ви. Покірно грати-

му, що перепаде. В глибині душі віритиму, що я — Комісар з «Оптимістичної трагедії» і леді Макбет, і Кассандра, і Кручиніна, — а мені будуть доводити, що існує локальна література, локальне мистецтво — п'єси на один день, вистави на один день цікаві лише для жителів нашого міста, їм лише потрібні — і це прекрасно, цього досить. Вузьке одноденне мистецтво, для якого термін знайшли — регіональне... регіональна література, регіональний театр, а в змісті того терміну стільки вбачають, скільки в замкову щілину можна узріти — досить, мовляв, якщо нам самим, тут, на місці, цікаво! Та це так, якби почали дітей лише для сім'ї виховувати, не думаючи про суспільство. І не треба писати, як Леся Українка, як Кочерга, як Островський, — і грати, значить, досить, як ти сама знаєш, як бог тобі на душу покладе, і я, актриса, не вибираю — вибирають або ж і не вибирають мене, я тільки покійно чекаю черги, щоб зіграти свою роль. А що — як черга не дійде? І не з'явиться режисер, і не знайдеться п'єса. Або ж раптом виявиться, що я вже не Комісар, і не Медея, і навіть не Наталя Верховець, а якась там Віра Семенівна з «Оптимального варіанту».

— Почекай, Наталю!

— Скажіть, чому це у хваленому Марковським Паневежисі може бути театр — великий театр у маленькому місті — а в нас — ні? Можете пояснити чому — я вас питаю?

— Мене? — здвигнув плечима Галько, бо якраз йому просто в очі дивилась Наталя, коли говорила. — Тебе не влаштовує наш театр? Пошукай собі іншого, тільки й усього. Ідь хоч і в Паневежис до Мільтініса, от чи візьмуть тебе туди — ти про це подумала?

— Думала, думала! Як же не думала? Перш ніж подати заяву, я все обдумала, скрізь листи й фотографії порозсилала — десь-то вже приймуть!

— Бачиш, Наталю, ти трохи з нас кепкуєш.

Маленький спектакль вирішила розіграти, так?— відклав гітару Метелиця.— Маленький, але свій.

— Дорікаєш усім — і мені теж, але я ж не зрадила, лишилась у театрі, а ти збираєшся — вибачай — зрадити.

— Неправда, Олександро Іванівно, я в чернички не постриглась, я не присягала,— то яка ж зрада? І хто вам сказав, що не буде більшою зрадою залишитись? Звідки ви знаєте, що я щось можу, вмію, належу цьому театрові? Я звичайна маленька бездара, просто трапляється, що на шляху таких от бездар стає хтось, хто запалить, змусить повірити — а потім — хоп!— і зникає, і залишає сам на сам з погаслим вогнищем.

— Театр — погасле вогнище?

— Та ні, ви мене зрозуміти не зможете... Це моя приватна справа та й годі. Ну, залишусь, ну, дограю сезон,— а що далі? Коли знову з'явиться такий от Марковський і притарабанить з собою таку п'єсу, та ще й доможеться у директора дозволу на її постановку? Не хочу грати одноденних героїнь, народжених одноденними драматургами.

— Одноденна драматургія — це що таке? — поцікавилася Котуся.

— Не знаю, товаришка Верховець майстер термінології, це її відкриття, по-моєму,— запитайте її,— сердито відповів Маркуша, до якого було звернене запитання.

Метелиця знову мучив гітару, Галько іронічно прислухався, водночас не забуваючи перехилити келих, Артеміда пудрила ніс, не вважаючи за потрібне вийти для цього в коридор, до великого дзеркала. Композитор, який щойно повернувся до кімнати з балкона — виходив туди курити,— поправив пенсне. Інтелігентний інженер почувався трохи зайвим. Він щойно намірився запросити Наталю до танцю, але, очевидно, з цього нічого не вийде.

— Мені здається, сучасне мистецтво потрібне лише остільки, оскільки воно дає нам інформацію...— не зовсім доречно обізватися він і по-дитячому почервонів.

— Мистецтво може нести тільки художню інформацію,— знову чомусь розсердився Маркуша.

Інженер зрадив з його реакції:

— Але ж ви цим звужете роль мистецтва, якщо ведете мову про саму лиш художню інформацію!

— На всі інші випадки інформативного голоду є маса довідників, підручників і словників,— сказав Маркуша, перечепившись за стілець.

На мить усі замовкли, тільки Метелиця тихесенько бренькотів по струнах, і стало чутно, як десь над головою, поверхом вище, плаче немовля.

Саме це й був момент, коли слід говорити правду. Прекрасна пауза, котра вимагала свого розв'язання. Але хто з неї скористається? Олександра Іванівна — господиня дому, їй незручно. Інтелігентний інженер — уперше в чужому домі,— та й що він знає про їхню правду? Галькові аніскільки не залежить на правді, Метелиця міг би сказати, але йому заважає гітара. Артеміда не зовсім розуміє, про що йдеться, Маркуша... Маркуша — зайда, випадково тут засіявся, наче горіх-самородник, йому що — поставить виставу, заробить свій диплом, змусить їх повірити в нього — на цей один раз, бо інакше не буде вистави,— а потім тільки його й бачили, а вистава потихеньку без подаря, без диригента розлізатиметься по швах, розкинутиметься і вмиратиме собі, і в душі теж щось умиратиме, умиратиме... Часто ж так буває: спалахне надія, в режисера повірять, у вогонь і в воду готові за ним піти, не тому, що він твій однодумець, а тому, що тебе змусив своїм однодумцем стати. У роль повіриш, і автору, і партнеру — а вистава піде разів з двадцять, і нидіють потім декорації у «кишенях» за лаштунками, поки не спишуть, не порозтягають на

підбір в інші спектаклі, щоб дешевше обійшлася постановка, і мертво лежатиме в пам'яті текст ролі.

Ніхто тут не хоче правди. Всі втомилися. І ніч уже надворі.

— Вже би-м була їхала, вже би-м була йшла... Тільки всеї правди не сказала я... І не скажу.

«Наталю, кропиво-жаливо, що ж ти з усього по-сміховисько робиш, з усіх поруганників чиниш,— говорить Терен.— А сама ж то хоч знаєш, якої правди тобі заманулося, що ти почувти хочеш?..»

Відсунувши столика з келихами й пляшками на ньому, Наталя вибігла з кімнати, поспіхом одягла куртку, взяла берет, торбинку — шарфа так і не знайшла серед чужого одягу — і, нікого й нічого не чуючи, вирвалася на сходи.

— Перебрала дівчина, — миролюбно зазначив Галько.— З ким не буває...

— Справді, перебрала, — невдоволено погодився Маркуша. Нахилившись печальним обличчям до Котусика, додав: — Ви ж не дозволите, щоб ваша товаришка сама одна — о другій годині ночі...— ні, я наздожену її, я прощаюсь — не гнівайтесь!

— Не наздоженете — вертайтесь, — ніжно промовила Котуся.

— Баламутна дівчина. Я був знайомий колись з її батьком і з усім його товариством, — похитав головою композитор на пенсії.

Олександра Іванівна, широко розплющивши очі, думала, що може потекти туш із вій.

5

Ключ втрапив нарешті в замкову щілину. Наталя штовхнула двері досередини, простягла у п'яті руку Марковському, і він швидше вгадав, ніж помітив цей рух. Долоня в неї була холодна, вузька й без-

захисно ніжна. Іван притримав її пальці у своїх, не переступаючи порога.

— Не прощайтесь, Іване, заходьте,— прошепотіла вона, мовби боялась когось наполохати чи збудити.

Дівчина йшла з ним крізь ніч через усе місто, як через той вузький тунель — чорний коридор, що вів до матеріної майстерні. Берет зсунувся з голови, вона тримала його в руках, і на волоссі осідала холодна вогкість нічного туману.

Коли Іван, піддавшись раптовому, інтуїтивному імпульсу — а може, навіть од себе самого прихованому, напівсвідомому бажанню не відпускати дівчину,— кинувся вслід за Наталею, вона стояла під маленьким, хитким деревцем, притулившись чолом до холодного стовбура, тиха, як саме деревце.

— Було вже. Штамп. Усі страждали саме так. І в кіно також.

Сказав — і подумав, що ось зараз втратить усе. Вона або вдарить його по фізіономії, або зникне в цій прикрій темряві, ледве розрідженій світлом загублених у тумані високих ліхтарів.

Наталя відповіла втомлено:

— Було, звичайно. Чого тільки не було вже. Та тільки зі мною ще не було. До речі, я зовсім не страждаю. Просто голова закрутилась.

Відділившись од стовбура, наче роздвоювалось саме дерево і відривалася одна його частинка, дівчина так само поволі рушила вулицею. Іван, як назирці, слідом. Наталя ані не заохотила його йти, ані не попросила залишити саму, та він би й не виконав такого прохання. Не міг же покинути її серед чорної беззоряності неба й вулиць, надто сумною й тривожною здавалась ніч у чужому для нього місті, і надто самотньо, загублено рухалась у пільмі тонка дівоча постать, похилена й беззахисна; йшов трохи осторонь, не докучаючи ані словом, ані дотиком.

Нічного міста Наталя не боялась, вона його знала

з дитинства так само досконало, як власну величезну кімнату. Тернюк навчив її навіть любити це невелике, ніби й не надто цікаве місто, хоча ніколи не нав'язував дівчині свого захоплення; він бачив неповторність у нічних ледь освітлених крутих вуличках, уздовж котрих поночі тихо блукали, виникаючи й враз ховаючись, легкі відблиски легенд, переказів, історій та пісень. Зрідка тільки, коли дівчинці минуло вже років дванадцять, у самий розпал дискусій і суперечок, що визрівали в них удома, він пропонував: ходімо, Алько, провітримось, годі тобі скніти на твоєму щенячому кріслі, ти вже виросла з нього, дай йому трохи спочити. І вони вирушали навмання, вздовж горбатих вуличок. Тернюк їй обіцяв: колись я покажу тобі це місто по-справжньому (а що я тут не бачила? — дивувалася Наталя), а зараз давай звернемо у дворик, де можна буде без усяких декорацій грати «Ромео і Джульєтту». Зайшовши у двір, розташований поміж трьома старими-будинками, він показав Наталі, притихлій і трохи сонній, круту муровану стіну, вже облуплену і ледве живу, крихітні віконця й балкони з чарівними крутими переходами угору, до піддашся; по стінах пнувся виноград — дикий, занедбаний, і Тернюк розказував, де мала б стояти Джульєтта, коли Ромео приходить до неї на побачення; обламавав темну, в'юнку виноградну лозу, дарував її Наталі, в маленьких віконцях світилося світло, там жили люди, які навіть не здогадувалися, що за дійства розігрувалися в їхньому дворі, та Наталя вдячна була тим теплим вогникам у вікнах, бо дозволяли їй роздивитись докладніше двір, і коли вона, зваблена уже цікавістю, заражена Тернюковим захопленням, приходила туди вдень, дворик нічого не втрачав від своєї загадковості, хоча там бігали діти, стояли під крутою стіною великі ящики для сміття; а вздовж балконів висіли мотузки з випраною білизною і походжали коти. Навпаки, реалістичні, буденні деталі робили

значно ближчими самих Ромео й Джульетту, вона бачила їх ровесниками, живими людьми, і тим більше вірила у незвичайну історію; що трапилася з ними.

Намацавши на стіні вимикач, Наталя клацнула ним двічі. Світло не спалахнуло.

— Лампочка, мабуть, перегоріла,— байдуже і так само тихо, як досі, сказала вона.— Заходьте, Іване. Заходьте, коли аж сюди добралися. Дороги назад однаково не віднайдете. Хіба, може, кидали крихти хліба за собою. Признайтесь — поцупили зі столу окраєць?

Гість навмання ступив із п'їтми в п'їтму, ледве розрізняючи обриси кімнати, що здалася йому надто малою і заставленою безліччю якихось незрозумілих речей. При нозі його щось посунулося, зашаруділо й грюкнуло.

— Стійте на місці, не рухайтесь,— тихо, м'яко засміялася Наталя.— Ще крок — і хто знає, чи на нас не звалиться стеля. Я зараз, потерп'їть.

Відступивши від Івана ще глибше у п'їтму, вона щось із шурхотом переставляла, шукала, врешті червоне і, як здавалося Іванові, вороже засвітилося вниз, майже при самій долівці. Темрява довкола стала ще густішою й непроникнішою.

— Не бійтеся, це не пекельний вогонь. Усього лише електрокамін. Свічка зараз буде, ось тільки знайду.

Непевний і хиткий світлячок окреслив невеличке коло простору, Наталя підняла свічку вгору, ледь прикривши її пальцями. Світло пробивалося крізь них, Іванові здалося, що світиться сама Наталина долоня. Дівчина відігрівалася з нічного холоду при вогнику.

Іван розглянувся тепер, що потрапив до майстерні художника.

— Ваша майстерня?

— Думаєте, певно, що я вдерлася в чуже житло? Ще й вас в історію втягнула. Після того, що я там наговорила, від мене всього можна сподіватися,— хіба ж ні? Та я вас з собою не кликала, самі ж ...

— Нав'язався?

— Сідайте на тапчани, влаштуйтеся як вам зручніше. Ногами не човгайте — все зрушите з місця. А мій закутень — ось тут.

Дівчина занурилась у велике крісло, звично підбгавши ноги. Свічку примостила на невеличкому столику, капнувши парафіном просто на стільницю. У примарній півсутіні Іван оглядав майстерню. Безліч картин дивились на нього, інші одвернулися обличчям до стіни. Скрізь були розкидані папери, стояв мольберт з натягнутим на підрамник полотном. Кольори зливалися в суцільне темнувате марево, в якому важко було бодай щось розрізнити, і тому майстерня мала в собі щось також напівреальне.

— Скиньте кожуха, тут зараз стане душно.

Голос дівчини теж був сутінний, примарний, зовсім інший, аніж той різкуватий, злий, який годину тому так вразив Марковського. Кожуха він скинув, незграбно, як завжди, зачепивши при цьому книжки в узголів'ї тапчана, Наталя засміялася, наче хотіла порятуватися сміхом від незручності всієї ситуації.

Після розмови в Олександрі Іванівни вертатися додому було просто несила, несила бачити материне заспане обличчя, накручені на волосся дрібненькі бігуді, сліди крему на об'яклому лиці. Несила було, задихнувшись запахом сонної постелі, щось говорити, відповідати на материні запитання. Залишатися зовсім на самоті — теж не обіцяло втіхи, і, правду мовивши, Маркуша був саме тією єдиною людиною, з котрою Наталя могла розмовляти чи просто бачити при собі. Пояснити причину вона б не вміла — однак так усе було... Поки вони йшли містом, вона не розмірковувала, як виглядатиме їхній прихід до майстер-

ні, подалася сюди як до єдиного притулку, де могла заховатися від людей, і від ночі, і навіть від самої себе.

Закуривши сигарету, струшувала попіл просто на підлогу рухом недбалим, бистрим, і таким же рухом зняла нагар із свічки, відліпила обвислий теплий парафін, що скапував од вогника, і почала м'яти його в пальцях. Пальці здавалися такими ж нервовими, як і сміх.

— Випити тут нічого. Господар непитущий,— сказала з жалем.— Гості сюди завжди із своїм забредають.

— Вибачайте, що завітав складнірuch. Правда, якось на щастя — господаря не застав.

— Хотіли б познайомитись?

— Чом би й ні.

— Не пощастило — у від'їзді господар,— вона звела на Івана погляд, і хоч він не міг роздивитися як слід виразу її очей, відчув, що дівчина дивиться допитливо, уважно, сподіваючись побачити значно більше, аніж досі.

— Жахливо я там повелася,— правда? Та ви, мабуть, і не помітили, так до Котусі залицялися. Гарна дівчина.

Говорилося це байдуже, без тіні заздрощів, так, як говориться, коли людина хоче заповнити словами час чи порожнечу поміж собою і співрозмовником, і чомусь Іванові стало прикро. Зрозуміліше було б, якби вона чисто по-жіночому провокувала його, викликаючи на розмову про Котовченко,— але він і натяку на це, як не дивно, не вловив.

Власне, сам Іван і спричинився частково до того, що відбулося, бо ж просив Олександру Іванівну поговорити з Наталею, і задля того, щоб довідатись якнайскоріше, чим закінчиться розмова, пішов на вечірку. Пишна й зваблива Котусикова врода не заслонила зовсім Наталі, бо тільки ж за нею й пильнував

цілий вечір. Раптова й гірка її відчуженість, невміла спроба нав'язати контакт з незнайомим їй інженером, з яким вона перекинулася усього кількома жартами, злий вибух наостанку в розмові із старшою актрисою — все відкривало в дівчині нові риси, яких він досі не помічав, і які частково пояснили йому причину, що спонукала дівчину до розлуки з театром.

— Дуже гарна дівчина.

Обоє замовкли, так, наче ступили назустріч одне одному по хиткому місточку над прірвою, де щомиті можна оступитися. Для Івана вона враз перестала бути актрисою Наталею Верховець, від якої значною мірою залежала доля його дипломної роботи, а отже, й початок режисерської, так би мовити, кар'єри. Наталя враз обернулася на незнайому дівчину, котра хто знає з якої причини привела Івана серед ночі в чужу майстерню, де сама почувалася господинею. Вся алогічність її вчинків у цей вечір мала свою внутрішню закономірність, але й не могла не дивувати. Аж тепер Іван усвідомив прикру двозначність своєї появи в майстерні, і він запрагнув позбутися цієї двозначності, як нав'язаної насилу чужої одежі.

Найпростіше було просто ввічливо попрощатися й піти, однак він мусив признатися собі, що якраз цього робити не хоче, що його вперше за весь час перебування в цьому місті огорнуло затишне тепло тут, серед цього незвичного нагромадження картин, поряд з цією норовливою, їжакуватою й не надто привітною дівчиною, теплий і м'який погляд якої то різко контрастував з невдоволенням у голосі, а то знову робився різким і терпкуватим.

— Скільки вам років? — несподівано поцікавилась Наталя.

— Двадцять сім,— відповів Іван, подивувавшись запитанню, а так само й тому, що, відповідаючи, оглянув блискавичним поглядом усі ті літа. Літа за собою. Мало? Багато?

— Мало? Багато? — вимовив уголос.

— Нормально.

Мало, щоб робити якісь остаточні висновки, але цілком досить, щоб уже чимало розуміти про себе і про світ. І навіть щось зробити. Цікаво, чому ж тоді вона, Наталя, так рано — всього у двадцять — зробила остаточний присуд собі? Які ж мала підстави? Він подумав про те, скільки часу треба, щоб стати самим собою, а скільки потім — щоб самим собою залишитись.

Марковський повернув до себе найближче полотно. По ньому ковзали мерехтливі, тремтячі тіні, квіти здавалися рухомими, темні плями спотворювали колір, і картина нічого не сказала йому.

— Скоро почне світати — встигнете подивитись, — трохи насмішкувато сказала Наталя, і цю насмішку він узяв на свій карб.

Насправді до світу було ще не близько. За вікнами чужої, незнайомої і не надто приємної майстерні існувала якась реальність, так само неприйнятна зараз до прочитання, як ця картина під рукою. Іван підвівся й почав добиратися до вікна. Зазирнула в обличчя темрява, де-не-де розбита жовтявими плямами вікон. Хтось і в таку годину світив світло. Високо завислі квадрати вікон існували наче самі собою, обриси будинків зливалися з ніччю. Майже нарівні з найвищим світляним квадратом сріблясто виблискувала чвертка місяця.

І все ж світанок надходив — здалеку, ледь помітно, обережно. На столику вигоряла до денця свічка, а в кріслі сиділа дівчина, від якої йому дуже не хотілося йти, хоч вона думала щось зовсім своє, йому не доступне, і дивно було, що він залежав од неї, від її примхи, чи від її бажання, чи від настрою — і вона розуміла це, звичайно, і не хотіла, здається, допомогти. Виникла спокуса вивести її з цього стану апатії й насмішкуватої нехоті, струсонути дівчину за

плече, крикнути просто в обличчя: та ти ж актриса, від бога і від чорта актриса, повір мені, як я тобі повірив, не розумієш хіба, що я прошу, благаю допомоги, бо ти мені потрібна, саме на тебе, на таку, як ти, задумав я свою виставу, і тепер ти вибиваєш в мене ґрунт з-під ніг, невже мені пощастило знайти тебе тільки затим, щоб ти тут же зреклася нашої спільної роботи?

Наталя знову знімала нагар зі свічки. Свічка в центрі хисткого світляного кола — це теж сонячний годинник?..

Злість підступила Іванові до горла. До біса, ну й норавлива дівка! Врешті, якщо вона залишиться й буде продовжувати репетиції, то що це буде за робота — абияк, аби збутися, їй же все одно, їй зовсім байдуже, якою вродиться вистава. Краще замінити її. Тепер, коли зосталося обмаль часу, Котусик із шкіри лізтиме, доводячи свою акторську вартісність.

... Притулившись лобом до холодної шибки, він знову почув тихий, теплий сміх:

— Таке теж було. Ось зараз я підійду до вас і стану поруч, і ми удвох дивитимемось у ніч, удвох приймемо страждання, і ви покладете руку мені на плече, щоб підкреслити своє співчуття і співпережиття. Вам хіба не доводилось працювати над таким етюдом?

Озирнутися він не наважився, хоча годі було зрозуміти, кепкує дівчина чи говорить серйозно. Вона справді встала, однак не наблизилась до нього. Відкрутила кран. Вода галасливо вирвалася на свободу.

— Хочете чаю? Єдине, чим я можу підтримати вас.

— Чого ти така... недобра?

— Недобра? Я?

Рука її з важким чайником лежала вздовж тіла, і в світлі все тієї ж свічки обличчя Наталине здавалось рухомим, бо по ньому мінливо перебігали тіні.

А може, то не від свічки, а від чогось такого, що знайшло притулок в її душі і змусило Івана саме цю актрису вибрати, призначити на ту незвичну, нелегку роль у своїй виставі?

Двозначність ситуації зникла. Дівчина знову стала актрисою, він — режисером. Зухвала самовпевненість, замішана на радості, повернулась до Івана. Він уже був переконаний, що умовить Наталю залишитися. Нехай навіть до кінця сезону. Нехай тільки до прем'єри. Йому цього було треба. І зробить він це негайно, зараз, ось тут, коли на столику догоряє свічка, а до вікон ще тільки здалеку добирається світання — разом із нечастим шурхотінням автомобільних шин — холодне, передвесняне світання.

Будь-який спосіб буде добрий, все одно як він це зробить, які слова скаже — але він змусить її грати Беатріче, грати так, як він їй звелить. Неправда, що вона працюватиме далі абияк. Вона цього просто не вміє. Полетить під три чорти її дурна впертість і невіра в себе, він уже знає, відчув на репетиціях, як вона точно й блискавично виконує кожне його завдання, він ще не встиг додумати думку до кінця — а вона вже ловить її, — який же сенс відмовлятися від спільної роботи?

— Я недобра? Може.

Незвідь як і коли вони з Терном опинилися у величезному лісі чи у напівдикому парку. Це зовсім не означало, що вони були там лише вдвох, поряд перебували і мати, й батько, і ще якісь люди, однак цікавив її тільки Терен, і ліс — чи парк — мав сенс лише у зв'язку з Терном. А ще до того, набагато раніше, коли мама, готуючи персональну виставку в Києві, взяла туди з собою дочку, тато одержав телеграму: «Зустрічай Алю попутницею Іванченко рейс 2815 залишаюєь Києві три дні Марія».

Якщо врахувати, що Наталі було тоді всього три

роки, то телеграма такого змісту могла здатися щонайменше дивною, тим більше, що ніякої попутниці Іванченко батько знати не знав.

Рейс 2815 затримувався спершу на годину, потім на дві. Попутниця Іванченко прилетіла іншим рейсом, і батько довідався про це, коли владний голос по радіо запропонував йому підійти до чергового. Там знаходилася й попутниця Іванченко — солідної статури жіночка з численними валізами й торбинками. Батько приглядався до її багажу — Альки поміж клунків він не вгледів. Попутниця поінформувала бадьорим голосом, що дівчинка їде поїздом з надійною людиною — театральним художником Олексою Тернюком; описавши Тернюка, жінка сказала, що передоручила йому дитину, бо не знала, чи взагалі вилетить з Києва. Поїзд прибуде опівночі, вагон, здається, сьомий.

Опівночі тремтячими руками батько одібрав у незнайомого хлопця свою сонну, перелякану і втомлену Альку. Вона пробурмотіла:

— Він хай теж іде. З нами.

Так почалося їхнє знайомство з Тернюком.

Потім, не знати як і коли, вони з Терном опинилися у величезному напівдикому парку. Парк розрісся за містом, на високих пагорбах, а долом текла неширока, чиста і звивиста річечка. У парку шаленіли солов'ї — зрештою, може, й не солов'ї, і не так важливо, хто це був, але співало кожне дерево.

Все ще тримаючи чайник у руці, Наталя сказала, переходячи теж на «ти»:

— Знаєш, мені до безтями хочеться зіграти Джульєтту в одному дворі в Старому місті, там можна зробити виставу без оформлення. Захочеш — я покажу тобі цей двір.

— Покажеш, добре, — сказав він, зовсім не свідомий того, що значило для неї таке визнання.

Чіпляючись за все, що опинялося на дорозі, недбало поправляючи і знову розкидаючи, Іван пробирався до неї страшенно довго, як з іншого кінця світу. Вона встигла досхочу насміятися, поки він врешті опинився біля неї. Стріпнула головою, так що важкий вузол волосся зсунувся на плечі й розсипався, вивільняючи її від поважності. Він майже боязко обняв її і відчув ковзку м'якість волосся. Чайник все ще обтягував її тонку руку.

Спокійно, навіть байдуже відповівши на поцілунок, Наталя відсторонила обличчя, здмухнула зі щоки волосся.

— І таке вже було... То як — згоден ставити «Ромео і Джульєтту» в старому дворі, без декорацій?

— А хіба такого не було?

— Ну то й що? Я ж кажу — чого тільки на світі не було! Он Метелиця читав сьогодні Лукреція. Лукрецію легше жилося — тоді ще не встигли так багато усього понаписувати. Просто я хочу зіграти Джульєтту у тому дворі.

— Зіграти?

— А, ти про заяву. Намагаєшся мене приручити? Так дешево? Пустити, я поставлю чайник, нап'ємося міцного чаю. Індійського. З запасів магараджі. Господар майстерні — магараджа, я тобі ще не сказала хіба?

Іван відступив, почувуючись жевжиком, звичайнісіньким дурнем, телепнем. Лаяв себе пайостаннішими словами і знову не знав, що чинити. Наталя майже навпомацки ставила чашки, запарювала ароматне зілля. Вона поводитися так просто й невимушено, що йому нічого іншого не лишалося, як знову повернутися до свого місця на тапчані. Байдужість огорнула Івана. Нехай там завтра щось діється, щось буде — а зараз він відчував тільки втому.

— Пий чай. Тобі з цукром? Я — без. Терен навчив мене. Ще в дитинстві. Він запевняв, що цукор і цит-

рина вбивають справжній смак чаю... Ой ні, цього не руш, нехай той ніж там лежить — це натюрморт поставлено, чіпати не можна. Як мізансцену.

Іван ковтнув гарячу, духмяну рідину, не запитуючи, хто такий Терен. Запитати, однак, кортіло. Цілком імовірно, що майстерня належала цьому Тернові.

— Ти просив Олександру поговорити зі мною?

— А що?

— Точно розрахував. Її я могла послухатись, якби вона притчі не почала вигадувати.

— Притчі? Які?

— Про того твого Випійпиво. Про Сірого чоловічка.

— Притча завше має правдиву основу.

— Налякати мене хотіли таким майбутнім. Знаєш, що насправді страшно: від тебе чогось чекають, вимагають, сподіваються, бо надії покладали, а тепер бояться програти, як на іподромі, коли не на того коника поставили. І нервуються, підганяють,— задля власного виграшу чи престижу.

— Я ж казав: ти недобра.

— Сподіваються — а ти розумієш, що дати очікуваного не можеш. Що скінчилося, вичерпалося джерело. Я читала десь табличку — знаєш, тепер манія таблички чіпляти: «Хліб — народне добро, не їж його».

— Шануй його,— автоматично поправив Іван.

— Авжеж — шануй. Я про іншу табличку. Як там було? Ага, згадала. «Ріки не безконечні, криниці не бездонні, бережіть воду». Я б людям чіпляла таблички: «Можливості — не безмежні, душі — не безсмертні, бережіть людей».

— Хочеш сказати, що тебе не бережуть? А ти ще й не куштувала труду по-справжньому, а вже стогнеш.

— Ти букваліст. Жахливий. Я не про себе, я — взагалі.

— Взагалі? Балачки взагалі — безглуздя. Можна й справді взагалі шанувати хліб — а після сніданку

пожбурити в сміття недоїдки. Можна взагалі знати ціну воді — і плювати в колодязь. Берегти людей — і вбити людину.

Відставивши чашку, Наталя встала, видобула ще одну свічку, велику, барвисту, новорічно-святкову. Довго присвічувала її від пригасаючого уже вогника тої, першої, і поставила нову зверху, прим'явши рештки розігрітого парафіну. Потім сіла, спершись ліктями на коліна, підборіддям — на долоні і прикипіла до Івана тим своїм довгим, упертим поглядом. Іван відвів очі вбік. Йому раптом подумалося, що вона знатиме про нього більше, аніж він сам.

— Поговоримо ще про театр? Про Олександру, — знову Наталя порушила мовчання. — Це і з нею таке сталося: вичерпали на маленькі ролі, на нецікаво вирішені вистави, — а вона не вміє і дурну роботу абияк робити, от і скінчився весь запас. Повторення самої себе йде, а всі ждуть, плечима здвигають, пальцями тичуть: працюй, грай, показуй, що можеш! Твори! А як уже не твориться, як перше? Думаєш, їй не боляче? Як сіль на рану.

— Своєчасно вирішила кинути театр, бо такої ж долі злякалася? Ледве спробувала — і в кущі? Відваги бракує ризикувати? Ану ж у тебе запас більший?

— Послухай, а що тобі в тому? Що тебе обходить наш театр? Ну, зі мною ясно: роль, диплом... А театр і так невезучий. Отже, є такі, де все йде гарно, колектив має своє обличчя... Ну, знаю, знаю, штамп — а як інакше скажеш? Навіть якщо зрив — то це зрив особистості, наявності, розумієш? Про них говорять, сперечаються, приймають або не приймають, але вони є, є, — а нас наче й нема. Тиша, спокій, усе нормально — і все ніяк. Режисери з'являлись і зникали, ніхто надто довго не затримувався, ніхто не закладав фундаменту на майбутнє. Часом режисери експериментували, актори — спалахували, ох, ти ще не знаєш, як вони вміють спалахувати, увірувати — ось, нарешті,

цей, справжній, міся, і вже на все готові задля нього, і навіть на лестощі, на неправду готові — так що ти не будь легковірний, ти не вір нам, Іване. Навіть вибачити не одне йому готові — бо хто ж не помиляється? А він експеримент закінчив, носом покрутив — трупа слабка, без традицій, склад неоднорідний, без перспективи — і тільки його й бачили.

— Про кого ти? Про мене? Чи про себе?

— Не знаю.

— Бачиш, тепер і ти не «взагалі» заговорила. Міркуеш як стара. Ніби столітній ювілей тобі відзначатимуть.

— З генами передалося. По батьковій лінії у мене, здається, всі споконвіку до мистецтва дотичні.

— Хм... А я інтелігент у першому коліні, селом від мене пахне.

— Хлібом,— серйозно, потягнувши ніздрями повітря, сказала Наталя.— А хлібом — це добре. Надійно. Шануй хліб... Якби від мене хлібом пахло, я б так не моталася. Не шарпалася б, може.

Світанок усе наближався, розсував темні завіси, приглядався до світу, який намірювався остаточно оголити, робив бляклішим, млявішим вогник свічки.

— Театр існує в нас якось відосібно од усього, і від міста. Міг би бути — міг би й не бути. Міг би тут — і ще бозна-де... Ти тільки не думай — я не за те, аби був тільки для цього міста.

— Та чув же, як ти виступала проти регіональної культури, мені підійшло.

— Але я за те, щоб бути — від цього міста. Голосом його — у... у всесвіт. Розумієш, що я кажу?

Іван кивнув головою. Він аж надто добре розумів, дуже добре розумів, про що їй ідеться. Коли б не згадав її в'їдливого: а що сказав Козьма Прутков? — міг би знову згадати про Паневежис і «свого» Мільтініса. У литовській мові два поняття — актор і

жрець — визначаються одним словом. Подвижництво — таке поняття є на всіх мовах.

— Говори щось,— попросила дівчина,— бо я все базікаю та базікаю, повело мене сьогодні на балачки. Коктейль, певно, ще й досі з голови не вивітрився. А тобі?

— Вивітрився,— сказав Іван.— Не мусила пити. Пора мені, мабуть, і йти вже та дякувати за гостину.

— То що спершу — йти чи дякувати?

Свічка вже зовсім не була потрібна. У сірому повітрі плавав такий же сірий, пахучий димок Наталиної сигарети.

— Кажеш — говори; а ти не думаєш, що ми надто багато говорили? За глибокодумними текстами про мистецтво втрачаємо справжній його зміст, за балачками про себе самих губимо себе ж істинних, руйнуємо уміння думати — за вимовленим, ще не обдуманим як слід.

— А як же тоді зрозуміти одне одного? І звідки тоді оте біблійне, предковичне: спочатку було слово?

— Послухай, а це ж ідея...

— Що?

— Ні, нічого... Скажи, ти боїшся самотності? Боїшся впасти у відчай?

— Зовсім уже світло за вікном.

— Я знаю, зараз піду. І все-таки — якщо спробувати через пантоміму, наприклад, усю сцену з Андрусом, і не тільки там — без слів, тільки рух, самий тільки фізичний вияв почуттів, і тоді весь внутрішній рисунок ролі повинен змінитись...

— Пантоміма? У нашому театрі? З акторами, які вранці навіть потягушечки не роблять, ковтають свій солідний сніданок і повагом ідуть до автобуса? Ти вже не знаєш, за що хапаєшся!

— Не віриш, що зможу?

— А що залежить від моєї віри?

— А від чиеї ж?

Вона нічого не відповіла, Іван теж примовк, мимоволі став пильно придивлятися до картин, а роздивившись, вирішив, що ані сюжети їхні, ані композиція не цікаві йому. Виглядало на те, що звучить тут тільки одна якась дуже невиразна нота, і художник тільки ту ноту й чує скрізь, за що б не брався. Переважали натюрморти, було кілька портретів. Просто на Івана дивилася жінка з лицем, ніби вкритим вульгарними рум'янами, із скляними очима. Це не міг бути шарж чи іронія, художник, без сумніву, старанно передавав образ людини, котру бачив перед собою, і хотів навіть зробити їй приємне, надаючи якоїсь величі цій поставі. Пусте нутро, однак, уперто визирало й лізло назовні крізь голубувату булькатість очей. Найбільше з усього Іванові припав по душі букетик усохлих квітів на столику під його ліктем.

— Звичайно, я дилетант, не надто в малярстві й розуміюсь...

— Не признавайся. Художник у театрі — це твоє друге «я».

— Проповідуєш прописи. Це як ремарка в п'єсі, до уваги можна взяти, дотримуватися не обов'язково. Я не про те. Я хотів сказати, що цей твій магараджа, як ти його назвала, цей Терен чи що?

— Терен? Я щось про нього говорила?

— Говорила, як чай розливала.

— То — що Терен? — визивно нагадала Наталя.

— Терен цей — досить посередній художник, як на мою думку.

— А-а...

— Вважаєш, що не маю рації? Помиляюсь?

— Помиляєшся. В корені.

— Може, не знаю. Слухай, якщо ти не йдеш сама — то скажи, як вибратися. Засидівся, аж ноги стерпли, тут страшно тісно, дуже продуктивний художник, цей твій Терен. Невже йому нічого не вдається розпродати, щоб розчистити хоча б майстерню?

— Вдається, чому ні. Недавно навіть японці щось приходили оглядати, для каталога фотографували, так що ти не дуже... Гроші на таксі маєш? Зранку можна впіймати, не те що посеред ночі. Бачу, бачу, не маєш. Або ж самі крупні, перозмінні. Зараз дам. Скажи — до муздрами на Цитадельній, то вже напевне довезуть.

Повітря, там за вікном, рідшало, на стінах будинків, що здавалися пласкими, змигували й гасли нові жовті квадрати — як на величезному світловому табло. В одному з вікон Іван запримітив підвішаний на плечах до фрамуги білий піджак.

Обережно, намагаючись нічого не зачепити, хлопець одягав свій розкішний прадідівський кожух. Поринав у нього як у захисток. Дивлячись на дівчину, чомусь подумав: а між ними є щось спільне, між Наталею і тією жінкою з поїзда. Різні — і подібні. Затяті обидві. Обидві люблять свій хліб до фанатизму. І жодна з них не вірить Іванові. Для одної він — утікач, ну так, утікач, дезертир, а для другої — зайда, експериментатор, запалить вогонь — і не берегтиме ватри. От тільки жінка — та в себе вірить, у свою потрібність, а Наталя в собі, здається, зневірилась. Що ж, не сумніватися не можна, хоча й вічний сумнів не дасть дійти до вчинку.

Глядячи довгі кольорові тороки на білому верхові кожуха, Наталя запитала насмішкувато:

— Що ж ти, режисере, не вмовляєш мене більше зостатися у театрі? Може, мені хочеться, щоб ти вмовляв? Може, мені цього, як води, треба?

«Переконай мене, Іваночку, що я найкраща, найталановитіша, найрозумніша, що тобі без мене не обійтись ні сьогодні, ні завтра, ні потім. Говорити правду не обов'язково. Це хвороба — говорити правду, тільки правду, всім і завжди. Існують люди, хворі на безоглядну сміливість, вони нічого не бояться, лізуть скрізь у саме пекло, й іншим, нормальним, тим, хто

відає страх, з ними просто неможливо спілкуватися, жити поряд, бо ті сміливці змушують усіх пхатися в пекло, тягнуть на край провалля. А я хвора на правдомовність,— чуеш? І скажи: зле воно чи добре?».

В узголів'ї тапчана лежали книжки, які Іван ще раніше зрушив був трохи з місця, зараз вони поволі зсувалися на долівку, по одній і безгучно — весь світ потонув у неперервному золотавому дзвоні, котрий до краю наповнив їх собою. Іван підклав Наталі під голову свою долоню, в потемнілих його очах відбивалися розширені Наталині зіниці, злившись потому в одну, велику й незбагненно чорну. Наталині руки, груди й коліна були замерзлі, холодні, і їй здавалося, що Іванове тепло обгортає її щедрою хвилию, переходить до неї, рятує її, передається їй назавжди, назавсім.

Білий надійний прадідівський кожух прикривав їхню наготу од просвітлілого цікавого ранку.

— Мені що — причулося чи й справді півень співає? — пошепки запитав Іван.

Наталя поворухнулась під важким кожухом, відповіла й собі пошепки:

— Півень. Ми ж на околиці, між містом і селом.

Кожух трохи зсунувся, дівчина побачила на Івановому смаглявому плечі такі ж, як і на обличчі, темні родимі цятки. Торкнула делікатно пальцем крихітну цятку, злякалася свого розчулення й ніжності, запитала насмішкувато:

— Було й таке, правда?

— Було,— погодився Іван.— Тільки не так: не з тобою. І — без півнів.

Хотів запитати — ну, от, як же тепер твій магараджа,— та своєчасно прикусив язика.

Зате знову заговорила Наталя.

— Іване! Ти — визнаєш компроміс?

— Чудна. Таке зараз питаєш.

Свічка потихеньку плавилася зовсім, стекла кольоровими патьоками. Вони застигли, набравши фантастичної форми.

— Ти добре подумай, перш ніж відповісти: визнаєш?

— Не муч мене, я не можу зараз думати. Я спати хочу,— засміявся Іван, обнявши дівчину.— А на одинадцятку — до театру, на репетицію. Котра зараз година?

— Втратив хлопець відчуття часу. Сьогодні нема ранкової репетиції — в репзалі оркестр вправляється. Кажі — визнаєш компроміс? Розумний, солідний такий, нормальний компроміс?

Вона з усією очевидністю дражнилася, провокувала, під'юджувала, змушувала до однозначної відповіді, і він піддався, не відчуваючи небезпеки.

— Справді нема репетиції? Ну, коли так, то говоритиму правду. Як-ти. Визнаю компроміс. Визнаю — як необхідність у побуті, в щоденному житті, в нормальному спілкуванні. Не як філософію, а як необхідність. Але це в побуті, у приватних і примітивних, так би мовити, справах. А в найголовнішому — у мистецтві — ти що, Наталю, ні, ніколи в світі. У мистецтві під загрозою смертної кари не пішов би на якісь угоди, умови!

— Браво! Повтори ще раз — так гордо звучить! В усіх життєвих випадках ти цим себе не принижувєш, ні? І, такий непринижений, зі сцени своїми виставами що будеш проголошувати? Компроміс у побуті? Вседозволеність у приватному житті — і свята чистота у мистецтві! А як ти відмежуєш життя від мистецтва? Маєш на це якісь хімічні засоби? Брехня, фальш! І ти, значить, сподіваєшся, що я тепер гратиму у твоїй виставі оту чисту, світлу дівчину? У твоїй виставі? Хай вона провалиться, твоя вистава, хай її ніколи ніхто не побачить!

— Ти чого проклинаєш, Наталю? До чого тут вистава? Чуєш, чуєш?

Вона підвелася, не соромлячись своєї наготи або ж і зовсім забувши про неї:

— Заробітчани — ось ви хто! Ви всі!

Іван не одвертав очей від дівчини. Тривожно-радісне почуття охопило його. Якраз тепер, чомусь саме в мить найкатегоричнішої, вголос, відмови, відречення Наталиного від нього, від вистави й від самого театру, він зрозумів, що саме цього вона не зречеться ніколи. Надто голосно кричала. Надто гострими були звинувачення, на які вона, власне, не мала ніяких підстав, окрім слів, пустих Іванових слів. Вчинків же його вона майже не знала ще, не могла знати. Мабуть, тим криком щось у самій собі намагалася заглушити, приборкати.

Стягнувши бог знає звідки не то полотно якесь, не то настільник, укривалась ним, уся тремтячи й від холоду, й від знервованості, заметалася поміж картинами, наче шукала звідкись виходу, і хлопцеві над усе хотілось заспокоїти її, а водночас він боявся ще більше рознервувати чимось.

Раптом вона сама стихла, прислухаючись, Іван так само завмер. У дверях хтось шпортався ключем і, не одчинивши, поторгав клямку. Наталя затулила уста долонею, другою рукою притримуючи на собі свою неосвітєнну мантию.

— Ммамма!

З-за дверей стривожений жіночий голос покликав Наталю. Дівчина мить мовчала, потім озвалася:

— Що?

— Господи, як же ти мене налякала! Вічно якісь історії. Не могла подзвонити, що будеш тут ночувати. І коли ти подорослішаєш? Відчини.

— Я ж казала тобі, що затримаюсь.

— Та добре вже. Відчиняй.

Підійшовши до Івана, Наталя провела пальцями —

швидко й легко — по його розгублено-знякковілому обличчю, торкнула коротко стрижену голчасту чуприну. Враз уявила всю безглузду комічність Іванового стану: він усе ще лежав під розкішним кожухом свого прадіда, не відважуючись поворухнутися, не знаючи, як поведеться далі Наталя.

— Не відчиню, мамо!

— А то ж як?

— А так,— і раптом безсоромно-радісно засміялась:— Тут зі мною мужчина,— і знову провела пальцями по Івановій щоці.

— Наталю, ти збожеволіла! Відчиняй негайно!

— Мамо, я говорю цілком серйозно: не можу.

— Наталю!

— Хочеш, я тебе заспокою. Заміж я за цього мужчину не збираюсь. Дитину тобі на руки не здам. Я тобі не довіряю. Ти запроториш її не знати куди і з яким попутником.

— Перестань, не блазнюй,— що за дурні жарти? Зрештою, в яке становище ти мене ставиш і того мужчину? Я б на його місці... Звичайно, якщо він справді мужчина.

— На його місці ти не можеш опинитися. Хочеш почути його голос, щоб не терзатися сумнівами? Іване, скажи «няв»! Ось чуєш — «няв», він сказав «няв», мамо. Тепер іди спокійненько додому, ще встигнеш попрацювати. Я коли-небудь з'явлюся. Коли-небудь...

Утопивши обличчя у довгій м'якій вовні кожуха, вона заплакала, гірко й безнадійно, мов на прощання. Іван гладив її, як маленьку, по голові, цілував і лагідно умовляв: ну чого вже тепер плакати, заспокойся. Звівши на нього змарніле враз, спотворене болісною гримасою і вкрите червоними плямами обличчя, вона попросила: вибач, я не думала, що все так вийде, — шморгнула носом і спробувала всміхнутися: який божественний фарс! За всіма законами жанру!

Усе ще прикрита своєю хламидою, вона не могла

поправити волосся, не могла випростати руку, тепер уже соромлячись Івана. Він скрутив у тугий жмут її волосся, долонею притримував вузол, який здавався завеликим для її голови:

— Давай поклянемося ніколи не говорити про театр — поза театром,— добре?

— Аякже, не ти перший такий мудрий. Ми за балачки про театр викладали по п'ять керебе в «чорну касу»,— і що? Гадаєш, вилікувалися від цієї болячки? Де там...

6

Телефонна будка, перекошена й обшарпана, притулилася до сітчастої металевої огорожі. Дівчина увійшла в будку, зняла слухавку й завмерла, дивлячись перед себе. Будка стояла на узвишші, і внизу, під Наталиними ногами, відкрилися виярки, стежки, рудувато-сіре гілля, кострубата торішня трава, зметене пагірками листя, сухе й непотрібне. Поза металевим парканом пнулися гінкі виноградні лози, вони здавалися мертвими, ламкими, ніби не встигли дочекатися весни. Унизу ж, на асфальтованій доріжці, спиною до Наталі, стояла дикувата якась істота у сірому комбінезоні, у чорній високій шапці, схожій на перевернутий глечик з хвостиком на денці, й не знати з якої причини істота ця, стать якої годі було визначити, одною рукою спершись на високий держак мітли, другою — в чорній рукавиці — вимахувала комусь, вихитувала головою у безглуздому уборі, притупувала ногами,— Наталя ніяк не могла розшифрувати цих таємничих знаків.

Забувши покласти в щілину автомата монету, дівчина поволі набирала номер телефона батькової майстерні. Довгі гудки враз зірвалися — хтось підняв трубку на другому кінці дроту. Голосу Наталя не почувала — автомат не спрацював без монети. Дівчина ви-

йшла з таксофону — і враз зникла бачена щойно картина. Перед Наталею рухалась звичайна, буденна міська вулиця. Якийсь хлопчик запитав, указуючи на телефон:

— Працює?

— Не знаю,— відповіла Наталя і вже не бачила, як хлопець сторопіло здвигнув плечима.

На високому цегляному мурі, що відділяв парк від вулиці, сиділа маленька, так само рудувато-сіра, як пагіння дерев, білочка. Хвостик її задерикувато стирчав угору. Юрма цікавих стояла доокруж.. Хтось намагався звабити тваринку вниз, простягаючи цукерку. Білка не злакомилася на солодке і заметалася вгорі наполохано й безтямно, як перехожий, що рушив через вулицю на червоне світло.

Сонце обігрівало хідники й бруківку, розхристаною зграйкою пробігли школярки, м'який промінь завітвся у вікнах тролейбусів і у великих оранжєвих апельсинах на лотку. Мимохідь, наперед не розраховуючи та не плануючи своїх вчинків, Наталя стала у чергу за апельсинами. Округлі, прохолодні плоди пахли свіжо й звабливо. Запах мандрував услід за людьми, тепер усе місто пахло апельсинами, потеплілим вітром і вільгістю від парків, ріки та маленьких озер.

Елегійний настрій вулиці перетяла тривожна сирена «швидкої допомоги». Машина загальмувала, з носилками в руках вискочили санітари.

«Носилки,— подумала Наталя.— В нашій виставі усе починається з цього. Але спочатку нема ані на йоту тривожності. Носилки у першій картині — ще не символ трагедії. Ніякого лиха вони не віщують. І на них спочатку не слід надто акцентувати, бо відразу вилізуть, як не за правилами поставлений знак оклику. Відразу наблизимося до результату, відразу подамо натяк: пильнуй, увага — носилки! Це вона, ота сакраментальна рушниця, що повинна «вистрелити» у фіналі».

«Авжеж,— усміхнулася Наталя,— оце тільки й бракувало тобі, моя дорогенька, пхати носа в режисуру. Популярний вихід із становища для поганих акторів. Пильнуй свого поля, поки ще остаточно не позбулася його. З власної волі».

Прекрасно, коли чиниш щось із власної волі. Не так уже й багато акторів кидають театр з власної волі. Майже ніхто цього не робить. Театр прив'язує. Надовго. Здебільшого назавжди. Треба бути, безумовно, дуже самокритичним, щоб усвідомити рівень своїх можливостей, свого таланту. Але як тільки засумніваєшся, — то чи не слід тут же кидати все? Як можна бути жрицею бога, в якого не віриш? Ні, щось не так. Я не вірю в бога — чи в себе саму?

Не рушаючи з місця, Наталя борсалася з думками і з моторошним нетерпінням очікувала санітарів, які мали вийти з носилками до машини. Санітари не виходили.

«Іди звідси,— звеліла собі Наталя.— Патологія. Хочеш подивитися, як лежить людина на носилках. Тобі, однак, не доведеться мертвою лежати, опустивши вділ руки (штамп — мертво опущена рука у сцені смерті героя — штамп, Маркуша нізащо в світі не витягне на люди таке патологічне видовище). Але у першій картині, коли ще жартома, коли ще нема біди?»

У всьому слід іти від супротивного. Терен ще колись повчав — у мистецтві треба йти від супротивного. Нав'язло на зубах: «пилосос загарчав, як звір». А от «звір загарчав, як пилосос», — це вже не смішно.

Іван теж іде від супротивного — але не сам додумався, йде за славнозвісним англійцем Гордоном Крегом: трагедію треба грати радісно.

Наталя підняла руку, бо залоскотало біля брови — і тої миті помітила над головою метелика, наче він несподівано випурхнув з її рукава. Метелик здався

неймовірним, нереальним, як цирковий фокус: крига ще не скресла — і раптом — метелик?

Санітари вийшли з будинку з порожніми носилками. Видно, для хворого все скінчилось найкраще, його залишили вдома.

Метелик пурхнув угору, Наталя вже не бачила його.

У Старому місті, майже поблизу батькової майстерні, вона несподівано зустріла Юрка Метелицю й Арсенія Маслова.

— Привіт! Ходи на каву, третя будеш.

— Дякую, хлопчики, не піду, гіпертонія, знаєте...

— Стариємо, стариємо, Наталочко,— скрушно поспівчував Метелиця.

— Беріть апельсини, хлопці.

— Ух ти!— захоплено підкинув апельсин угору Маслов. — Наталю, ти просто золото. Що може бути краще від апельсина в день, коли людині вліпили догану.

— Догану? Тобі? Ти ж у нас зразково-показовий, Маслов. Чи, може, згубний вплив Юрка?

— Він запізнився на виїзд у неділю,— пояснив Метелиця.— Доганяв театральний автобус на таксі, прибув раніше від автобуса і поясним поклоном зустрів рідний колектив при вході до районного Будинку культури.

— То це за поклін догана? Було б доземно кланятись.

Маслов обдер шкурунку з апельсина, поділив на дольки пахучий плід, простягнув одну дольку Наталі:

— Не суши собі голови, дитино, чужими клопотами. Бо ще забудеш прийти о п'ятій у репзал, як домовились. Маркуші часом не проговорись, по-моєму, він не надто великий прихильник приватних ініціатив!

— Влаштуєте індивідуальну репетицію?— запитав Метелиця.— Я б не радив. У вас обох все йде на такому нерві, ще трохи — і зірветесь. Йй-бо, братці,

нам робота з тим початкуючим генієм дорого обійдеться. Він з усіх жили витягне. Навіть з мене.

— Маркуша — геній? Ну що ти, — заперечив Маслов. — Геніальність треба ще затвердити.

Наталя глянула на годинник:

— Каву закріють, хлопці. Двадцять хвилин залишилось.

— Не дамо Насті контрамарки — нехай спробує не пусити!

У Маслова буде в цій виставі дуже пристойна робота, — думала Наталя, дивлячись услід обом акторам. — З ним добре працювати, не те, що з Метелицею, Юрко тільки на прогонах починає відчувати й розуміти партнера, а доти дрімає, ледар, нічим його не проймеш. Пообіцяй звання народного — і то не збудиться до прогону. А Маслов — хлопець надійний.

Стримуючи шалене серцебиття, Наталя на хвилину спинилася, перевела подих. Поза нею ще й досі трубно дудоніли незчисленні металеві сходинки, світ коливався од запаморочливого бігу по спіралі, вгору.

Стан був подібний до того, що опановував нею перед виходом на сцену. Наталя перебувала на межі між образом і собою, її лихоманило, — але все зникало безслідно, як тільки чула репліку партнера, на яку мала виходити. «Професіоналізм з'являється, — пояснювала Олександра. — Будуть з тебе люди».

Серед усіх незчисленних майстерень, з якими Наталя зазнайомилася ще в дитинстві, завдяки частим походам до колег батьків та Тернюка, в яких Наталя супроводила незмінно дорослих, тільки цю вона любила по-справжньому.

Прихисток майстра, місце його роботи неповторно розкриває індивідуальність господаря. Все тут є часткою самої людини, і речі потрапляють сюди не для того, щоб колоти очі снобам, втішати естетичні забавки знавців чи підкреслювати високу духовність власника та його оригінальний смак. Речі свідчили

про батькові настрої, зацікавлення, про несподівані зміни його уподобань і занять. Інтер'єр обернувся способом буття, мислення й творчості. Якщо батько чіпляв на стіну раму без вправленого в неї полотна, то робив так не на догоду моді, а з певної внутрішньої необхідності. Майстерня батька була для Наталі продовженням їхнього житла.

Найголовнішим був не інтер'єр. Годинами просиджуючи на підвіконні, зовсім позбавлена страху перед висотою, дівчинка дивилася крізь розчинене вікно у карколомно глибокий світ, котрий доповнювала химерними вигадками її уява, старанно підтримувана батьком і Тернюком. Мати тільки зрідка дратувалася:

— Навчили дитину висиджувати на вікні, як птаху. Вона колись вилетить з цього вікна.

— Якщо й вилетить, то тільки вгору, як і належить птахові,— правда, Алько?— посміювався батько, але таки замикав віконниці.

Наталя й справді бачила себе птахом над містом. Воно величалось перед нею блиском церковних куполів, густим мереживом вуличок, мостами над рікою — усе шикувалось і ладналось по діагоналі, видовжувалось й витончувалось, як людські постаті на картинах Ель Греко. У снах приходило тільки таке місто. На підвіконня сідали голуби. Коли вони облітали широким колом дзвіницю, здавалось, що й та розгойдується, коливається і кружляє разом з голубами. В сірі дні дзвіниця сягала неба, лоскочучи повільні, ліниві тіла хмар.

Незвідь як і коли вони з Терном опинилися у величезному напівдикому парку. Парк розрісся за містом, на високих пагорбах, а долом у неширокому руслі текла чиста й звивиста річечка; у парку шаленіли солов'ї, то таки справді були солов'ї, виспівувало кожне дерево, витьохкувало веселими чистими голосами, і випромінював світле цвіркотіння кожен листочок на

дереві, і коли Наталя щось говорила, Терен схилявся, щоб розчути, так дзвінко втішалися світом птахи.

Отож, незвідь як вони з Терном опинилися у величезному, напівдикому парку. Це зовсім не означало, що вони були там лише удвох. Поряд були і батько, і мати, і ще якісь знайомі та незнайомі люди, але цікавив її тільки Терен. Він один здогадався узяти напрокат човна, і вони попливли униз рікою — поки пливли за течією, Терен дозволяв їй веслувати. Човен смішно крутився на одному місці, випинаючи вперед корму, а потому вистромлюючи знову носа. Весла загірбали так багато води, занурюючись углиб, наче Наталя мала намір вичерпати до дна річку. Та незважаючи на це, вони все ж таки рухалися вниз або ж то сама ріка рухалася, несла хвилі і їх, разом з берегами, розспіваним парком, високими пагорбами й прив'язаними до кілків човнами.

Поки вони пекли картоплю в розкладеному на березі вогнищі, хтось відв'язав їхнього човна й поплив униз рікою ще далі. Терен гукав, махав руками, у відповідь сміялися, теж махали руками: якісь дівчата надумали пожартувати, вони були засмагли, в купальниках, хоча літо ще не зовсім розгорілося. Не бійся, повернеться, поки ми з'їмо картоплю, заспокоював її Терен, але дівчинка уперто й незрушно йшла униз берегом, притримуючи поглядом слід човна на воді.

Коли вона повернулася, вогнище пригасло, його ніхто не стеріг, і Наталя навмання ступила у дерева, що співали. Вона помітила їх біля берези. Терен стояв до неї спиною, на ньому була біла-біла сорочка, що відбивалася в корі берези, як у дзеркалі, маму вона не бачила як слід, Терен закритий її широкою спиною, але Наталя напевно знала, що це мама. Вони не почули Наталиних кроків, мабуть, тому, що дерева й далі співали.

Батько ловив рибу, зосереджено дивлячись на поплавець. Заняття це Наталя оцінила як безглузде

і смішне, але він розгнівався на дочку, коли та підійшла і голосно, виразно проказала:

— Тату, вони цілуються.

— Цсс. Налякаєш рибу.

— Вони цілуються, тату!— домагалася розуміння і співчуття дівчинка.

— Ну й нехай собі, яке твоє діло... Хто?

— Мама, і... і...

Імені Тернюка вона не спромоглася вимовити.

Батько дуже спокійно підвівся, прикріпив вудочку до пенька. Нахилився, зачерпнув води, жартома бризнув на дочку, підморгнув навіть — не ловиться клята риба!— усмішка його теж видалась Наталі недоречною й зайвою, як сидіння з вудками. Наталя ковтнула гіркі сльози:

— Вони, напевно, ще досі цілуються. Можеш подивитися.

— Ти диви, яка нікчема маленька,— не то ствердив, не то здивувався батько.— Ач яке нікчемне вросло. І звідки б воно?

Він не дивився на дочку, але вона зрозуміла, що то — про неї. Повернулася й щодуху побігла геть, між дерева, упала долілиць у густу, гостру траву-різуху; нечутлива до болю, калічачи долоні, висмикувала траву з коренем. Коли підвелася, то побачила, що сонце потонуло в грозівій хмарі-завалі. Збиралося на великий дощ. Наталя вийшла на дорогу в тому місці парку, де насупроти чорної хмари біліла півколом зачарована колонада «Луна». Варто було на одному кінці її тихо, пошепки вимовити щось, як на другому, зовсім віддаленому, інша людина чула все. Звук, здавалося, перебігав від колони до колони і, може, вигорені слова потім оселялися жити назавжди в кожній з білих, струнких колон. Наталя притулилася до прохолодної мармурової колони, але нічого не прошепотіла. На протилежному боці не було нікого, хто б міг її почути.

Двері майстерні батько так і не оббив дерматином, хоча й збирався колись. Мальоване червоним деревом прикрашали клаптики паперу, на яких відвідувачі, не заставши батька, споконвіку писали записки. Поки що все виглядало, як сто літ тому. Як сотні днів тому. Тисячі днів. У дитинстві. В іншому часовому вимірі. Тоді, коли їхня невеличка квартира здавалася Наталі надійною і вічною, і не була ще розполовиненою, розчахнутою, як усе нинішнє Наталине існування. Принаймні зараз, під дверима батькової майстерні, вона із співчуттям до себе подумала про цю розчахнутість. Бо ж навряд чи та дитяча невтримність, той не надто гарний вчинок вирішив усе їхнє подальше існування; до розриву батьків дійшло вже давно, та тільки тріщина не була помітною дитині, її прикривав спосіб життя батьків, суєта і спілкування з людьми. Жаль тільки, що в цю історію вплутався Терен — або ж ще гірше — вона його вплутала. Мабуть, уся парадоксальність Наталиного характеру виявилася у тих давніх її вчинках: любила батька, а зосталася з матір'ю; знала, що винна у всьому мати, а склала вину на батька, не годна забути його однієї-однісінької фрази, породженої батьковим нерозумінням Наталиного вчинку.

Апельсини у плетеній торбині запахли чомусь нудко, прикро, аж надто солодко. Апельсини заважали Наталі. Їх треба було позбутися. Вони наче натякали на можливу причину Наталиного візиту, підтверджували батькову хворість, а Наталя не хотіла цього підтвердження. Поміж апельсинів лежав великий, майже з чорною шкоринкою гранат. Шкоринка таїла під собою гіркувато-стиглий присмак сотень крихітних червоних бризок.

Дівчині почулося, що хтось наблизився до дверей зсередини кімнати, і ось зараз двері розчиняться, і її побачать у безглуздій ситуації під дверима, з цією торбинкою, наповненою тугими жовтими апельсинови-

ми м'ячиками. До чого вони тут? Дівчина шукала, куди б притулити свою зайву ношу, а двері їй справді відкрилися, і високий, вузькоплечий і худий мужчина став на порозі.

— Ви до мене?— запитав механічно, мружачи очі в напівтемряві піддашшя, але тут же, відступивши на крок, хрипко сказав:— Ви... ти, Алько?— і ніяких більше емоцій. Усе в собі.

Наталя потім так і не могла згадати, чи стукала в двері, а чи батько відчув її присутність і тому вийшов на поріг.

Майстерня виявилась холоднувата, занедбана і майже порожня. Боячись, що місто за вікном теж зникло кудись, Наталя не відважувалася підійти до вікна, навіть не змигнула в той бік.

Посеред кімнати, широко поставивши ноги у світлих вельветових штанцях, пригорбилася за мольбертом дівчинка років п'ятнадцяти. Сиділа вона, як звичайно сидять віолончелісти. Бракувало тільки віолончелі. Дівчисько звело на Наталю зухвалозапитливий погляд, оцінюючи гостю, обстановку і настрої, миттєво роблячи свої висновки та умовиводи. Оксамитна м'якість її коричневих очей порадувала Наталю своєю неординарністю. Розглядала дівчинку з несподіваною цікавістю — так, ніби це вона зосталася тут, у батьковій майстерні, тоді давно, і ані трохи не змінилася, бо незмінними лишилися зухвалість і м'якість погляду. За мольбертом, часом жартома вдаючи з себе художницю, Наталя сиділа колись так само, трохи недбало, і пензель, здається, був такий же. Одна Наталя зосталася тут — і нітрохи не перемінилася, друга — забралася геть, щоб стати зовсім іншою. Принаймні, їй тоді так хотілося. Якщо не змінитися, то бодай перекреслити, відтяти усе давне.

Визначивши так чи інакше своє ставлення до Наталі, дівчисько повернулося до перерваної роботи. Переносячи на великий шматок ватману класичний

школярський натюрморт — драперія, глек і яблуко, дівча, правда, й далі пострілювало на старших поглядом.

— Моя учениця, Наталю. Юне обдарування з красивим іменем — Альдона.

Зморщивши широкуватого носика, дівчинка усміхнулася. Її виразні, великі й характерні уста смикнулися з ледь помітною іронією: кажіть що завгодно, думайте що заманеться — а я ж таки справді неабищо.

Позаздривши дівтацькій самовпевненості, якої самій Наталі зараз дуже бракувало, вона оцінила обстановку. Отже, батько гайнує час, готуючи «юні обдарування» до вступу в інститут у великих містах. А чом би й ні? Обдарування варто підтримати, навчити, допомогти. Це непогано, якщо у того обдарування буде щось від таланту художника Дмитра Верховця.

— Зрозуміло,— сказала Наталя, не знаючи, що має далі робити, як поведеться і як пояснити батькові свою несподівану появу.

— Сідай,— підказав батько, тулячи до горла м'який, довгий шарф.— Ми скоро закінчимо. Показуй, Альдоно, чи знову не загорола колір.

Вікно притягувало, як вабить підійти на край скелі, невидима в долині прірва. Поволі, наче справді до краю провалля, Наталя наблизилася до вікна. Розімкнула заплющені на мить повіки: голуби креслили кола, центром яких був шпиль дзвіниці. Дзвіниця зрушила з місця й теж закружляла, Наталі вчулося різке, скрипуче фуркотіння голубиних крил і скрипіння старої будівлі — як стогін втомленого дерева чи підталої криги на озері.

Так усе сталося. Нічого тепер не порадиш. Так сталося і нічого не зміниш. Наталя узріла в собі дорослу людину, яка поблажливо поставилася до вибрику дванадцятирічної дитини. Вибрик той, правда, обростаючи попередніми й наступними подіями, переоцінений у часі, розрубав клубок складних стосунків

поміж дорослими людьми, близькими цьому дівчиську. Дивно, що такі дрібні, малозначимі сімейні драми, які губляться в круговерті всесвітніх драм, трагедій і фарсів, часом стають підставою й основою великих мистецьких досягнень. Тоді в такій особистій драмі люди вбачають частку чогось більшого, всесвітнього.

Батькова учениця, з грацією напівдитини, напівжінки, одягнувши модне пальтечко, розпрощалася і пішла, ще раз обволікши Наталю й Верховця м'яким, загадково-коричневим поглядом красивих очей, не то прозріваючи чужу таємницю, не то свою власну пропонуючи розгадати людям. Наталя звернула увагу на її зачіску — два заплетені в кіски пасма, туго перевиті грубою вовняною вервечкою, стирчали над вухами в дівчинки, і тільки на кінцях вивільнилися пухнасті кучерики. Зачіска, рух, яким дівчинка накинула на себе пальто, її вільна, красива хода — все зафіксувала за давньою звичкою Наталина пам'ять, м'язи на мить напружилися, наче повторюючи урок пластички. «Може згодиться, — подумала Наталя, — адже ма-ла ця — ровесниця моєї Беатріче».

— Бачиш, — із смутною іронією в голосі почав батько, — таким чином не відриваюсь від молодих. Перебуваю в курсі найновішої інформації з усіх галузей знань та моди зокрема. Як писав колись Достоевський, «бідолашні старички, що примазалися до молодих».

Розумний, добрий мій тато, тепер я не мушу нічого пояснювати, можна просто вести розмову на задану тему, наче ми тільки вчора бачились востаннє, мій тато завжди знає, як треба повестися, щоб усе було нормально, жаль, що я цього не успадкувала, все чиню казна-як...

Верховець присів на стілець з високою спинкою, оббитою старим оксамитом, присів так, як хлопчики сідають — «верхи», так що спинка опинилася під

руками, витягнув далеко свої довгі, цибаті ноги, при-
мружено розглядаючи полишену ученицею роботу. По-
бачив у ній щось втішне, вдале, бо примирливо, задово-
лено кивнув головою, усміхнувся. Усмішка могла сто-
суватися власних його думок, за плином котрих На-
таля й не бралася слідкувати, її все ж таки жахало
відчуття відчуженості, хоч до нього була готова, і ще
більш виразне почуття жалості до батька, до жовту-
ватої нездоровості його обличчя, до вузькуватих пле-
чей і смутку в глибоких, широко поставлених очах.
Виразно бачила запалі скроні, наче батькову голову
назавжди стиснули в задумі важкі долоні. Запримі-
тила довгі, необтинані, хоч охайно відполіровані нігті.
Шукала поглядом звичного мозолика на середньому
пальці правої руки: мозолика того віддавна батько
натер, коли писав ручкою. Він не визнавав «кульки»,
писав тільки чорнилом, мама кепкувала — ти б ще
гуску обскуб, мав би надійніше стило.

А ось це в Наталі вже було від батька — оте про-
кляте самоїдство, вічне невдоволення собою, пошуки
чогось нового. За що тільки не хапався, у чому тіль-
ки не випробовував свої можливості! Малярство зав-
жди, правда, залишалось при ньому, але він писав
також мистецькі статті, вивчав діалектологію, ходив
у гори з альпіністами, був прекрасним знавцем народ-
ної медицини і зняв кілька документальних фільмів
на замовлення якоїсь телестудії, зо три сезони пра-
цював з геологічною партією, роблячи зарисовки з
їх побуту, малюючи портрети друзів — геологів. А вод-
ночас Наталі здавалося, що він завше був поряд з
нею, ніколи не полишав її. Аж поки вона не пішла
сама.

Юлюс зізнається Беті: а ми без тебе зовсім прого-
рили. Як же інакше, звичайно, прогоріли, куди їм
без неї, уся джазгрупа розпалася, ніхто, мабуть, їх
слухати не хоче, що людям вони, ті троє, без світлої

дівчини, яка грає на роялі й співає, хоча, зрештою, зовсім не в тому річ, вони без неї й справді геть прогоріли, вона йде від них — бо не може не піти, морально — йде, і вже не має значення, чи досягнуть вони, ті мерзотники, на її чистоту, — вона йде. Духовність її — над ними, смерть — то й смерть, яка різниця, все ні до чого, коли не може порятувати від морального падіння Андрюса. Чи — смертю своєю рятує? Бути доброю і любити — це не просто кредо, а спосіб існування цієї дівчини, — то що їй смерть?

— Ти кажеш — Достоевський? В такому разі, Станіславський цю думку повторив і розвинув. Він теж боявся зробитися старичком, котрий кадить молодим і, спотикаючись, шкутильгає за ними. Але ж, тату, — від незвички вимовляти вголос це слово аж у горлі заболіло, — він ще більше боявся бути досвідченим старцем, який забув про шукання й помилки молодості.

— Останнє мені не загрожує. В молодості я не робив помилок.

Зачепитися б зараз за спасенне словечко «а пам'ятаєш», перекинути місточок у розмові до чогось нинішнього. Батько, мабуть, знає про Наталю більше, аніж вона про нього. Мама, без сумніву, чимало переговорила. Марія, котра варить бульйон і носить його хворому Верховцю, — це було майже невірогідне. Мама у ролі доброї самаритянки, не може цього бути! Причина її самопожертви затаїлася в репліках, зітханнях, розумуваннях, — жаль, що Наталя як слід ніколи не прислухалася до материних балачок. Надто часто мама замінювала словами вчинки, почуття і навіть самі події. Слова служили їй не для того, щоб вголос висловити думку чи про щось розповісти, поділитися, поскаржитися. Слова рятували її, коли треба було поєднати істину з неправдою, коли треба було чогось домогтися тільки для самої себе, або щоб відсторонити людей, які заважали їй у цьому.

Ні, все-таки краще він запитав би, що привело Наталю до нього, взагалі — запитав би про щось, тоді стало б легше, простіше, а він не питає, ніби йому все одно, ніби й справді вони тільки учора бачилися. Що він відчував, що думав, узрівши дочку на порозі своєї майстерні, — а почуттів своїх не виказав ніяк. Спершу заховався за тим вирлооким «обдаруванням», потім — за філософськими викладками про старість. Тепер от розглядав на світло свої вихудлі, вузькі, але красиві долоні.

— Мати казала, що ти кидаєш роботу в театрі.

Нарешті. Запитав. Але коли мама встигла вже розповісти?

— Збираюсь кинути, — несподівано для себе уточнила Наталя, у такий спосіб віддаляючи термін остаточного рішення, полишаючи собі час на роздуми. Не вірила власним вухам — як, як вона сказала? — і з поспіхом повторила інакше: — Збиралася кинути.

— Кидай, — не вникаючи в нюанси доччиного визнання, безтурботно підтримав батько. — Спробуй ще якоїсь роботи — і тоді знатимеш, що твоє насправді. Повернешся, якщо захочеш.

Намірилась сказати, що театр — не малярство, туди повертатися ще складніше, актор — самітник? Яке безглуздя! Це мистецтво колективне, а в колектив не завжди просто вписатися знову. Але промовчала.

— Казала тобі мати, Наталю, що ми надумали обмінятися майстернями?

Послужлива, розумна пам'ять, яка, очевидно, без спеціального наказу й примусу фіксувала для Наталі все, що діялося і говорилося навколо неї, і ніколи не докучала без потреби, у належний момент підказувала найпотрібніше. Наталі ніколи не снилися досі найкошмарніші для актора сни: забути текст на сцені.

Миттю «прокрутилася», як у записі на плівку, недавня балачка, на яку тоді Наталя не звернула ува-

ги. Тепер інтерпретувала кожную фразу по-своєму, могла навіть бути несправедливою до матері, та нічого не могла з собою вдіяти — віддавна шукала в материних словах прихованої істини, котра не завжди виглядала принадливо. Мати промовляла, розгонисто форсуючи «р» (колись вирішила, ніби це гарно, а потім звикла): і хто ж це зробить, як не я? Мій обов'язок нині, коли він на порозі смерті (тобто — люди напевно мою добродійність оцінять), дати йому хоч трохи радості (тобто бульйону), так звані татові побратими, які ніколи й не були йому друзями (тобто не визнавали Марію), а тільки користувалися його ідеями, які він розкидав направо й наліво, як рисунки та акварелі (а їх же можна було продати!), — ці побратими зречуться його, хворого, і порозтягають усе до нитки і він опиниться при розбитому кориті на порозі смерті (тобто нічого не залишиться Марії, його, власне, законній дружині), майстерня пропаде без догляду, покинута напризволяще (а вона ще добре могла б послужити Марії), і ти помітила, Наталю, що портретові князя Данила Галицького я надала деяких рис твого батька, він ще зараз гарний мужчина, навіть на порозі...

— Мені, власне, байдуже, де муштрувати дїтлахів, а їй тут буде набагато зручніше, вона розказала, що працює зараз багато над портретами, а там зовсім тісно,— переконував Наталю батько, наче це вона мусила поступитися, вона мусила забратися геть з піддашся, звідки видно дзвіницю, голубів й найкрасивіший закуток старої набережної. Може, так воно й було — батько зараз питав дозволу і згоди у неї, у Наталі.

Важке почуття невідворотності й конечності звідало Наталю. Ланцюжок логічних зв'язків поєднав минуле з їх сьогоднішньою зустріччю. Тоді, від того літнього дня, вони обое з батьком тримали при собі прикру й гірку таємницю, й словом не згадуючи про

випадок у парку. Тим більше Верховець не похопився й словом перед дружиною чи Тернюком — мало що могло привидітися дівчаті? Тернюк з його тонкою, але чутливою натурою помітив зміну у Наталиному ставленні до нього, пояснював замкнутість і холодну похмурість дівчинки все злагіднюючим «перехідним» віком, йому годі вже було досягнути до її душі, і дуже бракувало колишнього розуміння між ними — він був справді по-братньому прив'язаний до малої.

Суворими, невідкупно-пильними очима слідкувала Наталя за розвитком взаємин між дорослими людьми, і здавалися їй ці найближчі люди то фальшивими, лицемірними, то некмітливими й немудрими, а то й жалюгідними до нестями. Терпимість вона сприймала як слабкість натури, готовність поступитися й доброту — як безпринципність.

У поведінці матері Наталя відтоді уперто вишукувала тільки усе найгірше, не довіряючи їй ні в чому.

Зловтішно й з болем водночас спостерігала дівчинка поступовий розлад, вона дивувалася, як можна було так довго терпіти, як могли жити люди разом, коли вона — навіть вона — бачила, якими різними вони були. Той випадок у парку зробив її майже дорослою, вона дивилася на світ з недитячою іронічністю й недовірою. Наталя вважала зовсім справедливим, що Тернюк врешті поїхав, а батьки розлучилися. Мало так статися вже давно, пабагато раніше. Може, навіть до того нещасливого, фатального для Наталі дня. Вона гадала, однак, що найтяжча і незаслужена кара впала на неї.

«Забери собі свій сонячний годинник», — сказала вона Тернюкові замість прощання. «Не хочу його ніколи бачити», — заявила вона матері про батька.

Марії здалося, що зрозуміла дочку. Розлучилися після того, як у житті Верховця з'явилася досить гарна, молода учителька. Розчулено, із затамованим зітханням притуливши до себе дочку, мати не помітила,

що та чимскоріше відсторонилася від неї: Наталя не вірила зітханню, вона гадала, що мати рада звільненню від батька, від шалених змін його настроїв, від його далеких поїздок і непрактичності.

Власна душа здавалася Наталі в ту пору такою ж спустошеною і нікому не потрібною, як їхня велика кімната, розділена колись навпіл лише височенними стелажми. І зараз вона, власне, ніби мала б радіти: щось наче вернулося, відтепер майстерня на піддашші належатиме матері, а, отже, і їй, Наталі. Та ніякої втіхи чомусь не відчувала.

— Знаєш, тату, якщо тебе цікавить моя думка, то я вважаю, що не слід мінятися: тут все — не в маминому стилі,— хіба ні?

Верховець порозуміло презирнувся з дочкою при згадці про Маріїн стиль, усміхнулися обоє. Враз навіть здалося, що ось-ось і справді повернеться до них їхнє давнє взаєморозуміння, спільнота в баченні світу й людей, котру Наталя аж тільки тепер навчилася окреслювати остаточно словами, а тоді ще й не зовсім розуміла — тільки знала й відчувала, що інакше бути не може. Часом їй до судомності в серці хотілося побачити і Тернюка. Простягнути йому руку — як перше, на щастя. Звідки ж у нього береться десь там те щастя, коли він не може торкнутися її, Наталиної, руки? А потім кепкувала з себе, й на злість не то Тернюкові, не то самій собі крутила голови однокурсникам і студійцям. А далі знову, зневажаючи ненависну сентиментальну чулисть, без надії зазірала до поштової скриньки за листом від Тернюка і дивувалася: як же він може не писати? Але в матері нічого не випитувала ні разу, це було нижче Наталиної гідності, не в її «стилі».

А мамин стиль, ох, той її стиль, та її неситима всеядність, коли вона хапалася за будь-яку роботу, за будь-яке замовлення, давала згоду на виготовлення пайпримітивніших плакатів, листівок чи розцяцькова-

них поштових карток! Рідкісний дар мала Марія — дар передбачення усіляких подій, випадків, нагород, ювілеїв, вона була готова, зрештою, до них і без передбачень, вона вже наперед мала готові ідеї, задуми та навіть ескізи, тато сміявся з її запопадливості: коли настане друге прищестя, ти, Маріє, стоятимеш на порозі друкарні з готовим плакатом на цю тему! Мама не ображалась, вона погоджувалася, вона пишалася своєю оперативністю і передбачливістю, з неперевершеним захватом розповідала, що знайшла для плаката про доярку натуру на колгоспному ринку. «Поїдь у колгосп, на ферму»,— здивовано опонував тато. А вона відмахувалася: «ніколи, що ти взагалі тямшиш, поки я їздитиму, перехоплять золоту жилу, та й хто знає, чи трапиться на фермі така натура — рум'яна, тугонога, з блискучими чорними очима молодичка». — «Та вона ж, може, перекупка!» — уже гнівався батько. «А хіба це помітно буде на плакаті? — упиралася мама. І справді — добропорядність натури потім ніхто не поставив під сумнів. Коли Верховець кепкував з її кольорових листівочок, де була зображена їх малолітня доня з повітряною кулькою, мама резонно зауважувала: «Я ж вас, дорогенькі мої, годую,— що б ви їли із своїм чистоплюйством, якби не свята Марія? Ви годую, виведу Альку в люди, ти, Дмитре, врешті визначишся і знайдеш самого себе — тоді і я візьмуся за справжнє».

Словесні стереотипи прилипали до маминого язика дуже надійно, вона користувалася ними вправно, чітко і доречно, так, що годі було заперечити, такою правдою виглядали вони. А в тому, що вона їх годувала, і справді була істина, і жорстоко розрахований докір, і мамин захисток: насправді їй так подобалося, насправді вона в тому гуляла, як рибка по Дунаю, то була її стихія — життєва, творча — якщо поставлене на широку ногу виробництво несмаку можна було назвати творчістю. Зрештою, хтось же пускав це

у світ, хтось купував і навіть мплувався тим несмаком, а якщо товар користувався попитом, то чом би продуцентів не тішитися і не повірити врешті у власну непогрішиму правоту? Ох, той мамин стиль, коли слова про справжнє мистецтво — тільки зручна ширма. Ні, ні — тільки не це, тільки не так! Нехай не обов'язково все життя грати ролі, що висувають тебе на перший план як актрису і як особу. Можна бути актором епізоду, чесно й по-людському заробляти свій хліб, виходячи на сцену з однією реплікою, хоча від того гірко, але це не позбавляє тебе права мріяти про велику, єдину, найкращу роль... Все що завгодно, тільки не так: малювати листівочки з неправдоподібно червоними півоніями або й плакати-одноденки, котрі стають одноденними не тому, що по суті своїй такі, а тому, що задум художній і виконання — одноденні, і таке ж одноденне почуття, що викликало потребу їх творити. Теперішні мамині жалюгідні спроби робити «справжнє», ці її портрети — хіба не найкращий доказ її розтраченості? Адже навіть неможливо уже довести, що колись вона здатна була на справжнє.

— Не кидай майстерні, тату! Скажи, ти над чимось працюєш зараз?

Верховець, без сумніву, зрадів запитанню. Мимоволі потираючи спину — засидівся уже, — підвівся, пройшовся уздовж кімнати, кинув погляд у вікно.

— Міський пейзаж — зовсім не те, що урбаністичний, — правда?

— Формально — одне й те ж. Але я, здається, розумію, що ти маєш на думці.

— Перечитав я останнім часом багато. Власне так і збирався сказати — перечитав, а не прочитав. І знаєш, що запримітив? Іноді той, з ким абсолютно не згоден у принципі, в одній якійсь деталі може нашоувхнути тебе на малесеньке... відкриття. Не смійся — відкриття, Алько.

Батько звертався до неї, називаючи пестливим дитячим іменем,— тобто він наче не знав її «дорослого» імені, вона все ще для нього Алька і водночас зріла людина, до якої можна звернутися з такими словами, так звірятися.

— Поля Валері читала? Мало? Не знаєш? Погано, але не біда, в тебе ще все попереду.

— Режисери запевняють, що актрисам зовсім не обов'язково читати. Вони тоді починають думати, а це заважає їм бути «глиною», з якої все можна ліпити.

— Дурні твої режисери — і ти разом з ними... Вибач. Ти, певно, пожартувала, а я не зрозумів. На жаль. Можеш мені повірити, Алько. Я кажу щиро: на жаль. І я сам у тому винен, що от зараз не розумію тебе... отже, що я казав? Ага. Не знаю, не знаю...

— Стилю мого не знаєш, тату. Але ти почав про Поля Валері.

— Авжеж, про нього. Естет, цілковито мені протипоказаний. Внутрішньо, духовно — я категоричне його заперечення. Нещодавно натрапляю на таке: все, каже він, врешті-решт, зводиться до можливості споглядати кути стола, шмат стіни, власну руку чи клаптик неба. Людина, присутня при глобальному світовому спектаклі, приміром, свідок великої битви, має право розглядати свої нігті або ж придивлятися, якої форми й кольору камінь лежить у неї під ногами.

— До чого ти ведеш, тату? Я, знаєш, і без Поля Валері про подібне думала.

— Маленький філософ! Мудрагелько — чистий татуньо... Пригадуєш, так казала наша сусідка, Каська-проклятниця?

Вродилося, нарешті, це слово: пригадую. Як же не пам'ятати, все пам'ятаю. А вже Каську-проклятницю! Тато звичайно захоплювався класичними пасажами її лайок і невтомною імпровізацією в цьому жанрі. Напроклинавшись досхочу й доволі, Каська кінчала так: «йой, любі добрі, а не під вечір будь сказано! На

гори, на ліси, на доли нехай біда забирається...» Однак вони ж вели мову про Поля Валері.

— Чекай, тату, то що — ти вважаєш, треба бачити тільки велику битву й не дбати про камінь під ногами чи про власні нігті?

Терен сказав, що мусить їхати до Києва, бо помирає його старий Учитель.

Смерть була тоді для Наталі моторошною, але водночас неймовірною фантазмагорією. Дівчинка страшенно здивувалася із зміни, яка сталася з Терном після його повернення з Києва. Скидалося на те, що смерть цього незнаного Наталі, а тому ніби й неіснуючого Учителя боляче торкнулася самого Терна, відбилася на ньому, він наче намагався й не міг повернутися до свого попереднього, давнішого і дуже спокійного, надійного стану. Якби Наталя вміла сформулювати своє здивування, своє нерозуміння, то напевне запитала б Терна, чи зі смертю однієї людини в іншій теж щось умирає. Вона бачила мертве листя, неживих птахів і тварин, але вони викликали не смуток, а тільки страх і прикре обридження, на них не хотілося дивитися, про них треба було просто забути й не думати. Наталя бачила, що Терен весь час думає тільки про свою поїздку, про свого Учителя, в його сіро-зелених очах, примружених і не захищених темними окулярами, вона помітила такий смуток, якого не вміла ані збагнути, ані пойняти йому віри, а тим часом Терен ніяк не міг позбутися цього смутку. Напружено-гостро дочікувалася, щоб Тернюк розповів їй щось про свого Учителя — але про живого, їй підсвідомо бажалося хоч би якось уявити цього Учителя, надати матеріальності людині, від якої таким залежним виявився її, Наталин, друг.

З розрізнених слів, почутих після Тернової поїздки, намагалася дівчинка укласти картину всієї подорожі, прагнула прозріти бодай по-своєму печаль його:

як міг він так довго журитися за своїм Учителем, адже той був старий, недосяжно старий,— Наталя й подумати не могла, що й вона стане колись такою — в нескінченності, десь там, колись, потім — може, але це так мало ймовірно так нереально, так абсурдно! Ні, в тому всьому ховалася якась загадка, котрої Терен не хотів розкрити перед Наталею, хоча звичайно умів роз'яснювати їй в доступний дитинячому розумові спосіб усі складні «дорослі» проблеми. Наталя розуміла його завжди, — то хіба не зрозуміла б тепер?

Терен сказав їй лише, що Учитель посилав його перед своєю смертю чимскоріше, — аби тільки встигнути, аби не спізнитися, — до села, де народився Учитель, де минуло його дитинство й молодість, куди повернувся працювати, набувши знань у світі й утвердившись у своїй прив'язаності й любові до того села, до його людей, до високих пахучих лип, які так незбагненно щедро розрослися на краю села. Учитель просив привезти жменю маленьких яблук — кисличок з дерева, що росло в його давній садибі, та кухоль води з криниці, а ще й землі в білій хустині. Тернюкова оповідь постала перед Наталею чимось на зразок казки. Мабуть, Учитель прагнув продовжити своє життя, він вірив у молодильні яблука та живу воду, а хто ж інший, як не Терен, міг добути їх? Якби треба було, він би під землю спустився, на гори піднявся, три дні та три ночі гнав би на бистрому коні й змагався б із многоглавим змієм, аби лише добути яблука і воду. От тільки нащо той білий вузлик, та хустина? Щоб у могилі лежала рідна земля, щоб не давило, не тяжило на груди каменем, а легко було, — пояснив Терен, і цього Наталя не зрозуміла вже, а тільки знову відчула Тернюкову тугу і пройнялася нею несамохіть. Терен запізнився, не встиг упору, вже не знадобились ані молодильні яблука, ані жива вода, тільки земля з вузликом стала в пригоді, і лише цим страшним запізненням могла Наталя пояснити

собі Тернову тугу і муку. В затишному закуті старого саду Терен викопав вологу й холодну яму, і вони вдвох з Наталею посадили молоденький саджанець яблуньки, привезений Тернюком з Учителевого саду. Була прохолодна осіння пора, однак сонце стояло у небі високе, від саджанця, котрий аж до весни не подасть навіть найменшого знаку життя і тільки весною можна буде упевнитись, чи прийнявся він, прирісши до землі,— від кострубатого й неоковирного, як мале лебедя, саджанця падала легенька тінь на землю, щойно викопану лопатою. Це теж сонячний годинник? — запитала Наталя. І Терен згідливо, з сумною усмішкою притакнув на її слова і попросив не забувати яблуньки.

А пізніше, коли вони розмінювали свою квартиру на дві, і Наталя забирала з собою малюнки Терна із змішаним почуттям ніжності й образи, вона натрапила на блокнот з твердою, коричневою обкладинкою. Поряд із смішними карикатурами на приятелів, з (одному лише Теренові, мабуть, зрозумілими) первоначально-ескізними задумами оформлення вистав — натяками, як схоплена знаком, лінією думка, фантазія,— вона побачила кільканадцять списаних чорним чорнилом (Терен іншого не вживав, креслячи лінії, що потім оживали в справжніх ескізах, в макетах і в матеріальному оформленні самих вистав) сторінок і дозволила собі перечитати їх: Терна уже не було в їхньому місті, і все це належало тепер тільки їй:

«...Нічого не забарвлюю,— значилося в блокноті,— в чорний колір мого передчуття, адже світ залишається, незалежно від того, йде людина з нього чи зостається ще надовше,— таким же зеленим, синім, червоним і золотавим, яким вимальовують його наше око, наші відчуття і наше людське розуміння.

Тут, в Учителевім селі, все пахне гречкою та медами. Земля пахне медами й гречкою. На крутеньких дашках веранд лежать постинані буйні донедавна

голови соняхів і сохнуть до останніх, теплом приправлених променів сонця.

Але до чого тут я? Я тут ні до чого, мимо — хідь, мимо — лить, як птах, що забився на коротку часинку у незнаний йому закут. Тут усе діялося без мене, і діятиметься далі — теж без мене.

Яблуня-кислиця майже зовсім здичавіла. Зрештою, може, то не вона, а її молодша посестра. І криниця — теж, мабуть, інша, хоча запевняють, ніби та сама, якраз та, що з неї черпав воду Учитель.

Оповіли мені тут історію, котрої Учитель ніколи не згадував, котрої я не знав досі, та й не взнав би ніколи, якби не ця дорога по яблука, воду та землю.

Його вигнали із села. Зібралися молоді, несвідомі ще до кінця своєї ролі та місії комнезамівці і порішили: вигнати. Бо ж не то поміщик, не то кат його зна хто. Оповідь така соковита, що жаль викидати хоч слово, а випаде ж не одне, бо записую з пам'яті: оповідь бризкала живим соком, як яблуко осінньо-стигле й туге. «Прийшли,— казав оповідач,— до садиби зранку, по картинах кулаками гатили й палицями, дружина Учителя, молодесенька й перелякана, просила: не бийте, хлопці, не робіть того, не нівечіть, адже ж вам усе це й знадобиться пізніше. Та ніхто не зважав, тільки звеліли вибиратися геть, бо не потрібні нам тут поміщики, а він же не був поміщиком, а тільки Учителем, і батько його не був, у садибі простягалися липові алеї, а там він бігав у дитинстві, униз спускався аж ген до того яру, а ще далі — поле тягнулося; Учитель же просив: не гоніть мене, хлопці, я тут залишуся, буду учити ваших дітей, а ті: не треба нам поміщиків, у нас будуть свої вчителі, й один з них сказав: скидай сорочку,— сорочка була біла, підперезана поясом з китицями, Учитель був у плечах широкий і зростом видний, він сказав: а вона ж тобі велика,— а той і одказує: то нічого, скидай, я її підкоротю,— і Учитель скинув і оддав сорочку з поясом;

усі стільці різьблені, і шкахви, і столи, і рояль — усе порозтягували, що куди затаскали, хлопці крепко власть у руках держали, тільки не знали, ще що з нею мають робити. Учитель їм тоді сказав: неграмотні ви ще, хлопці, біда ваша в тому, ви дуже ще неграмотні, але воно минеться, — і вибрався із села.

Через кілька днів опісля, як його вигнали, приїхали люди з Києва, розібралися що до чого, звеліли всі меблі, все, що належало Учителеві, вислати негайно на його нову адресу до Києва.

Тоді ще звідти поїзда не було, погрузили все на підводи й потяглося ото все дорогою, але дечого таки не дощиталися.

Той же, котрий з Учителя сорочку знімав, писав потому все життя анонімки: за що ж Учителеві шана од людей та од держави, якщо він не то поміщик, не то кат його знає хто? І так дрібненько, маком писав, що у Києві, мабуть, ті листи через лупу читали, а далі й читати перестали. Тільки вже пізніше й говорить до людей той писар: от же ж і пора мені у вишняк (вишняк у селі — поряд із цвинтарем колись був, потім висох та вирубано його, а цвинтар так вишняком і зостався, досі кажуть — у вишняк — так то умерти). А йому люди одказують, з насміхом: та що вже там, тепер собі живіть, тепер уже можете, — так ні, каже, де там, пора таки, чекають у вишняку... І ще каже: оце я думаю, аж тепер, як життя минуло, що правий був Учитель, а я неправий, він тоді мені сказав: ти, каже, раклom був, раклom і зостанешся... Так воно й вийшло на його, оце раклom і умираю, а він — чоловіком був, чоловіком і помре, а я ж — раклom здохну... Але Учитель був інтелігентний чоловік, він такими словами не розкидався, тільки щось у такому роді, мабуть, говорив усе ж...»

Збоку, упритул до цього тексту, Наталя розшифрувала ще дрібні рядочки: «Вигнання з раю? Каменування? Не зрозуміли Учителя у його рідному

селі. Драма покоління нам, молодшим, уже не така болюча, уже — історія, але ми її повинні знати й розуміти, щоб не йти у вишняк раклom.

Яблука та вода опізналися. Їхав я, увесь пропахлий медами, та гречкою, та гіркотою не своєї образи на того, хто сорочку знімав. Чи — своєї ж таки?»

— Я гадаю так, — сказав Верховець до дочки: — кожен бачить і може досягнути те, що йому доступне. Але, навіть розглядаючи власні нігті чи камінь під ногами, людина мусить тямити, що й те залежить від великої битви, і колір каменя під ногами залежить від того, чи залишиться живим наш спостерігач — бо як у нього влучить куля, камінь забарвиться кров'ю. І з кожного спостерігача можуть вимагати одвіту. Ти питала, чи я над чимось працюю. Мама тобі, може, казала. Я цілком свідомий свого стану. Ніхто не знає, скільки мені ще залишилося.

— Але ж і я не знаю про себе, тату.

— Твоє незнання носить зовсім інший характер. Воно ще не остаточне. Ти від нього можеш відмахнутися — і повинна відмахуватися, хоч не завжди. А я ж зовсім уже не маю права на це. Збився знову, — бачиш, як ми розговорилися, їй-богу! Я працюю над портретом однієї дуже цікавої людини. Вчений — у молодості робітник, такий міцний, надійний сплав мудрості від землі й високих знань та непересічного інтелекту.

— Поль Валері сюди якось не клеїться.

— Клеїться. Цей учений уміє бачити і велику битву, і колір трави у себе під ногами. Власне, це я й намагаюсь показати. Хочу показати. Це моє крихітне відкриття — в людині і в собі самому. — Верховець вибачливо й винувато поглянув на Наталю. — Здається, хтось іде. Думаю — Марія.

— Ага, то ти тут!— майже без здивування, просто з порога, почала мати.— Прийшла коза до воза, як спотребилося. Вона, Дмитре, мабуть, сподівається твоєї підтримки. Що ж, тепер нехай тато візьметься за виховання дочки. У мене нічого не вийшло. Зостається тільки вигукнути, як шекспірівський Шейлок: «Моя дочка! Мої дукати».

— Маріє, я тебе не розумію.

«Знову починаються сімейні конфлікти,— подумала Наталя.— Але я вже цього разу не поступлюся, оце вже ні, слово честі».

— У неї!— мати трагічним рухом (а ще запевняла — «не мое амплу!») вказала на дочку.— У неї...

— Буде дитина,— механічно продовжила Наталя і засміялася,— не жахайся, тату, ще нема жодної загрози. У мене поки що є тільки хлопець. От і вся історія. Що ти на це? Не дуже я оригінальна, йду прокладеними стежками,— але що зробиш?

Непевний своїх прав,— що він сміє чинити чи бодай сказати своїй дорослій дочці? — Верховець, однак, не міг зрадити самому собі, мусив пожартувати.

— То й добре, Алько. Саме пора,— сказав він.

Врешті за весь час Наталиної присутності в майстерні дозволив собі оглянути молоденьку дівчину, котра була його дочкою; цікаве, небуденне обличчя з каштановим блиском глибоких, може, зашироко, десь під скроні розставлених очей; густе й довге русяве волосся, вона відкидає його на плечі особливим, красиво-гордовитим рухом зграбно посаженої голови — якийсь аж королівський рух, такого він ніколи не помічав ні в себе, ні в Марії. Правда, надто худоще, іронічне й навіть їжакувате дівчисько, та, здається, Верховцю пощастило: він, видимо, «підійшов» їй, він зможе тепер приглянутися до неї як слід і зможе з нею поговорити, він тепер не відпустить її, вона принаймні вміє слухати — і це не гра, так, правда, вона —

актриса, хто б повірив! Його Алька — актриса! Навряд чи пощастить щось повернути з минулого, але йому залишилося ще цілих два, три, десять — чи скільки там місяців часу — щоб викінчити той портрет і наговоритися з власною дочкою, може, при ній він не почуватиметься «старичком, який примазався до молодих», ні, таки не почуватиметься.

— Саме пора,— сказав він.— Весна ж надворі!

— Весна? — перепитала Марія. — Яка весна? Крига ж не скресла.

Наталя спасенно похопилася:

— На репетицію запізнюся! Будь здоров, тату! Я ще прийду!— і вона вибігла, прихопивши торбу з апельсинами, і металева спіраль сходів знову трубно задудонила під її ногами.

7

Висока стеля репетиційного залу прикрашена гарним розписом. Тут є бічне й горішне освітлення, але зараз електрика не потрібна: широкі вікна пропускають потік світла. Сонячні відблиски миготять в очах, бо Наталя, за звичкою, вистоює біля вікна, рухаючи поволеньки, в задумі, віконну раму. Арсеній Маслов сидить верхи на величезному барабані і вряди-годи вибиває п'ятою тамтамний ритм, мало що не травмуючи червоний бік інструмента. Добре, що цього не бачить ніхто з оркестрантів.

— Відступися од вікна,— радить Арсеній.— Я знаю: ти навіжена. Можеш стрибнути — для більшої вірогідності образу.

— Можу. Тільки не говори під руку, не навроч... Ти запримітив, що наші герої ані разу за весь час не зостаються вдвох, на самоті — постійно хтось заважає, хтось присутній. А їм же понад усе хочеться побути разом,— правда?

— У десятку влучила. Сама докумекала — чи Маркуша напоумив?

— Маркуша міг би й тебе напоумити,— чомусь почервоніла Наталя, але Арсеній не примічає, оскільки дівчина стоїть проти сонця.

— Розумниця. Поїхали далі. Швидше, бо не встигнемо.

— Не жени коней. Розумієш, це нам обом грати треба, оце їхнє бажання побути разом; тільки ж абсолютно по-різному їм цього прагнеться. Причини бажання в обох різні. Бета ж і щоденник пише, бо прагне з Андрюсом говорити, щось йому пояснити, пригледитися до нього. А потім зустрічається з Лукасом та Юлюсом, сподіваючись побачити Андрюса, тільки його, хоч він і виявився зрадником. Та й говорить вона з ними майже весь час — про нього, навіть коли наче й зовсім не про нього.

— Давай спробуємо. Тільки не ламай мізансцену, Наталю. Наш «король мізансцени» нізащо не поступиться.

— Думаєш? Змусимо — поступиться.

— Ой ні. Хіба що розумно й доказово переконаєш.

— Що ж, може, він і справді не визнає компромісів у мистецтві?

— Визнає — не визнає,— що тобі до того? Двох режисерів за два роки роботи пережила — переживеш і цього дипломника. Давай далі. Хоча жаль, він, здається, нормальним режисером стане... Отже, вони обоє тільки про те й думають, щоб побути разом. Їм весь час у цьому перешкоджають.

— Не це найголовніше. Розумієш, Арсенію, я весь час думаю: виходить так, що зло в присутності добра активізується, прагне перемогти, і необхідна жертва, щоб зло припинило свою дію.

— Неправда, перевернула все з ніг на голову. Ти такі дискусії веди з Маркушею, він достойний опонент, а мені так зопалу нічим крити, мене зараз

вчинки їхні цікавлять, а не твої умовиводи. Поїхали, Наталю.

— Ага, розтривожився. Отже, носилки. Двоє добрих і чесних хлопців, жартуючи і водночас намагаючись порятувати Беатріче від вас, гидкого шумовиння і нечисті, принесли на носилках закоханого Альгіса і тепер забирають Бету. А вона не прагне порятунку. Вона у вас, нікчемних, вірить. Бачить вас втраченими, але не остаточно, і хоче порятувати своєю добротою. Але насамперед — вона закохана. У тебе Андрюсе, — чуєш? — я в тебе закохана.

— А я мерзотник останній. І всі це знають, навіть я сам це усвідомлюю.

— Неправда. Ти цього не бажаєш усвідомлювати. Ти розробив для себе теорію поведінки, вчинків, ти хочеш бачити себе героєм, й інших переконати...

— І все ж я усвідомлюю, що це — не найкращий шлях. Тільки вже не поступлюся, нізачо не поступлюся. Тим більше, що Бета любить мене, в цьому я — тобто він — переконаний. І не говори так багато, Наталю. Не завантажуй мене інформацією про Андрюса. Я — Андрюс. Я знаю, хто я.

А н д р ю с (Арсеній). Що трапилось?! (*Кидається до носилок*). Бето! Бето!

Б е а т р і ч е (Наталю). Нічого, нічого.

Почувши запитання Андрюса-Арсенія, Беатріче-Наталю наче тільки зусиллям волі змушує себе не підвестися на носилках. Крихітна, суто жіноча хитрість, що дарує потім так багато втіхи: та він же злякався, він стривожився справді, він кинувся до неї, ще мить, ще одну коротеньку мить вона не поворухнеться; і що ж, тут справді можна розіграти оте несправжнє, ніби затерте, заштамповане — безживно звішена з носилок рука, така ж безживність у застиглості ший, це ж Бета так удає, удає, щоб налякати Андрюса, побачити його тривогу. Так діти в хвилину образи й гніву лякають старших: дивіться, я помираю,

страждайте, мучтесь — а я подивлюся крізь напівзаплющені повіки на ваше запізніле каяття. Однак Бети не надовго вистачає: вона зривається з носилок, кидається до Андрюса і голосом, де більше любові, аніж втіхи від того, що зуміла на мить викликати добрі його почуття, вона заспокійливо говорить:

Б е а т р і ч е (Наталя). Нічого, нічого.

А н д р ю с (Арсеній). Ви що, шпана, хотіли її потягти?

— Наталю, подай репліку. Там Альдоніс щось каже.

— Ми не шпана... Ти що, Арсенію, хочеш, щоб я всю п'єсу в голові тримала?

— Та з твоєю пам'яттю!

А н д р ю с (Арсеній). А навіщо носилки?

— Чекай, Маслов, не так!

— Що — не так?

— Усе не так. Бета кидається до нього, ошасливлена його тривогою. Андрюс же мусить користуватися моментом, — хіба ж не тямиш? Він же мусить її обняти, спершу імпульсивно, бо ж так зрадів, що все гаразд, вона ж йому ще потрібна, окрім усього іншого, і як учасник ансамблю, без неї їм не ведеться...

— А може, щоб показати усім, що він тут господар становища, він тут понад усім.

— Почекай, але ще нікому не відомо, який він подонок.

— Гітару треба відкинути геть, заважає.

— Так, він уже відкинув, хоча Лукас і Юлюс не полишили своїх інструментів. Ну, от, ти ж повинен на «шпану» грати, ти їм повинен показати, що Бета тобі належить, що їм, таким чистим та світлим, нічого суди потикатися. Ще раз, Маслов.

— Давай.

А н д р ю с (Арсеній). Що трапилось?!

Він кидається до носилок у справжній тривозі: Бета, Бета!

Нерозумне, уперте тіло, як його примусити до послуху, воно не піддається, треба скоординувати рух і слово, чомусь зараз це ще важче, аніж оті довгі години сидіння за роялем, коли я змушувала пальці згадати все вивчене у дитинстві — від гам і вправ хитромудрого Черні до складних опусів Бетховена, коли забажала сама, тільки сама грати, як грала Бета, бо інакше було б щось фальшиве у тому тільки видимому дотику до клавішів — і таки домоглася свого, — то хіба ж не доможуся тепер, коли Маслов так гарно допомагає, він же класний партнер, при таких розкриваєшся, бачиш саму себе, — а як же я, чи допомагаю йому? Маслов змушує мене думати; без нього я б так не могла працювати.

— Маслов, чому ж ти мене не зупиниш? Я все не так зробила, ти бачиш — і мовчиш, це не чесно, Арсеню.

— Але ж ти втомилася.

— Хто сказав: актор, який втомлюється, уже не актор?

— Не знаю. Якийсь славнозвісний?

— А чим не славнозвісний... Наш Петрович сказав. Повторимо, Маслов?

— Звичайно. Танцюй, Наталю.

«Тепер краще, — промовляє до себе Наталя словами Івана Марковського, — не треба вкладати відчай у танець, ніякої поки що трагедії, бо тільки мені, Наталі Верховець, уже дано знати наперед, що станеться потім, чим усе скінчиться, а Бета і підозри не має ні про що, для неї гарно почався день, вона любить Андрюса, вона танцює з Андрюсом, і те, що хлопці влаштовують бійку, — теж зовсім не біда, Бета розбороняє їх, але робить це спокійно, легко, врешті-решт, це ж однокласники, колишні однокласники, і якщо вона трішечки повчає — то теж весело й м'яко, десь у глибині душі їй навіть підходить, тобто імпує, що вони б'ються. Це ж через неї, — хіба ні? Го-

ловне — Маркуша знайшов точну лінію, через котру все можна передати, а якщо забагато емоцій, то що ж, їх можна обтяти, як Чаплін, пакуючись (у якогось фільмі), обтинає рукав сорочки, коли той не вміщається у валізці».

— Браво, Наталю! — Юрко Метелиця, підперши одвірок і пускаючи кільця сигаретного диму собі поза плечі, у коридор, давно вже спостерігає за товаришами, а вони аж тепер помічають це.— Танець — на найвищому рівні. А Маслов взагалі на висоті, навіть якийсь характер прорізається,— їй-бо, правду кажу. Ти ж, Арсеню, не в худраді і не в профбюро, так що, ніякої вигоди в тобі не маючи, можу хвалити щиро, а ти можеш вірити беззастережно.

— Вірю, а чом би й ні! Як арбітру міжнародної категорії.

З-під руки Метелиці з непідробним інтересом приглядається і прислухається до всього чотирирічний син Юрка — батько забрав його з дитсадка і привів до театру; коли почнеться репетиція, малого віддадуть під нагляд когось із костюмерів або ж полишать самого в коридорі, давши якусь забавку, малий вже звичний до цього, але батько про всяк випадок напучує:

— Спробуй мені хоч звук подати! Ти знаєш добре, куди здають неслухняних дітей,— знаєш, правда?

— В артисти,— каже малий.

— Ну от, а ти хіба хочеш?

— У моряки я хочу,— каже малий.

Маслов знову сідає верхи на барабан. І хто знає, чи не змушує це хоч на мить юного Метелицю переглянути своє ставлення до професії актора.

Наталя стає спиною до вікна, спершись на високе підвіконня обома руками. Від цього її вузькі плечі у білому светрі зводяться вгору, вона нагадує зараз птаху з нашорошеними крилами. Наталя дивиться кудись собі під ноги — вона таки втомилась, треба пе-

редихнути на часинку, Метелиця з'явився — отже, скоро усі почнуть сходитися на репетицію, а за три хвилини до призначеного часу поріг переступить Марковський. Помреж, як завжди, захекано вскочить останнім, хоч мав би прийти раніше од усіх.

Поміж акторів, зайнятих у репетиції, Наталя помічає Котовченко і мимохідь встигає здивуватись: що їй тут? Її без виклику до театру не затягнеш, — але, зрештою, прийшла, то мала причину. Думати зараз можна й дозволено про що завгодно, аби відключитись; вони добре працювали, і зараз знову почнеться робота, а сили треба економити — аж до прогонів і генеральної. Тут не спринт, а справжній марафон. Театр — марафон. Треба з кимось поділитися цим відкриттям. Звідки вискочило таке порівняння? А, мабуть, від того, що Маслов сказав: «Арбітр міжнародної категорії». Стереотипність мислення. Інерція мислення. Що ще?

— ...цілком вірогідно, правда, Наталю?

— Не знаю, може, — а що?

— Свіжа інформація: кажуть, що Маркуша просив директора залишити його у театрі. У нас же є вакансія.

— Як — просив? Він ще без диплома й без дипломної вистави.

— Продаю за що купив.

— Не знаю, що там вирішила дирекція, а він, по моему, з превеликою радістю, — долучається до розмови новий голос.

— Та йому ж, мабуть, столиця світить. Кажали, має не то «плечі», не то «руки» в міністерстві. Мовби племінник самого замміністра.

— Невже такий подарунок чи що, наш «злагоджений, талановитий» колектив?

— Правда, правда! Хіба ж ні? Чого б тоді так вникав у всі наші справи? Ідеї ж подавав?

— Ідеї? У Маркуші? Дайте спокій, у нього одна ідея — не зірвати диплом.

— Наталю, в тебе ж і язичок! А ти хіба не чула, як він за «малу» сцену розпинався? Казав, що на місці директора...

— А, то він на директорове місце латається?

— Де — мала сцена? В гардеробі? Чи в реквізиторній?

— Що там Маркуша, ви знаєте, хто був на сотій виставі «Оптимального варіанту»? Сам Кармазинов, слово честі!

— Знайшов що дивитись!

— А що б ти йому показав?

— Знаєте, що він заявив? «Я б,— каже,— з цієї п'єси цукерку зробив за два тижні — навіть з такою трупю!»

— Подумаєш, геній! Трупа йому не підходить.

— Повипендрюватися приїхав. Фраер.

«Як ми однаково всі розмовляємо,— думає Наталя.— Нам ніколи або й не хочеться шліфувати фразу, як робили герої з романів минулого століття. Зрештою, хіба ми герої? І тоді ж, мабуть, люди говорили трохи інакше, ніж у книгах чи п'єсах».

— Мені цей шматок ніяк не дається, скільки не б'юсь.

— Тексту скільки, трясця його матері! Коли я це вивчу?

— Вам усе не догодиш — то мало тексту, то багато.

— Анальфабето, хіба текст треба вчити? Він сам запам'ятовується, коли знаєш що робити!

— Ручки, ручки, дитя моє. Маркуша тобі їх повикручує за твої паралельні рухи: підіймаєш праву — відразу ліва сама вгору зводиться.

— Слухай, та ти ж мене зовсім не чуєш. Ну, філософ ти, не знаєш, як виховувати власну дитину, такого от дев'ятнадцятирічного лобуряку, бо тобі

ніколи, тобі здається, що бог поклав на тебе місію — просвітити усеньке людство. Але ось раптом вдариш лобом об товстелезне, грубе скло — ти собі йшов і думав, що там нема нічого, та раптом — бах! — об прозоре скло. Дівчатко це. Бета маленька, приходить і дає тобі урок. І відкриває тобі моральні істини, істини во плоті — і ти їх наче вперше такими, во плоті, й бачиш — і сина свого, Юлюса, во плоті вперше усвідомлюєш до кінця. Що ж ти зі мною не спілкуєшся? — говориш кудись у порожнечу — і очі в тебе теж порожні!

— Ходиш і всіх повчаєш! Май на увазі — з хороших акторів вилущуються погані режисери, а коли вже...

— Коли — що? Говори, як уже почала...

— «Але вона у тебе була все ж! Була! Хоч і кинула. Ти знаєш, як вона виглядає. А от зовсім її не мати... Навіть не уявляти собі, яка вона... Круглий сирота. В дитбудинку я вставав уночі, притулявся до скла, дивився на вулицю. Може, ця? Може, та? І тихенько гукав, щоб інших не розбудити: «Мамо! Мамо!»

— Цсс, тихо, людина в образ входить. Прекрасний Лукас буде!

— Декламуєш, душко. Шукай спершу пластичний рисунок.

— То справа режисера.

— Ха, а твоя — текст зазубрити?

— Маслов, Маслов, видай ще! Здорово виходить!

Маслов копіює Марковського: перечепившись об ніжку стільця, враз опиняється за режисерським столиком, розгортає свій примірник п'єси і промовляє: «Арсенію Петровичу, не демонструйте мені ваш абсолютний фас, ви не П'єро! І не мніть за щокою текст, бо я не вловлюю підтексту... Що за прийомчик, ви не знаєте нічого іншого, ви не можете більше нічого? Штамп, штамп, штамп! Навіщо ця проходка? Усе вже

було, було, було! Котовченко, хто вам дозволив увійти до репетиційного залу у шубі? Прекрасна шуба, але тут не Будинок моделей, покиньте її в коридорі разом з усіма своїми буденними клопотами і плетивом-мереживом. Мені потрібні актриси, а не домогосподарки».

Ілюзія Іванової присутності настільки повна, що Котусик на хвилинку розгублюється: та я ж, Іване Григоровичу...— і тільки вибух сміху перериває її виправдання.

— Котусю, а чого ти, власне, притьопала? Хіба у тебе вистава сьогодні?

— Ох, та вона ж у новій сукні,— Ірочко, де купила?

— Сказати вам правду? У Котусика місія: вона прийшла створити Маркуші настрій перед репетицією,— видурнюється, розвиваючи тему, Маслов, але тут врешті хтось стає на захист Котусі:

— Дайте спокій цій жінці! Ви що — не знаєте? Як ви розклад читали? Котуся виписана, у нас тепер буде дві Беатріче.

Котуся мовчить, вона перебуває на межі ридання. У неї на обличчі можна прочитати: «Вам би тільки лаха дерти, я вам ще покажу, чого я варта, носитесь зі своєю Наталею, а чому ви думаете, що вона зіграє краще, ніж я?»

— Пауза,— ще встигає додати Арсеній.— Вступаємо у зону мовчання.

І тут з'являється режисер.

Школярі, бешкетники, вічні дітваки, лицедії,— втішається Марковський, шукаючи найточніше визначення; на ньому — витерті, зібрані в колінах, бо трохи задовгі, джинси і свіжий комірець сорочки над вирізом волохатого пуловера. Обтріпаний, розцяцькований широким почерком примірник п'єси він кидає на режисерський столик, перечеплюється об ніжку стільця і каже:

— Будемо пробувати останню картину. І щоб потім не забути: усіх зайнятих у виставі прошу завтра на обговорення макета оформлення.

Захекано влітає в репзал помреж, на бігу увімкнувши червоне табло «Тихо! Іде репетиція». Наталя, долаючи усі сторонні, зайві думки та емоції, змушує себе підкоритися режисерській волі та режисерському завданню, щоб довести до фіналу історію своєї Беатріче. І її тіло, рухи, голос, почуття належать зараз зовсім іншій людині — однак владна над ними вона, Наталя, і розум її встигає зафіксувати, проаналізувати й оцінити поведінку цієї дівчини, а також і свою власну.

Не грайте фальшивої трагедії; до дідька, коли ви врешті позбудетесь фальшу, не награвайте, переживіть, а потім розкажіть мені про пережите, доки ж буде так, що тільки їй одній, цій дівчинці, до осатаніння боляче, доки їй лише буде боляче, над нею — прокляття доброти, над вами — прокляття нікчемності, самотності, підлості, — хіба від цього менше болить?

Не так, не так, усе брехня. Дія — за діалогами; ця картина тиха, камерна, тиха й камерна, невже ви гадаєте, що вибух — це шалено голосно? Якщо світ допустить вибух атомної бомби, ви його навіть не почувете. Ви його лише відчуєте, або й того не встигнете. Що? Гаразд, нехай не так глобально. Скромніше: нікому й ніколи при лінощах духовних і фізичних не доводилося зреагувати на крик про допомогу. Не щастило почути його.

Іван стирає піт з-над губи, звідкись з'являється склянка води: він раптом згадує, що режисер Епп Кайду померла у день прем'єри, а лікарі потім ствердили, що вона пережила саму себе на цілих чотири роки, долею їй було відпущено на чотири роки менше життя, вона ж змусила долю відступити — задля того, щоб померти в день прем'єри; тісно тут, у репетиційному залі, тісно й душно, добре було б зруйну-

вати усі чотири стіни і вийти на вулицю, на площу, не у дворик, про який говорила Наталя, а на площу, якої, може, й нема у цьому місті, і виголосити все, що маеш сказати, перевтілюючись у кожного з цих акторів, видерши з власної душі слова, даровані автором п'єси. Отже, так, — говорить він хрипко, — Андрюс раз по раз повторює слово «убити», майте на увазі — жартома, між іншим, зі злістю. Ніхто не сприймає цього всерйоз, — чуєте? — ніхто не сприймає, адже нам усім хіба не доводилось, не траплялось вимовляти це слово — убити, не вникаючи в істинний сенс його: ну, — кажете ви жартома, — нехай тільки спробує зачепити — уб'ю; Андрюс врешті насправді убиває. Зверніть увагу: фраза Юлюса «усяка перевага принижує іншого» — це ключ до всієї вистави, у цьому — основа наскрізної дії, вони — всі троє — відчують Бетину перевагу над собою, пригадайте — хто з вас і коли вибачив навіть найближчій людині перевагу над собою? Нащо їм так — з Беатріче? Хочуть звести до свого рівня, знизити до себе, вони ж весь час відчують свою залежність від неї, навіть оркестру без неї — нема, а Беатріче — на все задля них готова, навіть на смерть в ім'я любові й товариства — до їх рівня опускатися не погодиться, ні за що в світі. Що ж, почнемо нарешті працювати посправжньому.

Сізіфів труд. Камінь, котрий ніхто з нас не годен утримати на горі, все спочатку: утрить піт, нікого не обходить, як вам важко, глядач хоче утішатися мистецтвом, — чуєте, хлопці? — мистецтво не повинно відгонити потом, нікого це не цікавить, як ви спромоглися сотворити — мистецтво.

У перерві Наталя знову стоїть при вікні, руки її торкаються рами вікна, вона простягає долоню поза вікно — там знову літає метелик, якийсь такий сіруватий уже, як наближення вечора, він дражнить Наталю своєю несподіваністю, рука поправляє вузол

волосся, спиняється на щоці, крутить перстень — це справжній спектакль, руки проголошують монолог, руки провадять діалог: поміж себе розмова, потім репліка у бік вікна і цілий каскад фраз — до метелика. Іван слідує за Наталиними руками — руками справжньої актриси, які уміють бути красномовні у мовчазній непорушності, чутливі на зміну її власного настрою, готові реагувати відразу на подразники із зовнішнього світу. Руки — живі істоти.

Вона відчуває Іванів погляд і повертається обличчям до нього. Тепер ведуть діалог їхні очі.

«Ти справді зайняв її у виставі?» — кепкують Наталині.

«А ти — невже збираєшся бути королевою, прямою, уже ось так з порога не допустити нікого, хто б зрівнявся з тобою? Боїшся втратити хоч крихту слави?» — бороняться Іванові.

«Але ж не про мене йдеться. Ти ж розумієш, що я нічого, анічогісінько не маю проти Котусика, — чому б і справді не випробувати її в справжній роботі, хіба не може статися, що ти пробудиш у ній і людину, і актрису? — подивись, як віддано вона зазирає тобі в очі. Але справа і не в ній також. Йдеться про тебе. Ти ж запевняв, ніби це твій принцип: один акторський склад, єдине можливе рішення образу й вистави. Така твоя концепція, як ти казав. Що ж ти раптом зрікся її? Може, ти скажеш, що це — компроміс чисто побутового, дозволеного характеру?»

«Жахлива ти максималістка, по заслугі мені: щойно порушив одну із заповідей режисера, як це дає про себе знати. Актриса пред'являє права на режисера».

«Блазнюєш. Ти ж зовсім цього не думаєш. Ти ж не такий».

«А ти?»

Вона хоче знати: з якої причини тут Котовченко? Може, зрештою, Іван переглянув і змінив свою пози-

цію щодо необхідності зайняти тільки один склад артистів у виставі, тоді, звичайно, з ним можна погодитися.

Після репетиції вони сидять у затишку кав'ярні, де все оформлення вирішено в коричневих тонах; Наталя обертає в пальцях крихітну чашечку з темно-пахучим напоєм, і очі в неї зараз теж дуже темні, кольору кавових зерен, в них поволі залягає втома і вираз якоїсь категоричної неприступності. Підручники з режисури інформують, що існує так звана мізансценічна провокація — хтось вагається поміж двома вчинками і несподівано вибирає щось третє. Наталя вагалася поміж двома можливостями — піти з театру чи зостатися, а взяла і вибрала третє: назвала «своїм хлопцем» режисера і це справді щось третє, від цього зовсім не залежить, піде вона з театру, чи не піде. Це не має ніякого відношення до мого перебування в театрі, — переконує себе Наталя, — і навіщо мені це все, з якої рації я втручаюся у його справи, от зостанусь, поки Котусик почне як слід працювати, а там звільнюсь, дирекція видасть наказ на підставі моєї заяви — і гуляй, душа, і по артистичній кар'єрі, і вся історія, — то чого ж я собі ламаю голову, що значить у цьому всьому сплетінні людських взаємин і стосунків той незначний факт, що ми були разом у темній майстерні моєї мами? Що ми ось зараз сидимо тут? Хіба це щось важить? Забудеться, як не одне забувається на білім світі. Чого ж я докучаю йому, яке я й справді маю право повчати, чогось вимагати, диктувати? Власне кажучи, чужій людині — диктувати!

— Кажеш, компроміс... А може, я це зробив задля тебе.

Вимовивши вголос те, що могло бути й правдою, він одразу усвідомив весь нонсенс сказаного для Наталі. А для самого себе?

Наталя перестала бавитися чашечкою, тільки ковтула кави.

— Тобто як? Іване, як?

— А ось так. Я маю намір, я хочу тут залишитися.

— Ти ще не зробив виставу. Ніхто не знає, яка вона буде. Ти — кіт у мішку. Для дирекції. От хіба що — «плечі», як дехто запевняє.

— Я не маю ніяких «плечей». Ні у міністра, ні в господи бога. Я хочу тут залишитися. Може, навіть через цей театр.

— Хочеш його порятувати? Який відважний.

— Я ж роблю першу виставу. Це МОЯ вистава, я мріяв про неї сто літ тому, — розумієш? Через цю виставу. Може, я не маю права так думати, але знаєш... мені здається, що з мене будуть люди. Я такий собі капітан, котрий потрапив саме на свій корабель. Ну що тобі пояснювати, чого ти від мене хочеш?

— Я? Нічого.

Мільтініс! Хтось виголошував з Паневежиса своє мистецьке кредо, хтось — із Вешенської на цілий світ; то чом же не прокричати з цього маленького міста, з підмостків цієї крихітної сцени — про себе? Як славно почуватися початкуючим генієм, чекати похвал за свою відвагу і самопожертву!

Щемке почуття жалості огорнуло Наталю. Почувалася набагато сильнішою за Івана, при всій своїй видимій самовпевненості і вірі у власну безпомилковість він здався їй незахищеним, самотнім і справді потребував підтримки й допомоги. Малесенька, дрібна поступка — що вона може означати в ситуації, коли так чи інакше вирішується уся його доля? Правда, тією поступкою навряд чи він здобуде собі якесь право на працю в цьому театрі. Скоріше — маленький аванс на майбутні поступки? І чи не є це початок, перша ланка в одному ряді інших — ніби таких же непомітних, крихітних, невагомих, майже непринципових! Як жаль, що вона, Наталя, в цій ситуації вигля-

дає зацікавленою особою і все, що скаже з цього приводу, може бути трактоване двояко. А може, вона нічого не зрозуміла, не втямила, і все в Івановій поведінці від самого початку було добре розрахованою грою, результатом якої мало стати місце в театрі? Але ж хіба такий вже це театр, аж такий театр, щоб... Спершу завойовував популярність серед акторів, вдаючи відважного вояку, настоюючи на своєму, домагаючись свого, подаючи усякі ідеї,— от і з «малою» сценою, якої так хочеться молоді, а тепер — зворотна сторона медалі — поволі почне добиватися доброго ставлення дирекції,— і чим же є вона, Наталя, у цій упертій і трохи наївній грі? Дурниці, які дурниці,— здвигає плечима Наталя,— не може цього бути... задля такого театру... Ну, а інший, приміром, столичний театр, вартий того, щоб іти на поступки, щоб згоджуватися на компромісні рішення? Що взагалі варте цього? Ох, Наталю, переходиш від одиничного факту, який, може, й не є ще фактом, до глобальних узагальнень і міркуєш якимись дивними категоріями,— хто дав тобі цей текст, Наталю?

— Врешті, якщо ти не захочеш — вона не буде грати. Нехай посидить на репетиціях, нехай попрацює — це піде їй на користь, а грати будеш ти. Насамперед — прем'єру.

— Іване, що ти говориш?

— Я кажу...

— Каву ще питимеш?

Ухопившись за подаровану нею можливість притримати час, він відповів:

— Звичайно, дуже добра кава. Я ще візьму. А тобі?

— Візьми й мені.

Вона знову бавилася крихітною чашечкою, дивилася на свої руки і запитала Івана:

— Слухай, а тепер кажи, як воно є насправді. Без вигадок,

— Насправді? Ти мудра, як Сивілла. Та просто все до примітивності. Це ти сама вигадуєш сюжети.

— А ти невдало підіграєш. То як там?

— Дуже просто: дописали Котовченко без мого відома, зі мною не порадились,— бо і хто ж я, коли добре подумати? Студентик, зелене хлоп'я, котре поводитьсь надто задерикувато й самовпевнено. Я ще не встиг ні з ким про це говорити, а правду кажучи, не знаю, що вирішити.

— Не знаєш?

— А як би ти вчинила на моєму місці? Котусик хоч і Котусик, а жива душа,— хіба дозволено перекидатися людиною, як м'ячем? Відмовлюсь я зараз від неї, наполягаючи на своєму,— уявляєш, як можна актрису травмувати? Ну й становище! Я так розумію, що комусь на ній залежить. І коли тільки це...

— Інтрижку шукаєш? А тобі залежить на мені? Так?

— Хочеш знати — так. Та насамперед — на виставі. Тому — на тобі. Завтра будуть затверджувати макет — і знову каша завариться, от побачиш. В оформленні усе зовсім незвичне — для цього театру. Треба буде відстоювати, переконувати — і не відступати,— правда?

— Ти мене переконуєш? Чи питаєш?

— Знаєш, Наталю, коли ми їздили у Прибалтику подивитись їхні театри... Та не всміхайся, не іронізуй! Мене найбільше Литва цікавила — може, через Грушаса... Хотілося зустрітись з Шальтянісом,— ти його «Горіховий хліб» знаєш?

— Ні. І що далі?

— Він нам сказав...

— Хто? Шальтяніс?

— Та ні.

— Ах, Мільтініс!

— Дослівно вже не перекажу, але сенс такий.

Щовечора після вистави він перебував у стані песимізму: здається, от і все, кінець, по всьому, нічого більше вже не створиш, не здійсниш. Порожньо. А настає ранок — і знову народжується надія, пробуджуються нові сили. І так день за днем — од відчаю до надії, від розчарування — до віри.

— Я це давно знаю. Це — як сонячний годинник, Іване.

— Гарно: як сонячний годинник.

— Це не я. Це Терен вигадав. Я тобі колись розповім.

— То що ж будемо робити, Наталю?

— Нехай собі настає ранок, будемо воювати за макет. А з Котовченко — що ж, тут я тобі не поради-ник, як ти цього не тямиш. Вирішуй сам. Я, так би мовити, зацікавлена сторона, Маркушо. Ти — капітан, тобі й карти в руки...

Масляні світильники у бляшаних долоньках плос-шок догоряли, наповнюючи зал густим, ароматичним запахом.

Двері до залу відчинилися. Вогники, і без того ненадійні, маліючі, наполохано затремтіли від про-тягу. Наталя озирнулася. До напівтемного залу, де не було нікого, крім неї, увійшли, як безтілесні тіні, пластично й ковзко, двоє служок-люстровщиків. Ма-буть, убрані були в чорне, бо їх тіла не відрізнялися од тьмяного коливання повітря. Люстровщики несли довжелезні палиці. До кінців палиць було прикріпле-но мокрі губки. Ними люстровщики спритно, одним рухом гасили рештки світла. Однак за тими двома ступали двоє інших. На кінцях таких же довжелезних палиць вони несли великі свічки і такими ж спритними рухами, неповторними і невловимими, знову запалю-вали світильники, а ті спалахували яскраво й голу-бувато. Фантастичний похід люстровщиків продовжу-вався, і Наталя, затаївшись у залі, не помічена ними,

притихло й зосереджено слідкувала за несподіваним дійством.

Нарешті двоє тих, котрі запалювали світло, поставили свічки обабіч порталу, ближче до рампи — і зникли так само несподівано, як зв'явилися, полишивши після себе й тепер легкий протяг, як подув вітерця між деревами.

У світлі двох свічок на сцені виникла дівчина. Була висока, тонка, сукня легкими складками стікала уздовж її тіла, волосся лежало на плечах. Здалеку, у півтемряві залу, Наталя не могла роздивитися ані обличчя, ані рук незнайомки.

Схилившись над свічками, дівчина взяла одну, потім, подумавши, другу свічку — і так, з обома вогниками, дбаючи, аби їх не задмухнути, поволі, як по канату чи й взагалі наче наосліп, рушила через усю сцену до фортепіано.

Обриси його поволі проступали, вималювані жовтуватим блиманням свічок.

Дівчина поставила свічки обабіч пюпітра на фортепіано, все так само поволі, плавно зрушила кришку інструмента, безгучно перебігла пальцями уздовж клавіатури. Видобувся тільки один загадковий, ледве чутний звук, наче хтось зітхнув.

Сівши на круглий стільчик, дівчина заграла незнайому Наталі мелодію, однак Наталі здалося, що вона знає, який звук чи акорд обізветься через секунду. Наталя передчувала також усе, що діятиметься далі, вона й перед тим не надто здивувалася появі дівчини, ніби сподівалася зустрічі з нею і знала, що саме задля неї опинилася у залі і задля неї вродилися, як зі сну, люстровщики, про яких вона, Наталя, уперше колись почула від Тернюка і яких ніхто у театрах не бачив відтоді, відколи стали користуватися електрою.

— Бето, Беатріче, — тихо, щоб не злякати дівчину, покликала Наталя. Дівчина озирнулася, вдивляючись

у темний зал, знову взяла до рук свічки й попростувала до голосу.

— А, це ти,— не дивуючись мовила вона.— Я тебе знаю. Ходи сюди.

Наталя поміж кріслами, забувши про існування проходів, пробралася до Беатріче, яка стояла на краю авансцени й чекала.

При блискотінні свічок дівчата оглянули одна одну, немовби для того, щоб пересвідчитися, що не помилились.

— Сідай,— запропонувала Беатріче, легеньким порухом руки вказуючи на планшет сцени, наче перед нею простелялася м'яка зелена трава, де хотілося примоститися для відпочинку.

Наталя сіла. Беатріче влаштувалася на сцені, звівши ноги в оркестрову яму. Свічки, палахкотячи, не згоряли, як зачаровані. Хто знає, як довго розмовлятимуть дівчата?.. Хто знає, що вони мусять сказати одна одній у цьому напівтемному залі, де щойно пройшов фантастичний хоровод люстровщиків, де Наталю й Беатріче звела разом незбагненна парадоксальність театральної правди...

Н а т а л я. Ти — боялась?

Б е а т р і ч е. Чого?

Н а т а л я. Смерті.

Б е а т р і ч е. Смерті? Ні. Я більше боялась, що нічим не зможу їм допомогти. Нічим не зараджу. Не зможу.

Н а т а л я. Думаєш, вони варті того, щоб ти...

Б е а т р і ч е. Варті? Не знаю. Люди завжди варті. Я вірила. Я любила. Андрюс сам не знав, що робить. Він хотів показати, що сильніший від мене. Що доброта — це несправжнє; він не вірив у неї. Тому не любив.

Н а т а л я. Повтори, як ти про нього писала. Я мушу знати.

Б е а т р і ч е. Так, тобі це треба знати. Я так писала: «Де ти? Де ти, той, кого я люблю? Адже я потрібна

тобі так само, як ти мені потрібен, як сонце — землі, як дощик — траві й листю. Ти мій, хіба ти сам цього не бачиш? Коханий, розплющ очі й простягни до мене руки — адже я твоя, так само твоя, як і світло літнього дня, як прохолодний дощ, котрий упав на втомлені повіки. Візьми мене, і ти будеш щасливий...»

Н а т а л я. «...як світло літнього дня, як прохолодний дощ... Візьми мене, і ти будеш щасливий...»
А ти?

Б е а т р і ч е. Як же інакше? Якщо він — буде, то як же я — ні?

Н а т а л я. А він глузував з тебе. Він ці твої слова віддав на посміх інших людям, твої почуття — на поталу бездумним хлопчиськам, він убив тебе. І ти ще досі дбаєш про його щастя?

Б е а т р і ч е. Ти хочеш запитати, чи я простила? Не знаю. Я тільки дуже багато зрозуміла. Він не убивав мене — це я своєю смертю хотіла вбити у ньому зло. Він носив у собі зло, — правда? Але він з ним не народився. Т а к о г о він себе сам вигадав.

Н а т а л я. Твоя мати носила тебе під серцем — і змогла покинути тебе.

Б е а т р і ч е. Твоя — не кидала тебе?

Н а т а л я. Я не люблю її.

Б е а т р і ч е. Маму не любиш? Як можна!

Н а т а л я. Можна. Вона не вчила мене правди. Вона сама потихеньку все справжнє, правдиве переінакшувала, перекроювала так, що навіть правда переставала бути сама собою.

Б е а т р і ч е. А ти їй ніколи не вказувала на це?

Н а т а л я. Ні, — а хіба що, я могла це зробити?

Б е а т р і ч е. Невже не могла? Мусила.

Н а т а л я. Вона належить до людей, які затулили вуха, щоб нічого не чути, заплющили очі, щоб нічого не бачити. Їм так вигідніше, легше. Ми їм нічим уже не допоможемо. Вони — ось такі — навіть в кінці життя не спам'ятаються, що брудні у вишняк ідуть.

Беатріче. У вишняк?

Наталія. На цвинтар... Треба тільки пильнувати, щоб вони нам не заважали, щоб не нищили нашого життя, щоб дозволили нам жити.

Беатріче. Ти заговорила, як Андрюс. Що ти! Він і Юлюс — вони обидва казали, що батьки не дають їм жити, — а насправді батьки винні зовсім у іншому. Наталія. У чому винні?

Беатріче. Вони не встигають за буденними або за надто важливими справами навчити нас, що значить жити. І Андрюса з Юлюсом не навчили. Хоча один був філософ, а другий — прокурор. Ти знаєш, що значить жити?

Наталія. Здається, знаю. З книжок знаю, з історії знаю, з пісень знаю, від Терна знаю...

Беатріче. Це треба у серці носити. З книжок — надто мало. Зовсім не те. Мені здається, я знала. І що таке правда знала.

Наталія. І що ж, твоє знання допомогло тобі?

Беатріче. Знову говориш, як Андрюс. Допомогло. Вони в саме серце уражені zostалися тим, що сталося.

Наталія. Думаєш — назавжди?

Беатріче. Не віриш... Тому й хочеш усе кинути. Чи, може, затулити вуха, заплющити очі — щоб було легше, щоб не знати, що топчеш?

Наталія. Неправда!

А коли правда? Коли й справді не вірю, що в саме серце когось уразу, показуючи історію моєї Беатріче? Або ж іншого боюся: що назавжди перебувати-му в такому стані всеохоплюючої любові, самовідданості й доброти, який напливає на мене від Беатріче, від спілкування з нею? Хто говорить моїми устами — ця дівчина чи я сама? Пручаюся, відбиваюся од неї — і приймаю її у себе, і дорікаю кожному (дивись, ти не такий, як вона, ти гірший) — а сама ж яка я, яка я сама воістину?

Б е а т р і ч е. Коли неправда, то в чому річ? Чому й ти хочеш мене покинути, зрадити — чому, скажи?!

Н а т а л я. Зрадити? Тебе — зрадити?

Б е а т р і ч е. Тоді кого ж, як не мене?

Н а т а л я. Бачиш, як воно виходить. Кожен у цій ситуації думає чомусь тільки про себе.

Б е а т р і ч е. А ти — про кого?

Н а т а л я. Іванові не хочеться, щоб я йшла з театру, бо він вирішив, ніби тільки я можу розповісти людям твою історію...

Б е а т р і ч е. Правда це. Тільки ти. Твоєму обличчю й душі не потрібна маска, щоб розповідати про мене. Ти інша, ти зовсім інша, не така, як я,— і все ж тобі не потрібна маска, щоб розказати про мене.

Н а т а л я. Йому йдеться, в першу чергу, щоб не провалити виставу. Йому йдеться про себе.

Б е а т р і ч е. Ні. Про мене... А ти любиш. Поглянь: метелики! Весна!

Н а т а л я. Кого люблю?

Б е а т р і ч е. Андрюса любиш.

Н а т а л я. Івана?

Б е а т р і ч е. Не знаю. Андрюса.

Н а т а л я. Іван не такий. Врешті-решт, розумієш... Андрюс...

Б е а т р і ч е. Звичайно. Андрюс завжди не такий. Він завжди інший, ніж насправді.

Н а т а л я. Ти... ти цього не можеш знати. Ти слухай далі. Олександра хоче, щоб я залишилася в театрі, бо їй примарилося: ось, здається, дівчинка, схожа чимось на мене, вона зробить те, чого не здійснила я. Мама просто боїться, що я виснутиму в неї на шиї. Батькові, може, все одно, він сам був такий — не тримався одного...

Б е а т р і ч е. І в кожному випадку йдеться про мене.

Н а т а л я. А ти кажеш, що зраджую. Ви всі надто багато від мене вимагаєте, надто багато сподівань по-

кладаєте — я боюся, що підведу вас і поруїную ваші надії.

Б е а т р і ч е. І легше — не спробувавши, тікати? Не розумію. Тебе не розумію. Їх же розумію, усіх. Чому б тобі справді не допомогти їм, не врятувати виставу? Н а т а л я. Якими буденними словами ти заговорила. З чийого голосу?

Б е а т р і ч е. З твого власного. З твого буденного голосу, який може підмовити тебе на буденне існування. Адже насправді не тільки про них йдеться, не тільки про мене — у першу чергу про тебе. Ти ж любиш театр, як я люблю музику. Музика — це єдине, що допомагало мені порятувати їх. Убити зло. Тепер — теж музика. Твоя.

Н а т а л я. Мила Бето, яка ти ще наївна, юна й недовідчена!

Б е а т р і ч е. Чиїми ти словами прорекла? Словами твоєї мами, правда? Тобі надто малим і незвичним здається мій досвід? Тоді зроби, як я: з п'ятого поверху, униз, бо від тебе надто багато чекають, а ти не в змозі стільки подарувати людям. Навіть того, що вимагають... Ні, це не надто багато. З тебе не намагаються в злобі, й глупоті, й безглуздому нерозумінні любові зірвати корону.

Н а т а л я. Бето, вибач.

Б е а т р і ч е. Ніхто не поривається зірвати з тебе корону. Ти ще нікого не пробувала рятувати любов'ю від зла, від розпачу, від самотності, від слабості. Ти ще нічого не зробила. Спробуй — тобі повинно пощастити...

Двоє люстровщиків знову прослизнули у зал. І цього разу навіть подмух вітерця не ворухнув язичків полум'я. Свічки мріли рівно. Терпляче вирізьблювали вони з темряви два обличчя, відбиваючись у зіницях очей.

Люстровщики поволі й непомітно наближалися до сцени.

Беатріче стояла у світляному колі, що раптом оточило її, ніби дали спеціальне світло на сцену.

Наталі згадався сонячний годинник Терна і посаджена ними яблунька. Терен, а як же все-таки бути, коли захмариться? Треба пильнувати сонце, щоб не захмарилося, — казав Терен.

Люстровщики невблаганно наближалися до світла.

Наталя підхопила свічку, не даючи їй погаснути, не дозволяючи погасити.

Беатріче тихенько, легко підняла другу, вийшла із світляного кола і знову, як по канату, подалася в глиб сцени і далі, так далеко, що Наталя навіть не відважилася гукнути вслід за нею.

оповідання

Портрет маленької дівчинки з черепахою

З превеликою точністю, навіть не дивлячись на черепаху, можу змалювати її. Крихітні чорні очки, недовірлива голівка, ладна заховатися під панцир лише при натякові на небезпеку, чіпкі уперті кігтики, поморщена сіро-коричнева шкіра шиї, латочки панцира і жовто-рожевий рот, котрий охоче приймає білі, соковиті шматочки свіжої редиски. Черепаха невеличка, уся вміщається на долоні, холодок від її панцира трохи моторошний, щось є нереальне в її перебуванні в кімнаті, важко повірити в її справжність, але змалювати можна дуже чітко; і ви напевно вже побачили її так, як бачу я, і відчули холодний дотик, і вам здалося, що вона торкнулася твердим кігтиком вашої долоні. Очевидно, вся справа в тому, що ви уявили собі й раніше черепаху в загалі, черепаху-символ, черепаху абстрактну, і через те її так легко описати і побачити, навіть не маючи безпосередньо перед очима. Але спробуйте уявити собі дівчинку в загалі, дівчинку-символ, дівчинку-абстракцію. Якщо навіть вам це пощастить зробити, наші описи, наші уявлення ніколи не зійдуться, не знайдеться в них ані однієї спільної точки, ані однієї однакової рисочки. Мені ж хочеться, аби ви побачили дівчинку, саме цю дівчинку, котра простягає зараз черепасі шматочки білої, свіжої редиски. Черепаха витягує крихітну, але чомусь дуже хижу губу і якимось непримітним рухом поглинає харч. Рука в дівчинки маленька, надто дрібна навіть для п'ятирічного віку,

щойно відмита, пахне милом, на нігтиках — сліди лаку, червоного й блискучого, дівчинці забагається наслідувати матір, вона потай дістає пляшечку з лаком і покриває ним нігті. Усе це ви ще бачите і можете побачити також червону вовняну сукню на дівчинці — хоча, звичайно, це не зовсім та сукня, в котру вона справді зараз убрана. Ви можете побачити її тонкі, довгі ніжки; дівчинка схиляється над черепахою, ніжки напинаються, напружуються, ніби ще більше тоншають; пасмо коротенького, дуже м'якого волосся прикриває щоку дівчинки, обличчя в неї смагляво-біле, як часто буває у міських дітей. І тут я приходжу до тієї миті в описі, коли зовсім і остаточно втрачаю владу над словом, бо досі слова й поняття в якійсь мірі збігалися, ви майже правильно розуміли мене й бачили те, про що я говорила. Однак заждіть хвилику — чи справді це те, про що я говорила? Ви бачили все. Окремо — черепаху, її панцир, її рот, руку дівчинки, сукню, пасмо волосся. Спробуйте це з'єднати, разом усе й відразу, це обов'язково треба бачити все разом, інакше речі й предмети, названі й визначені словами, розсипляться, втратять зв'язок між собою, перестануть бути речами й предметами, стануть лише словами, котрі проростають без речей, мовби фантастичні рослини без коренів. Я хочу змалювати дуже реалістичний, зовсім звичайний портрет дитини з черепахою, користуючись при тім не фарбами й пензлем, а самими лише словами.

Десятки, сотні разів я дивилася на обличчя цієї дівчинки. Я бачила її веселою і сумною; я знаю, як змінюється вираз її обличчя в гніві й тоді, коли вона має охоту трохи попеститись; я знаю, як вона всміхається в щирому пориві радості й тоді, коли збирається схитрувати чи підлеститися. Я бачу її сонною, заплаканою, щасливою, голодною, захопленою, хворою, втомленою, наполоханою; я знаю, яка в неї на дотик шкіра і як пахне її волосся; знаю рух, яким вона

витирає руки після миття, як надщипує хліб від великого свіжого буханця, гладить цуценя, ховає за пазуху холодну зелену жабу, аби та, бідолаха, бодай трохи зігрілася. Знаю колір її очей, форму носа і губ, обрис обличчя, я знаю все — і не знаю нічого. Нічогісінько я не знаю, бо ось зараз я вам скажу, що ця дівчинка годує черепаху, обличчя в неї зосереджене, брівки, тонко вималювані дугою і ледь опущені донизу при скронях, тремтять, великий рот, може, трохи завеликий, аби здатися гарним, усміхнений; усмішка відкриває горішні рожеві ясна й дрібні білі зуби, підборіддя в неї кругленьке, м'яке, дуже довгі пухнасті вії злегка здригаються, і навіть крізь них просвічує лукавий бистрий погляд її якихось дивних, зеленкувато-карих очей. Кутики їх, як і брови, при скронях, ледь опущені донизу, і це надає їй трохи засмученого, навіть у найбільшій, найбезпосереднішій радості, вигляду. Волосся в неї має також якийсь дивний, як і очі, відтінок — русяво-каштановий, з блиском, воно прикриває чоло, опукле й уперте. Я сказала вам, що не пропустила жодної деталі, зазначила кожну рисочку, — але хіба ви побачили цю дівчинку? Ви бачите великий, повний рот, зелено-карі очі, опукле чоло, черепаху — бачите все зосібна й не бачите дівчинки, а мені так хочеться, аби ви побачили, яке воно славне, який ласкавий погляд у неї зараз, цієї миті, хоч звичайно той погляд зухвалий, холодний і водночас якийсь очікувально-насмішкуватий. Перемішайте усе це разом — ви тоді побачите її очі, її погляд. Але ні, ось я сама іду зараз не від оригіналу, не від живої дівчинки, котра годує черепаху, а від свого власного опису, і не бачу моєї дівчинки, хоча насправді перенесла на папір усе абсолютно точно, дуже точно.

Може, я щось забула? Ніздрі в неї трохи заширокі, але того напевно не буде помітно, коли обличчя стане дорослішим, чіткішими зробиляться вилиці, підборіддя й уста. Тільки навряд чи ця інформація допо-

могла б вам упізнати десь на вулиці змальовану мною дівчинку, ви й надалі не уявляєте її, ви поняття не маєте, яке звабливе, живе й жваве те дитяче обличчя, є в ньому трохи кокетливої впевненості у власній досконалості, є щось дуже наївне й довірливе при тій же зухвалості в погляді, і хочеться торкнутися її м'якого, теплого волосся; однак скільки б я вас у тому не переконувала, скільки б не повторювала, що воно справді м'яке й дуже приємне на дотик, у вас бажання погладити його не виникне. Зрештою, справа не в тому (принаймні на цей раз не в тому), аби вам сподобалась ця дівчинка, аби ви її полюбили. Задум у мене був зовсім інший: я хочу, щоб ви її уявили, виділили в думці від інших, таких же милих, трохи зухвалих, трохи наївних дівчаток. Аби ви запам'ятали її і не думали: ось дівчинка годує черепаху,— в з а г а л і дівчинка, взагалі черепаху,— а саме ця дівчинка, саме ось цю, свою, черепаху.

Опис усе так само, як на початку, дає вам лише деталі, хоч я кладу ті деталі одну при одній, густо, туго, як належить, а вам усе ще здається, що кожна з цих деталей живе зосібна, зосібна міститься на окремих полотнах: очі, руки, червона сукня. Сукня — єдина яскрава пляма на портреті, все інше трохи приглушене, делікатне; і волосся дівчинки, і панцир черепахи, і жовті фіранки на вікнах, і картата стара хустка, котрою застелена канапа, на тій хустці ледве й видно черепаху,— то, може, справа в тій приглушеності, неефектності кольорів? Може, коли б я сказала, що на дівчинці яскраво-сині панчохи й білі туфлі, що волосся в неї рудяво-золотисте, очі голубі, а на носі з широкими ніздрями світяться веселі плямки ластовиння, ви б її побачили? Але ж це не моя дівчинка, а якась інша, з рудим волоссям і голубими очима, а я задумала змалювати мою і нема в моєму розпорядженні блискотливих кольорів, є тільки те, що є,— і тільки те я хочу описати чи змалювати або

ж — зовсім точно — описуючи, змалювати, і тільки це ви повинні побачити, а не щось інше. Власне, тому я й намагаюсь бути дуже точною і не помилятися в деталях.

Відчуваю, правда, що вас уже перестає цікавити дівчинка з черепахою. Вам зовсім байдуже, якого кольору в неї очі. Цілком може бути, що ви воліли б довідатись, звідки вона має черепаху, і як взагалі можна роздобути черепаху, і чим її слід годувати. Оскільки ж про це нема тут ані слова, ви відкладаєте геть мої мудрування з портретом дівчинки, яка годує черепаху, й займаєтеся чимось іншим, цікавішим або ж потрібнішим.

Розумію вас дуже добре, але мені все ж хочеться ще хоча б на хвилику притримати вашу увагу.

Дівчинка щойно зробила один милий, такий характерний для неї рух: вона торкнулася підборіддям правого плеча, легко, ледь помітно торкнулася, той рух я примічаю в неї часто, найбільше мені подобається, коли вона танцює і раптом торкається отак підборіддям плеча. Шийка в неї тонка, така ж смагляво-бліда, як обличчя; здається, ніби той рух — мимо її волі, вітер війнув дужче і їй довелось отак трохи зіщулитись, ніби захиститися від його несподіваного пориву. Танцює вона якись неймовірні, дивовижні танці, назви їм нема, вони ні на що не схожі, нічого не нагадують, але розповідають дуже багато: з них видно, яким те дівча буде потім, пізніше, коли затратиться трохи щирість, зникне крихкість вузьких худих плечей, але зостанеться внутрішнє захоплення танцем, рухом, музикою, власним тілом, зостанеться радість від того, що от можеш упіймати пальцями, плечима, стегнами, стопою звук і перетворити його на рух, створити з нього рух. Коли вона танцює, ледь примикаючи повіки, в ній усе тріпоче, злітає, усе в ній відгукується на мелодію — часом вона аж нетерпеливиться, бо якийсь такт не піддається їй, вислизає, вона ж

не хоче поминути його, не хоче, щоб він зник,— і тоді той дотик підборіддям до плеча, ніби порятунок, ніби коротенька пауза, роздум, перепочинок. Звичайно, все те у ній ще зовсім несвідоме, навряд чи вона могла б пояснити щось словами, передати якось свої почуття, враження чи розуміння ритму і його зв'язку з власним тілом. Вона про те не має поняття, їй не відомі слова, котрі визначають її стан і постійне бажання рухатись, відтворюючи музику — вона тільки знає, що їй цього хочеться.

І коли вона робить той рух — підборіддям до плеча — я раптом на якусь мить усвідомлюю, я, здається, розумію, в чому справа і що бракує портретові дівчинки з черепахою. Скоріше — не бракує, а заважає. Почалося з невідповідності слів предметові, а прийшло до віддалення від самого предмета, слова водили мене довкола суті, але не давали наблизитися до неї. Не треба було того всього, не треба було мого старання докладно визначати колір її очей і волосся, бо я не передала гармонії тих кодьорів, і тому не тільки ви, а і я сама вже не бачила дівчинки, а лиш розрізнені риси якогось незнайомого обличчя. Ви втратили до неї інтерес, бо забагато про неї знали, я намагалась відслонити її, пропонуючи більше, ніж треба було на те, аби насправді побачити щось.

Мені згадався зараз один будинок, симпатичний будинок на розі вулиць Міцкевича і Новаківського, він стоїть так, що з вікон його напевно видно вулицю якраз у тім місці, де вона врешті вибралась нагору і, ніби подумавши спочатку, розширилась, розгорнулась невеличкою площею; видно також парк довкола площі, білу стіну церкви, трохи віддалену і приховану деревами. Будинок охайно кладений з дрібної, червонястої цегли, вхідна брама вузька, але добре примітна на тлі червіні, і між червоним — вкраплення блискучої голубої мозаїки, а весь дах — власне, то лиш здається, що дах,— насправді тільки мезонін — про-

зорий, скло скріплене металевими штабами, ідеальна студія для художника або ж палац для прекрасної принцеси. Той дім здавався мені колись давно, в дитинстві, справді якимось чарівним, незвичайним, там могла жити лише принцеса; тому там оселився художник у чорному оксамитному камзолі й береті, він дивився на світ з вікон своєї майстерні. Не знати що я ладна була віддати за те, аби поглянути на світ з тих вікон, бо він звідти напевне мусив виглядати дивовижно, зовсім незвичайно — одне слово, не так, як він виглядав з точки зору, доступної мені і всім простим смертним, коли все оглядаєш лише з висоти свого зросту, око в око. Але це було б святотатством — зайти в ту браму, торкнутися ногою сходів, котрими ступали принцеса й художник. Може, мене втримувало від того підсвідоме розуміння простої істини: якщо я знатиму про дім усе, він втратить свою таємничість, чарівність, він стане звичайним будинком, котрий я буду поминати зовсім байдуже, бо знатиму про нього все. Так, так, тоді він стане будинком взагалі, а не тим будинком, котрий займає мою уяву. Коли на тому домі з'явилася меморіальна дошка, котра незаперечно засвідчила, що тут у таку-то й таку пору жив художник Олекса Новаківський, я не зраділа з того, що підтвердилось моє давнє припущення і спочатку не мала охоти переступити порогу його майстерні, відкритої тепер для кожного і для всіх.

...Моя дівчинка у червоній сукні годує черепаха. Вона стоїть трохи боком до мене й до вас, простягає черепасі однією рукою білий шматочок свіжої редиски, а другою погладжує холодний панцир так, ніби гадає, що черепаха відчуває цей ласкавий дотик. Відхиляє голівку трохи набік, торкаючись підборіддям худенького плеча, пасмо волосся прикриває їй щоку; не видно, але відчутно, як тріпочуть її повіки й довгі вії, — і ви, не бачивши кольору її очей, тепер, можливо, упізнаєте цю дівчинку, бо ви вже знаєте її, навіть

крихітну, ледь примітну родиму плямку на щоці ви вже вгадали. І я майже зробила те, що збиралася зробити: змалювала словами, як саме ця дівчинка саме в цю мить годує саме цю черепаху. Кажу — тільки майже. Однак, чи не в тому й полягає весь сенс процесу зображення і відображення: у наближенні до істини? У максимальному наближенні до істини, котру бачиш сам у такий чи в інший спосіб? Навіть тоді, коли йдеться про таку дрібницю, щоб за допомогою десятка слів змалювати портрет маленької дівчинки з черепахою.

Терра інкогніта

1. ДІАЛОГ З ЧОТИРМА СТИНАМИ

Спека нестерпна. А в кімнаті — м'який прохолодок. Мій дім — моя фортеця: чотири стіни, стіл, постеля, ванна. І ще — в новенькому футлярі контрабас.

Окрім контрабаса, фортеці і бажання бути солістом я маю ще Ганну і сина.

Мій син споглядає світ і мене добрими, теплими, як проталинки на захмареному небі, очима — і в тих очах поблажлива згода з усіма моїми вчинками. Мовляв, бався, тату, бався, я не заперечую, коли тобі до вподоби, то частуй мене морозивом, даруй на день народження годинник і майструй літаки — нехай з того тішаться сусідські хлопчачки. Будь ласка, тату, справляй собі приємність.

Чую кожну із тих невимовлених уголос думок, як записану на папері мелодію. Однак удаю, ніби не розумію, вигадую щораз нові забави і справді не відаю: для нього чи для себе?

Дім-фортеця також задля сина. Часом хочеться бути лише з ним, удвох.

Ганні чомусь осоружна ця квартира, вона почуває

себе пригніченою поміж чотирьох стін, що затискають собою жалюгідний квадрат: чотири на чотири, шістнадцять квадратних метрів.

Я хочу, аби хлопець тут спав.

Тут їв.

Розкладав свої книжки й одяг, кидав у куток портфель і залишав на підлозі мокрі сліди — скоком босоніж із ванної кімнати.

А я повчав би його, що можна, а чого не вільно.

А він дивився б на мене з поблажливою згодою: «Побавимось, тату, у господарів фортеці. У славних лицарів побавимось».

— Ти зваблюєш дитину,— говорила Ольга, моя колишня дружина.— У тебе душа плаче, коли я маю щось більше, аніж ти!

Ольга завжди дивувала мене своєю примітивністю. Вона встромляла паперову троянду поміж живі ромашки: гарно, правда? Мені стає лячно, коли я помічаю якийсь її рух чи фразу, повторені сином.

Але ні, не про те йдеться. Фрази чи рух — не в тому річ. Понад усе на світі я боюся, що от він підросте, постаршає і вона йому скаже:

— Твій тато — звичайнісінький невдаха і трохи дивак,— що тобі може дати така людина? Мужчина повинен бути мужчиною, а не грати на контрабасі, розважаючи публіку перед початком кіносеансу.

Я боюся, що він може повірити у цю ніби очевидну правду. Ольга не пускає хлопця до мене, мені наруч такі вето на зустрічі з сином, бо наперекір забороні — або ж завдяки їй — малий тікає до мене, його надить свобода чотирьох стін, де можна розмовляти про що завгодно і робити те, що заманеться. Школа, обов'язки, необхідність бути ввічливим і вихованим залишаються там, у материному домі, де великий і солідний чужий мужчина виконує роль глави сім'ї. Я не дорікаю Ользі, не маю найменшого права: цілком природно, що вона вийшла заміж після того, як

я покинув наше «домашнє вогнище» задля Ганни. Однак навіщо змушувати малого підкорятися волі зовсім чужої для нього людини?

— Вони сьогодні знову читали мені мораль. Він бабахнув кулаком по столу і зажадав: «Щоб ти не смів брати грошей у батька! Чи тобі замало на кіно моїх грошей?».

Хлопець сидів по-турецьки на тапчані і кепкував: у того чужого — гидкі червоні руки, волохаті, як порсячий хвіст.

Я сміюся.

— Чому — як порсячий хвіст?

Мій син сміється:

— Бо так — як порсячий хвіст.

Мимохіть міркую: а яким він бачить мене? Хочу здаватися для нього найкращим, найрозумнішим, героєм з улюбленого фільму. Робіном Гудом, Тілем Уленшпігелем, Іваном-царевичем... Веду мудру мову про мудрі речі — син навдивовижу уважно слухає, ловлячи очима якусь лиш йому видимої точку, але коли несподівано перехоплюю його погляд, то бачу все той же поблажливо-згідливий вираз. Говори, тату, говори!

Такий вираз уперше з'явився в нього того дня, коли ми з гурмою хлопчаків розкладали багаття посеред картопляного поля, і пекли у жаринах бульбу, і ласували — достеменні гурмани. Ціла хмара хлопців і я за ватага, а мій син лежав оддалік, розіславши плащ на сухій, як пил від старої порхавки, землі, лежав і спостерігав — велемудрий філософ, що спізнав усю нікчемність і безплідність людських помислів і домагань, — аж на губах спалахувала усмішка.

— Бавтєся, а я подивлюся, відпочину і подивлюся, — сказав мій син, і я ледве опанував образу і бажання дати йому ляпаса і пояснити, що це ж для нього — гаряча печена картопля, і хлопчаки, і низький

пахучий дим над грудням землі, і прихмарене сине небо, а він дивився на все лиш як на виставу, не відчував себе часткою цього світу, може, навіть розмірковував, чи варте видовище оплесків. І чув я себе зовсім безсилим супроти його незворушності...

— Кук, милий,— часто казала Ганна.— Хлопець страшенно схожий на тебе, навіть праве вухо твоє.

— Чому ви називаєте тата Кумом? — обурився малий.

Ганну розсмішив його гнів. Сміялась вона гарно, її примружені очі і веселий великий рот, і тихий знадливий придих — «ох» — це могло роззброїти кого завгодно.

Малого не роззброїло. Його тато — Кук? Милий Кук, слухняний Кук? Куку, дай лапу, Кук!

— Два Куки,— уперто повторила Ганна, ніби хотіла подразнити хлопця.— Два Куки. Неймовірно схожі.

— Ви... ви... я вам не Кук!— крикнув Андрій, голос у нього ніби ковзнув по чомусь слизькому і впав. Тільки згодом різко підвівся знову:— Ніхто вам не Кук! Розумієте чи ні?

Тієї миті я просто-таки не терпів Ганни, але не тому, що оте «Кук» дратувало мене самого. Воно дратувало малого, він міг подумати про мене зневажливо, звідки йому знати, що колись і сам відгукнеться на яке-небудь дурненьке, пестливе слово, мовлене жіночими устами, і не відчує у тому ніякої іронії. Однак зараз він міг подумати про мене зневажливо, а я боявся і не хотів цього. Взагалі — якої він думки про свого тата? Жаль, що батьки ніколи не питають малолітніх дітей: що ти про мене думаєш, сину? Ніхто так не питає. Жалюгідна, безпідставна самовпевненість. Або ж — безнадійна глупота.

Однак, що б він там не міркував собі про мою особу, мені страшно бракує його теплих очей, картої сорочки, на якій комірець чомусь загинається, йо-

го трохи шепелявого «с» і тих рук, зворушливо незграбних, коли він крає хліб.

Одного разу Ганна сказала мені:

— Навіть якби ти захотів, ти нікуди не зможеш від мене піти. Бо на кого тоді складатимеш усі невдачі, скажи, на кого?

— Не вигадуй,— заперечив я.— Ніколи в житті я не докоряв тобі. Це ти постійно твердиш, ніби заради мене, як свята, прийняла муки і страждання.

— А хіба не так? Чи ж не знесла я тисячі прикрих днів? Хоч би ті анонімки і підписані листи твоєї Ольги — лише вони чого були варті?

— Ніхто тебе не примушував так «страждати»!

— Гм,— раптом спокійно погодилася Ганна.— Ніхто. Просто ми за тих часів багато цілувались і мало аналізували свої вчинки. А все ж признайся: хіба ти ніколи не казав собі: «Ах, якби не ця жінка...» — і перелічував подумки безліч героїчних вчинків, яких dokonав би ти, якби я не стояла на заваді?

— Не мели дурниць, Ганно!— розгнівався я, але таки подумав, що вона не зовсім помиляється.

...Насувається гроза, видно. Мої чотири стіни аж розколисує спека. Годі думати про вино і любов, розсудлива дружба і кухоль холодного пива — найкраща річ у таку задуху.

Ганна не любить пива.

Малий не любить пива.

Одного разу, провівши Ганну на поїзд, я стояв на пероні, заскленому, як оранжерея, курив сигарету, дивився на ліхтарі, що вишикувались уздовж перону добре вимуштруваними солдатами, на людей — почував себе безнадійно самотнім, бо я був до відчаю закоханий у Ганну. То була любов, як у старовинних «жорстоких» романсах, від неї трава горіла, а Ганна навіщось мучила мене своїми забаганками і примхами, примушувала допоминатися ласки, як жебрак вискиглює шматка хліба, її тишило мое упокорення.

Вона підкреслювала свою жіночу владу і привселюдно, і на самоті. Умовляв себе: годі вже, буде з мене тієї любові, і тих поглядів, які кидали на Ганну мужчини. Погляди зоставалися на мені — усі до одного — як болюче тавро, а Ганна від них немов аж квітла, як від лоскітливих дощових крапель. Вона раділа з тих ковзких поглядів, вона захоплювалася усім навперейми — червона ікра, старовинні книги, інкрустовані дерев'яні рамки і навіть кіноактори. І все-таки я любив її, вона займала більше думок, ніж син... Враз я побачив хлопчину, що самотньо блукав пероном.

— Що ти тут робиш? — запитав його.

Він оглянув мене, як колись моя приручена со-рока, — спершу туфлі, потім гудзики, потім руку з годинником, а далі зазирнув у очі, — що він побачив там, не знаю, хіба що відблиск жовтих і нерухомих ліхтарних вогнів, — але врешті припинив оглядини, махнув сам собі головою і довірливо признався:

— Батька зустрічаю.

— Сам? У таку пору? І мама тобі дозволила?

— А мама нічого не знає. Вона в нічній зміні, вона думає — сплю. А я вже цілий тиждень зустрічаю батька.

— Як то — тиждень?

— Ну, я ж не знаю, коли він приїде. Мама сказала — будапештським поїздом, о дванадцятій годині п'ять хвилин. А котрого дня — цього вона не сказала. Може, й сама не знає...

Будапештський прогуркотів біля нас, видихаючи важкий запах втоми, дальніх доріг і чаду, але батько малого не приїхав. Хлопчик здвигнув плечима і сказав, не дивлячись на мене:

— Нічого, напевно, завтра приїде.

— Напевно.

— Або ж післязавтра, — правда?

— І це може бути, — погодився я.

Ми пішли геть з вокзалу. Сіли на трамвай — я від-

віз хлопчика додому, ні про що не випитуючи. Другого дня знову щось потягло мене подивитися на цього малого, однак його не було на вокзалі. Певно, мама замкнула на ключ або ж сам зневірився у тому диві — у появі батька. Отоді я й розмірковував, чи не спаде колись на думку моему Андрійкові шукати на нічному пероні баламутного тата. Однак тільки пізніше зрозумів, що то я сам ладен був його шукати на краю світа, коли б він подався собі кудись. І не на тім стояло, що між мною і Ганною траплялись у ту пору якісь звادي і сварки і мені захотілося дитячої доброти й безпосередності, якій не доступне і не потрібне доросле самозаглиблення. Просто мені здалося, що я без нього — як музичний інструмент, на якому ніхто ніколи не грає, не видобуде чистого звуку.

З Ганною нам тоді було добре. Ми відпочивали над лиманом, берег при зеленій воді лежав чистий, відмитий до жовтого полиску. Спали в дерев'яній прибудові, в щілини залітали комарі, вітер і відблиски далеких зірниць. Нам було добре, ми тоді не сперечалися, не докоряли одне одному — Ганна стала якась тиха, немов залишила у місті всі свої примхи й витребеньки разом з тушшю для вій і найлоновими блузками.

Землю сушила нестерпна спека — от як сьогодні, коли я по-справжньому почав думати про сина. Я до непримітних деталей усе пам'ятаю: між небом і морем громадилися хмари на видноколі, облягали море і ніби пливли водою до землі. Ганна грала з якоюсь веселою компанією у волейбол; я, дивлячись на них, думав: «Хочеться ж їм грати у таку спеку» і зовсім випадково, глянувши убік, помітив, як поруч розташувалися двоє — батько і син. Батько невисокий, з кумедними короткими ногами, у довгих синіх трусах, над тугою гумкою звисав кругленький животик — хтозна, чому все те запам'яталося. Хлопчик стояв стрункий, у новеньких плавках, навіть гумова шапочка не

псувала його милого, майже дівочого обличчя з великою родимкою біля вуха. Вони сиділи так близько, що я все бачив. Обдирали золотисту скумбрію, їли, сміялися, говорили одне одному щось веселе, потім ми з Ганною ходили обідати і попросили їх доглянути наші речі — не хотілося тягти до кафе; а ще потім Ганна грала в м'яча на жовтому піску. Ганна в червоному купальнику грала в м'яча на жовтому піску, а батько того хлопчика стояв на самому краєчку берега, незграбно, мов клоун на канаті для розваги публіки, розмахував руками. Я втішався із свого порівняння, поки не зрозумів, що скоїлося. Старий стояв на березі і все гукав:

— Славку, Славку, Славчику!

Гукав він зовсім неголосно і був такий непримітний і звичайний, такий пересічний у своїх синіх довгих трусах, що на пляжі так ніхто нічого й не помітив, хоч далеко за буйки виходив рятувальний човен. Потім старий непевним і тягучим кроком пішов по піску і ніби спіткнувся об те місце, де вони зовсім недавно — з півтори години тому — сиділи з сином, їли скумбрію, мачали в сіль помідори і говорили одне одному щось дуже веселе. Він упав на пісок, ніби хотів добре вигріти на сонці старі кості, впав на пісок і гладив дбайливо складені штанці свого сина, пестив і приказував дуже буденно, немов питав, котра година:

— Ну от, а що ми тепер скажемо нашій мамі? Славку, що ж ми тепер скажемо нашій мамі?..

Він так лежав і говорив сам до себе, а я уявляв немолоду жінку, якій він повинен усе розповісти, я собі її дуже чітко змалював; і все те раптом незрозуміло й міцно зв'язалося з моїм малим, і від тієї миті я почав по-справжньому думати про нього.

Увечері розбурхалася гроза, в нашій дерев'яній прибудові зібралися знайомі — галасливі преферансисты, вони грали і грали без перепочинку до півно-

чі, при світлі мого ліхтарика, а я не грав, слухав, як сперечаються преферансисти, як безугодно гасає між смугами дощу вітер, ловив у щілинах між дошками спалахи блискавки і по-справжньому думав про свого малого. Згадував його зовсім крихітним (на колінах: «Їхали, їхали в ліс за горіхами, їхали...»), і трохи старшим («Ти поганий хлопчик — навіщо ламаєш деревце?» — «Я поганий? Я поганий. Тоді мене зовсім не треба!»), і ще старшим, коли він зламав руку, а я сидів над ним, ледве вгамовуючи в собі розпач, і все говорив: «Не стогни, ти ж мужчина», — і говорив так тому, що не міг чути стогону дитини, хотів сам кричати від його болю.

Потім згадував, що траплялося в дитинстві зі мною, і знову — що з ним, і вже годі було розрізнити, хто із тих хлопчаків був справді мною, а хто — моїм малим сином.

Майже над ранком я згадав ще один випадок, один дуже прикрий випадок, власне, я того ніколи не забував, але просто тоді, перед світанком, усе зрозумів. Ми були з малим над річкою, я сказав йому: «Ходімо, попливемо», а він не пішов, відмовився, пояснив, що просто не хоче. Я жартома потяг його за руку, а він раптом уперся, почервонів, і не рушив з місця, і видирався. Я збагнув, що він боїться, то просто страх, звичайнісінький страх, я сміявся і казав: «Ти боїшся, чого ти боїшся, ми ж удвох». — «Ні, не боюся, — кричав малий, — просто не хочу!». Ольга видирала у мене з рук малого, а я тягнув його до води, я його ненавидів, ненавидів себе самого за своє безсилля перед ним і перед його страхом, я нічого не міг зробити, не міг примусити його ввійти у воду — і був ладен побити сина тієї миті за його страх, за власне безсилля: адже і в мені жив страх — нехай не перед водою, нехай перед чимось іншим, — але ж і в мене був страх раніше, в дитинстві, і потім: страх відповідальності за власні вчинки, страх перед болем,

перед власною нікчемністю. Страх померти, страх бути смішним, обдуреним чи зганьбленим — скільки різних відтінків страху! І раптом, побачивши той страх у синові, я хотів перемогти його, зламати. Ольга видирала дитину з моїх рук, а я нестямно і привселюдно лупцював свого сина, хльостав свій власний страх. Аж доки не отямився, доки не помітив, що малий дивиться на мене потемнілими, висушеними ненавистю очима, не плаче й не кричить, а тільки дивиться просто в мої зіниці. Я відпустив його, він зовсім спокійно мовив:

— Дуже добре. Зате тепер у воду я вже ніколи не піду.

Згадуючи цей випадок, я думав, що мушу мати малого при собі. Решта днів над морем — з Ганниними поцілунками, і любов'ю, і пляжем — здавалися мені неймовірно довгими і пустими, ніби хтось лускав горіхи, купа горіхів, купа шкаралупок — і хоч би одне ядро, одне здорове, гарне ядро.

...Гроза таки буде. Дерева під вітром мало не стеляться уздовж тротуарів запорошеним гіллям. Пахне місто — дивно пахне місто перед грозою: сумішшю людського поту, машинами, пилом і привіямим здалеку духом сіна.

Ускочив раптом у мої чотири стіни син; я не сподівався, що він прийде, а він ускочив, з розгону впав на постіль:

— Геніально, я встиг перед дощем! Зараз як уперіщить! Дай щось проковтнути, я смертельно хочу їсти!

Він жував ковбасу і хліб, присипав сіллю і перцем, аж мені запекло піднебіння, коли я дивився на нього, — а він хоч би що, він позирав на мене усмінено і, як завжди, поблажливо: знаю, тобі приємно дивитись, як я їм, тобі приємно, що ти можеш нагодувати свого зголоднілого сина.

— Вони надумали ввіпхнути мене на літо до яко-

гось спорттабору. Розумієш чи ні? — виголосив мій зголоднілий син і подивився на мене якимось збоку, уже не поблажливо, а з тривогою і з вимогою співчуття.

І поки я розмірковував, що означає той погляд, малий пояснив:

— Я перейду до тебе жити.

Синове рішення приголомшило мене. Треба пояснити йому, що історія із спортивним табором не повинна переважити терези на мій бік; коли йому не хочеться до табору, то це зовсім не резон, що треба тікати від матері: хтозна, може трапитися щось і між нами,— і тоді він кине́ться від мене до матері?

— Ти не бійся, тату, я давно вже обміркував. Я принесу завтра свою валізку. Будемо жити удвох, татку.

Будемо жити удвох. Я і мій син. Чи не цього я прагнув, щоб він сам прийшов, щоб ніхто не смів, не мав права мені сказати: ти відняв його від матері, ти підкупив його? Чи не цього бажав? То чому ж мене не заливає радість? Чому не хапаю хлопця в обійми, не кричу, як божевільний? Ніколи ж досі, з часів дитинства, я не бажав чогось так сильно, як оцих слів: «Будемо жити удвох, татку!»

— Татку,— говорить мій син і дивиться на мене, як видерте з гнізда пташеня,— татку, ти що — не радий? Може, ти не хочеш?

— Що ти говориш, малий, як я можу не хотіти! Таж ти знаєш. Але...

— Може, ти боїшся? Але ж мені вже дванадцять років.

А я влаштовував для нього розваги з повітряним змієм і літаками... Що я знаю про свою дитину? Що нам відомо про наших синів?

Дощ линув. Треба зачинити вікна — залле підлогу. Підлогу у моїй фортеці.

2. ДІАЛОГ З ЖІНКОЮ

Ганна відчинила двері своїм ключем.

— О, то ти вдома, Олексю? А чому ти не вмикаєш світла? Я думала, тебе нема.

— Гроза була, — сказав він. — Не хотілося світла.

— Біля пошти в парку, знаєш, поряд з бібліотекою, зламало каштан.

— Під корінь?

— Під корінь... Глянь, яке я вино добула, — малага! Просто диво!

Вона витягла пляшку, поставила на стіл. Посмінулася.

— Ти сьогодні гарна, — сказав він і погладив рукою її коротко обстрижене волосся. Волосся було мокре. — Під дощ потрапила?

— Так. Теплий такий дощ. Скільки днів ми не бачилися? Як справи, Кук?

У неї сьогодні на диво погідний настрій. І гарна вона, подумав Олексю. Жаль, що до любові звикаєш і перестаєш її помічати, як не бачиш міста, в якому живеш.

— Непогано йдуть справи... Слухай, Ганно, ми тепер житимемо тут удвох.

— Ми? Удвох? Що ти говориш, Кук? Та ще й так самовпевнено? Я пояснювала тобі сто разів: не житиму я в такій норі, тим більше, що поруч чудова сусідка — сестра твоєї Ольги. Це ж кожне слово буде переказане туди! Стіни буквально із картону!

Олексю не перепиняв її. Почекав, поки вона виголосить усю тираду, помовчав, поки її слова перестануть відлунювати у вухах, і спокійно пояснив:

— Я не мав на увазі тебе. Ми — це я і мій син.

— Що, — Андрій? А Ольга? Ти уявляєш, що буде?

— Уявляю. Я думаю, вона погодиться. Ну, буде ще трохи мелодрами. Якщо сказати правду, мені

здається, вона його не дуже любить. Він занадто схожий на мене.

Ганна сиділа біля столу, опутивши руки між ледь розхилені коліна. Мокрі пасма чорного волосся лягли вздовж щоки, верхня губа якось безпорадно тремтіла — Ганна дивилася сполохано, мов дитина, яку збудили посеред ночі і змусили йти кудись з дому. Олексі зробилося жаль її, і того, що було, і того, що могло бути, і самого себе, і нерозкоркованої пляшки маляги на столі, і навіть дощу, котрий раптом стихився, не тарабанив по даху, а сипав злегка, ніби там клювали зерно горобці.

— Ганно, ну чого ти так? Ганно! Нічого ж не зміниться, — не зовсім впевнено сказав він.

Ганна не повірила. Похапливо, немов боялася, що сама передумає, що втратить можливість порятуватися від чогось ще не зовсім усвідомленого і визначеного, вона запитала:

— Як ти гадаєш, Кук, а... втрюх ми помістимося у цій конурі? Нам не буде занадто тісно? Як гадаєш, Кук?

3. ДІАЛОГ З СИНОМ

Хлопець приніс валізу. Він мав урочистий і серйозний вигляд. Привіталися за руку, як і належить мужчинам

— Нам буде весело удвох, тату, — сказав він.

— Так, сину, — відповів батько. — Буде дуже гарно.

Хлопець усміхнувся.

— Ти не матимеш багато клопоту зі мною, я все вмю робити сам, слово честі, тільки не завжди хочеться. І не думай, вчуся я не так уже й погано, коли захочу. Я постараюся захотіти, і взагалі...

— Ти в мене справжній мужчина, малий! Відзначимо твій приїзд, сину! Вип'ємо по-дорослому!

— Ти зіпсуєш хлопця!— сказав голосом своєї матері Андрій і весело зареготав.

Батько поставив на стіл малагу і чарки.

— Тобі — на денці!— суворо попередив.— Щоб ти не почав справді псуватися з першого ж дня.

— Будь здоров, сину!

— Будь здоров, тату!

Дзенькнуло скло, і батько випив, і хлопець торкнувся чарки устами.

— Тату, а коли ти береш відпустку? Я страшенно хотів би поїхати на північ, я б хотів мандрувати з тобою, знаєш, це так цікаво — на північ, де олені!

— Чудова ідея, сину! Ти знаєш, чудова!

Слова були без барви і без сенсу, не так він хотів розмовляти зі своїм малим, і тому треба було все сказати відразу, щоб недоказане не заважало.

— Слухай, малий, слухай, а може, ми б не... парубкували далі, га?

— Як це? Поясни, тату!— засміявся син.

— Бачиш, погано це — двом мужчинам парубкувати. Варто б одному з нас одружитися. Ну, хоча б мені! — він хотів обернути все на жарт, але не вийшло, Малий зрозумів.

— З... з... нею?

— З Ганною. Так...

Хлопець узяв із стільця свою куртку, цьвохнув замком-блискавкою.

— У мене в стінах нема цвяхів. Треба буде купувати шафу,— ніби виправдовувався батько.— То що ти мені скажеш на це?

— Я, мабуть, поїду до спортивного табору,— відповів хлопець.— Мама ще не віддала пугівки.

— Та не говори дурниць! Який табір? Ми ж вирішили — мандруємо на північ. І я тебе не про те питаю. Я ж про інше.

— Аякже, північ! Яка там північ!— малий штовхнув ногою свою валізку.— Навіщо ти говориш неправ-

ду, тату? Навіщо ти дуриш мене, Кук?— повторив він і подивився на батька поблажливо: побавились, татку, трохи побавились — і годі.

— Послухай...

— Дай мені вудку, Кук. І фотоапарат, я хочу до табору! Розумієш чи ні?

— Чому це раптом ти вирішив називати мене Куком? Що не кажи, а все ж я тобі батько, хлопче!

— О, звичайно. Батько,— ствердив малий і простягнув руку і злегка, немов збирався погладити, торкнувся Олексиної неголеної щоки.— Батько,— повторив він, опустив руку, і Олекса побачив його очі: не було в них ані поблажливості, ні образи, ні навіть смутку. Дивився хлопець якимось м'яко, тихо і зосереджено, немов шукав чогось, немов боявся щось сполухати, втратити з очей...

Сотворіння тайни

Гарячка палила, і він пив воду, але вода видавалась прісна й затепла, ніби зачерпнута з перегрітої літнім сонцем калабані — не втишувала анітрохи спраги і навіть не зволожувала уст.

Гарячка тягнула за собою дивні, примарні видива, вони обступали Алімпія так тісно, що він не міг ані ворухнутись, ані одмахнутись од них рукою, і мусив погодитись на ті видива, і вже хотів їх, а каювся, бо таке бажання вважав гріховним. Сірі, десь на кільканадцять ліктів завширшки, стіни його келії немовби невидима рука вкривала чимось барвним, святково блискучим,— так навіть не вигравала супроти сонця кладена у святих храмах мусія. Алімпієві хотілось торкнутися стін, переконатись, чи то видіння, чи то воістину є,— стіни переливалися червонясто, і жовте межувало з темно- й густо-зеленим, а сине вкраплялося в золото. Мерехтіло, мінилось, одна барва лягала

на іншу, і поміж тими барвами вирізняв Алімпій окреслені нечіткими лініями людські обличчя, руки, київські тереми, сопілки й гуслі без музик, сльози чийсь без очей і очі без облич. Іржали коні, хлюпалась об берег дніпрова хвиля, скрипіли весла, таракотіли колеса, яскріли вуглини в печах гончарів, плакали якісь чудні діти й котресь намагалось торкнутися долонькою Алімпієвого обличчя...

Того плачу не хотів чути, бо ніби в'язався плач із таким, що не мав права згадувати або ж хотів забути зовсім.

— Не спиш, брате Алімпію?— заскрипіло від порога келії: годі було розрізнити, чи то двері, чи то справді хто говорив.

Алімпій розтулив стиснуті долоні, трохи звівся на суворому чернечому ложі,— в келії таки справді був ще хтось, уже не з видава. Сіре й чорнувате, сухе, скрипливе, бігало поглядом по Алімпієвому обличчі і по стінах, вицілювало очиці на кожну щілину; ніби прагло там щось углядіти. Однак видава зникли, всякнули в стіни, мовби наполохавшись блимкотливих очиць; пришельцеві годі було щось узріти, опріч стін і тремткого павутиння, давно не обметеного з-над лампадки, що потихеньку тліла, не даючи світла, як не давала в гарячці полегкості застояна вода.

— Не прогнівайся, коли, може, збудив, але прийшов Антоній з Гори, котрий замовляв тобі написати ікону, зажурений вельми, що ти слабкий еси.

— Добре, що ти сповістив про те, брате Захарію, не гніваюся, чого мав би гніватись...

Алімпій вишукував слова, котрі збирався сказати братові Захарію, але йому раптом завадило нове видіння — маячів перед ним уже не один брат Захарій, а стало їх безліч, тьма-тьмуца, і вони поробились маленькі, кружляли довкола сірою мушвою, подзикували: зажурений, зажу... жу... жу...

— Скажи йому, аби прийшов завтра. Доконче завтра, а сам уже йди, я хочу спочити.— Алімпій таки знайшов слова, аби спровадити геть Захарія.

Захарій стенив плечем — можна переказати, але навіщо замовникові приходити й завтра доконче? Хіба для того, аби запитати, як спалося вночі іконникові Алімпію. Однак уголос Захарій не мовив нічого, лиш присунув ближче до хворого корчажку з водою, заглянув, чи ще не вигоріло масло в лампадці, а помітивши, що Алімпій лежить із зімкнутими повіками, знову пильно оббіг очицями келію. Алімпій стежив скрито: чого то видивляється благочестивий брат Захарій — чи не сховку зі скарбами? Видно, не вірить печерська братія, що преподобний Алімпій, знаний у Києві і в цілій Русі іконописець, не доробився за свій вік великого скарбу, не приховав десь потаємки марного золота. І знов сталося: тьма-тьмуща Захаріїв, і сірою мушвою нишпорять по келії, і відколупують тиньк, і обстукують підлогу, шукаючи скарбу.

Алімпій застогнав, неспокійно ворухнувся на ложі, тож Захарій тихцем вийшов із келії, забувши полишити присохлу просвірку, котру приніс із собою для хворого.

Київський люд, відклавши на день-другий клопти й печалі, втішається веселим святом новоліття. На Дніпрі ще не скресла крига, але вже синювате тепло, пропахле гіркотою майбутнього цвітіння й зеленавості, текло над містом. Вина та меди настоювались на тій п'янкій передвесняній гіркоті, і нелегкий та дорогий хліб здавався замішеним на духові нової весни й нового року. Уже перейшов урочистий, многобарвний хресний хід із богоугодними піснями і святі отці вознесли хвалу господові, що дозволив киянам пережити многотрудне літо, котре було гаряче, як іскря вогняне, й тим попало жито; і оту осінь минулу, коли несподіваний мороз убив усю яр; і оту, послану

за людські гріхи превеликі, зиму з теплом, дощем і громовицею,— а коли бракує хліба, то вже нема роботи ані ковалям, ані огородниками, ані дереводілам; хіба що лихварям, та лічцям, та грабарям є робота,— отож просили святі отці щасливого нового літа в бога: з урожаем і без воєн, а коли з війнами — то з удатними і побідними, і без болістей, без мору й пожеж. І молилися кияни: нехай зіслизнуть разом із талим снігом у березілі благодатному і печаль, і хвороба, й половці, і нехай хто зв'яже докупи всі стріли, по землі розметані, і нехай потонуть у повені всі сльози, й усобиці, і нехай смердам зерно сіється, а ковалям серпи куються, а князям мудрим правда правиться.

А поки що буде — кияни радуються новоліттю, перед святою Софією преподобні отці благословляють люд, а люду без ліку й на Горі, де забудувались бояри, ремісники, купці, й на Дорогожичах і на Кожум'яках та Гончарах. Затоплена народом площа перед князівським палацом та церквою Богородиці, аж угинається під ногами мощена дерев'яними колодами вулиця при Софійських воротах, а свято вже розметалось, вихлюпнулось аж за ворота, мовби тісно йому в місті, мовби хоче розсадити мури поганськими піснями, звуками сопілок, бубнів, хоче розбігтись реготом аж по Дніпровому замерзлому широчінні. Скрізь у натовпі скоморохи, декотрі в масках і в чудернацькому вбранні, ще інші — з бубнами, а деякі — з ведмедями на ретязях; скоморохи просторікують, не стидаються говорити, що на думку спаде, кепкують із усіх докруги і з себе теж насміхаються,— на те вони скоморохи, вічно ризикуючи загробним щастям і земним спокоєм, говорять все, що заманеться. Перейшов хресний хід із хоругвами й благочестям — можна пити, заїдаючи рукавом, можна реготати, й співати, і кепкувати із себе й цілого світу.

Лиш на дітинці не вельми гамірно. Освітлений, а все якось понуро виглядає князівський палац, аж ні-

би задовгий і важкий зі своїми квадратними баштами, зі спади́стим на чотири боки дахом, у гридничі князь Святополк приймає гостей, однак, нині більше, ніж коли, почувається чужим на веселому святі, здається, що недобрий князь на той святочний гомін. Мене пальцями боро́ду, не п'є вина, гострим жалом князівський суворий погляд втишує на мить сміх гостей, висока князева постать пригорбилася, понурий вид змушує до мовчання. Маркітного князя дошкульно тне хвороба й недобре передчуття, коли долітає знову до його слуху велелюдний гомін Києва.

Химерні поєднання барв, червоняста освітленість облич — довкола кладено вогнища; Алімпій втішається, коли запримітить на тлі червені якусь небуденну постать, блискіт руки — он у зеленому скоморох, із обличчям пекельника, з волоссям рудим (червона лисиця), а уста широкі, блідуваті й хижі. Його зелені лахмани метляються разом із червонястими виблисками вогню, а слова — як хмиз, від котрого ще яскравіше спалахує вогонь.

— Мовіться у прислів'ях: балачка довга непотребна, довга лиш паволока добра. То я вам коротко повім, кияни благочестиві: хто од льва зліший, од змії лютіший? Від усіх лютіша жона недобра. Краще в дірявій лодії плести, аніж злій жоні тайну повісти; дірява лодія одержу замочить, а зла жона життя мужа свого геть затратить...

— Го, го, го,— тішиться люд київський, радо дозволяючи собі слухати таку балачку, такого дурнослів'я не перепинити,— і частують навперейми скомороха вином, ждучи нового жарту.

— Лиш не знаю, чи варто перед вами розкривати в притчах знання мої. Чи дурні, а чи мудрі ви — як спізнаю? Бо ж дурнів не сіють, не жнуть — самі родяться. Як до дірявих міхів воду лити, так дурня учти. Коли попливе камінь по воді, тоді й дурень розуму набудеться.

І знову регочуть кияни, а скomorохові ніби й того мало. Він росте, росте, займає мало що не сам один увесь Бабин торжок, уже він зростом ледве що не з церкву Десятинну, а сміх його звідкілясь ізгори на людей, дрібніших і мізерніших:

— Хто там зажурився? Чи не знаєте хіба, що міль ризи їсть, а смуток людину? Смуток людині кості засушить. Чей же не бачите, як жура нашому князеві кості посушила? Бо ж то він думає, як би йому гріхи на землі полишити, а гроші з собою, аж до неба забрати!

— Ге, ге,— вже рідко й не так сміливо злітає смішок знизу, а скomorох у зеленім лахмані, огрітий вогнем, усе стоїть над площею, напівп'яний, але не стільки, аби не тішитись з власної відваги й дотепності, перехилиє жбан із медом і кпить собі далі:

— А чом же то ваш мед такий солоний? Чи не всипали до нього солі, котру князь Святополк побрав у мніхів печерських? Він же потому благочестивим киянам ту сіль уп'ятьдорога перепродував, бо любить князь киян паче чада свого,— хіба ж не правду мовлю?

Затихло довкола скomorоха, хтось уже й позадкував, озираючись відступався,— хто зна, чим такі жарти, надто вже влучні, скінчаться. Скоморох же як затявся — не вмовкне:

— Цсс... Слухайте! Чи то хто сміється, чи аж плачем давиться від сміху? Може, то ті чорноризці богобоязливі, котрі од княжича Мстислава якийсь скарбець заховати поривались, а княжич не дозволив, княжич їм п'яти вогнем пошкрябав, аби щедрішими стали...

— Го-го,— знову відважується на сміх київський люд, і той регіт тне звіддала чутливе князівське вухо.

— Славно жартує,— Алімпій чує чийсь голос, звернутий до нього.— Славно жартує. І без страху — що коли князь прихилив би вухо до тих слів? Чи не роз-

палили б тут іншого вогнища, не святочного, а кривавого, як для коромольних волхвів колись у Новгороді?

— Для чого?— дивується Алімпій.— Пощо палити вогнище, коли народ розважається? Якщо той скоморох правду рече, то не заслуговує на покарання, а як брехня переходить через його уста, тим більш смішним було б покарання.

— Ти філософ і мніх, Алімпію, ти мніх, а не князь, князь міркує інакше. Князь хоче, аби його боялись, а не судили.

— Іже багатьом страшний, то багатьох і боятись мусить... Князь є — а не перебуде довіку, ото ж і бажання його не довічні. Зостанеться лише оце, непреходяще й постійне.

Алімпій повів рукою доокруж, немов хотів обійняти разом і вкупі нічне небо, зеленого скомороха, відблиски вогнищ і золотавість церковних верхів, різнобарв'я київського люду й синювате повітря першого дня нового року.

Скоморох гучно скидав донизу зі своєї недосяжної високості щедрі слова:

— Гарно мене слухали, гарно частували, то я вас тепер також пригощу, незгірше князя пригощу, бо сказано: щедрій — то як колодязь із солодкою водою напоїть кожного, хто б його не минав...

Скоморох підняв догори бубон у руках, а то вже не бубон — хмара густа, а хмара дощем — на доли київські. Дощ із присмаком вина й жартів скоморохових. А скоморох двома кроками перетяв торжище, легко переступив через церкву Десятинну й щез...

При жаристих вогнищах червоним видається Алімпієві цілий світ, і він міркує собі — отак червонясто, вогненно виглядає гріх і покарання за нього. А невже радість мирська — то тільки гріх? І невже скаранним може бути скоморох, котрий весело говорить невелику правду? Страшно біснуватуму дати ніж гострий, а

лукавому владу й силу,— Святополк же лукавий, скупий і грошолюбивий, понад усе про лихварів та міняйлів дбає — вони йому скотницю набивають кунами та гривнами, а іншим Святополк насилля творить: не один дім скорінив, не в одного майно або й честь одібрав... І братові своєму Василькові зір одняв, руки свої найтяжчим гріхом скривавив. Страшно біснуватуму дати ніж гострий. Та не йому, Алімпієві, над суетою мирською розмірковувати. Князь прийде і піде, чи той, а чи інший — майстрам байдуже,— не служать вони князям.

І то правда: князь приходив — і так само відходив, а зоставалось по ньому навіть не стільки, скільки він би хотів, а й не те, чого він би прагнув, бо не від його волі залежало — що зоставити, що притримати, а що взяти з собою.

Велика була коромола, і бунт великий. Того ж 1113 року, за два тижні по святі новоліття, помер князь Святополк. І ще не встигли, як велить звичай предків, на сани тіло його покласти, а вже кияни ламали скотниці й медуші боярські, вривалися на двори лихварів, розметавши паркани, нищили геть усе чисто й дощенту поруйнували хороми київського тисяцького Путяти, котрий вельми був угодний Святополкові й синові його Мстиславу. Святополкова вдова багато добра всякого роздала монастирям і чорноризцям і людові убогому, аж дивувалися дуже, бо такої ласки ще не бачили люди ні від кого, але та ласка не порятувала Святополкову од бунту. Віче велике зібралось, а відтак із вікон князівських видно було, як випускали з порубів залахманених і голодних в'язнів; нагніталася злоба й невдоволення, бралися за мечі кияни, забувши, що коритись мають і хто їм володар.

Сотворила раду знать київська і послала людей своїх до Переяслава — багато дивувались красі Пере-

яслава й храмам його, потому оповідаючи різно про церкву святого Михайла і город камінний, закладений митрополитом Єфремом; просили ті люди Володимира Переяславського, Мономаха: піди, князю, на стіл отчий і дідів. А Володимир відмовився, позаяк не був Київ його вотчиною, а він хрест цілував із братами своїми — не йти до чужої отчини.

І по другому разу вклонились кияни Володимирові: піди, князю, до Києва. А що не підеш, то знай: велике лихо подіється. Рушить збунтований люд київський на всіх бояр, і вбиватиме, і на монастирі піде, і будеш винен у тому, якщо вони, князю, монастирі пограбують.

І почав княжити Володимир, син Всеволодів. Сів у Києві у неділю, а всі кияни стріли його з честю великою. І радість була, бо утишив князь бунт.

Ховаючи під лахманням бубон, скоморох із лукавим смиренням восхвалив усевишнього і сказав до іконника:

— Чи не погодився б ти, преподобний Алімпію, написати для мене ікону? Я, правда, не маю чим платити, ані гривни не маю, у мене в кишені вітер висвістує, от хіба що притчу тобі оповім...

— Я напишу тобі ікону, і не мусиш платити, коли не маєш чим.

— То правда, що про тебе оповідають: пишеш не за гроші, і не цураєшся роботи — коли просять тебе обновити ікону обвітшалу, то не відмовляєшся, і золота і срібла не жадний еси. Задля чого ж ти пишеш, Алімпію?

— А задля чого птах співає, а ріка тече задля чого, а вітер хмари гонить задля чого, а ти притчі мовиш задля чого? Бо не може бути інакше, бо кожен має тайну свою, котрою живе.

— А тайна чудо породжує, і ніхто не відає, що бог чудо людськими руками творить.

— Не богохульствуй, скомороше.

— Правду мовлю... То напиши мені ікону, Алімпію, а нехай бог на ній має князеву подобу, Мономахову. То славний князь, мудрий, і в битві відважний, і народом рядить уміє,— такому князеві служити не жаль.

— Жодному князеві не служу — ні доброму, ні поганому, і дарма мені: добрий князь чи поганий,— я все зостаюся самим собою. А богів не дам подоби княжої, бо ношу образ господній в душі і не пишу також за зразками чужими, як інші чинять, а пишу образ, котрий в собі маю.

— Хитро мовиш. То ти — як бог? Не знаєш влади нічєї, і дарма тобі, хто нині князем, а куди Дніпро тече — вперед чи усп'ять,— знаєш тільки тайну свою? Не служиш, а тільки твориш, як всевишній? То чом же перечиш, що бог творить диво людською рукою?

— Не богохульствуй, скомороше,— Алімпій сотворив хрест над безвірним, а той ховав під зеленим лахманням бубон, аби не дзенькнув без потреби.

Мономах повелів міст через Дніпро покласти. Плінфами міст устелюють, червоно-коричневими, зеленими, ясно-жовтими. Чудувались люди, бо навіщо ж плінфами — торкне кінь копитом і розіб'є все вдрузки, на скалки рознесе. А кінь не ступав, як у повітрі плив — ніби мав крила.

Князь Володимир їхав на коні. При нозі коня невідступно й вперто вистрибував зелений скоморох. Розтягував у хижій усмішці широкий рот, а сонце блимкотіло в світлих, аж прозорих очах, ніби забалось йому просвітити скомороха наскрізь, а замість того само заплутувалось йому в зіницях і там зоставалось, аж нестерпно було дивитись у скоморохові очі.

— Хе, князю, бачив я звіра величезного, а голови не мав той звір — отак і без князя мудрого городи й

землі, як звір без голови. А що супишся, Мономаше, не гляди на те, який я зовні,— послухай, що говорю. Я, господине, одягом скудний, зате розумом багатий — юний вік маю, а старий смисл у мені...

Мономах нетерпляче відганяв скомороха, а все ж у уха летіли йому настирливі слова:

— Князю мій, господине! Покажи мені обличчя твоє, бо голос твій солодкий, образ твій прекрасний. Мед дарують уста твої, і ласка твоя як плід райський...

Мономах кинув скоморохові калитку з грішми. Скоморох розв'язав вузлик, реготав, розсипаючи доокруж гроші, як полуку: в Дніпро кидав.

— Пощо, князю, мені куни твої і гривни, я більше маю: що слово мовлю — то й золото, а що помовчу — то ще золото, а ти мені гривни, куни! Я не того прошу в тебе, князю: дай мені щось такого, аби навіки при мені зосталося.

Мономах спинив коня:

— Про що торочиш, навіщо коневі попід копита лізеш? Скоморохові хіба що на новолітнім святі вільно говорити, а перед княже обличчя невільно ставати,— чи того не відаєш, блазню?

— Зажди, князю, мислі мені копитами коня поточив. Зажди, ану ж я щось мудре промовлю!

— То говори, що маєш.

— Е, князю, не гнівайся, бо сказано: хоче хто над іншими княжити, хай вчиться собою володіти... Мав я мовити, князю, що славний ти ділами, і походами, і битвами великими й меншими, і розуму маєш більше, ніж усі твої бояри укупі, а про те, що буде по тобі, нічого не відаєш. Ти, князю, славі своїй служиш, що б не робив, а я знаю такого, що нікому не служить: ні славі, ані князеві.

Князь не слухав більше стоязикового скомороха, відтрутив його недбало й гнівно, і ступив його кінь на міст, плінфами викладений, і поточив на друзки

барвне видиво... Скоморох зіскочив із моста на Дніпріві хвилі й рушив за течією, помахуючи бубном.

Алімпій задрімав, сиве довге волосся облямовувало притихле уві сні обличчя. На сірих стінах не було нічого, окрім блимкотливого промінчика, що випадково втрапив крізь вікно до оселі мніха і не знав, де йому притулитись, бо скрізь було суворо, вбого й невесело. Промінь стріляв у кожен кут, таки сподіваючись надібати щось веселіше, і знайшов. То була гарно відполірована, гладенька, як ніжна дівоча долоня, липова дошка. По краях її видовбано вузенький рівчачок — ковчежець, так що дошка виглядала ніби оправлена делікатною рамкою. Стояла дошка прихилена до стіни, видать, господар небавом збирався взятися до роботи — бо й вапи стояли у глиняних горнцях, розтерті, але вже трохи присохлі. Промінь торкнувся поверхні липової дошки — там і зостався, ніби потонув у теплій золотавості...

Алімпій розплющив очі і відразу відчув, що в келії знову хтось є. Гадав би, що й тепер видиво. І рад був тому, бо сон мав темний і важкий, ніби камінний, а видива дарували радість, вони накладалися одне на одне, мішалися, як вапи, злиті кимось для забави до одного горнця, важко було сказати, чи було все те насправді з ним перше, чи то спливали спогади, чи народилися мислі й події, які могли б трапитись, аби те чи інше склалося не отак, а інакше. Алімпія не цікавила послідовність тих марев чи істинність і правдивість, а лиш барвність, мимобіжність і легкість, їх така легкість, котру вапницею годі затримати. Тривожило тільки щось, чого не міг зрозуміти, — чи то плач дитини, котру ніяк не міг побачити, чи що інше, ніби мав чогось позбутися, а не знав чого.

Таки в келії був ще хтось. Алімпій придивився пильніше — при його ложі сидів отрок із обличчям ясним і чистим, ніби його ніколи не торкався тягар

життя, мовби той отрок бачив тільки своє щось, вельми гарне й радісне, може, навіть лиш власну чисту душу, нічим не скаламучену й не потривожену, Алімпій вдивлявся в те обличчя, і дивне почуття огортало його: ніби він уже десь бачив те обличчя, й не один раз, а безліч разів, і в той же час не міг би сказати, хто це, як йому на ймення: був певен, що хоч бачив, а не так, як інших людей — аби йшов цей юнак навстріч, лице в лице — то такого не було, навпаки. Алімпій ніби віддалявся від нього, між ними лягала якась межа — і все одно те обличчя постійно йому виділось.

— Спи, спи,— сказав отрок, і голос його мав барву теплу й лагідну, і також вельми знайому.

— Хто ти? — запитав Алімпій.

— Ти знаєш,— сказав отрок, але Алімпій ще не знав. Однак він рад був гостеві, його ясному обличчю і теплому голосові.

— По що ти прийшов? — запитав Алімпій. І знову почув:

— Ти знаєш.

Знову замерехтіли барвами стіни, і знову плелись видива, обступили іконника і його гостя. Алімпій бачив власні руки, що клали мусію на стінах Михайлівського золотоверхого собору, і власні руки, котрі розтирали вапи і тримали вапницю, і власні руки, котрі складались до молитви, і власні руки, котрі за трапезою ламали черствий хліб. Він подумав, що, може, треба оповісти цьому отрокові щось про людські руки.

І сказав:

— Тако рече апостол Павло: «Мені ж і сушим зі мною хай послужать руки мої, і нехай ніхто втуні хліба не їсть».

Отрок дивився чистими очима і слухав, хоча на мить Алімпієві видалось, що отрок слухав лиш із поваги, бо йому знане те, що він, Алімпій, говорить, а може, й того більше. А хотілось говорити, хотілося сказати, що як той юний отрок прагне перейняти його

науку (бо ж хіба не по те прийшов?), то нехай не цурається ніякої праці, як не цурався Алімпій, і хай навчиться хитрості іконної не задля багатства, а задля отого дивного, що приходить і народжується, коли пишеш, коли тільки торкаєшся пальцями вапниці чи гладенької поверхні липової дошки. І ніщо перед тим золото, срібло, цілий світ перед тим ніщо.

— Вмій розділити зароблене тобою на три частини: одну — на святі ікони, другу — убогим віддай, а третю на потребу твого тіла... І не бери більше, ніж на те треба.

Сіра мушва раптом знову зашелестіла по келії, стромляла всюди довгі комарині носики — де то скарби, де золото, наскладане Алімпієм, благочестиві мніхи дбали про сохранный чужої душі, аби соблазну комусь не було.

А раз трапилось: просив муж один багатий і щедрий, аби Алімпій ікону написав, а що не було самого іконника на той час, то з братією домовився: десять разів по стільки заплачу, скільки скажете, аби лиш Алімпієвого письма ікона... Тричі приходив, і тричі братія — від Алімпія ніби — переповідала, аби ще гроші приніс, а приносив не шкодуючи, і все мніхи побожні до своєї кишені складали. Алімпій так до кінця й не відав би, коли б там не обділили брата Захарія — то прийшов, нашептав Алімпію, а він тоді звернув усе мужу благочестивому, ікони подарувавши власного письма. Оті ж і не згоріли, коли пожежа була велика на Подолі.

Силкується Алімпій розігнати мушву, а та нишпорить, нюшить; добре, що душа його нікому не доступна, бо там би шукати мали, не під тиньком у келії.

Отрок слухає — ледь здригаються кутики його півдитячих уст, і він похитує головою, а над ясними очима тремтить чорна тонка брова. Алімпієві знайомий порух тієї тонкої брови, не так навіть знайомий,

як аж болісно відчутний, і знову здається йому, що отрок слухає лиш із поваги, а сам геть-чисто все знає.

— Хочеш пізнати більше, ніж може осягнути розум твій власною силою,— читай книги святі. Не збудувати корабля без цвяхів, не жити праведнику мудрому без книг. Краса воїну — зброя його, кораблеві — вітрила, тако і праведнику почитання книжне.

— Правда твоя,— мовив отрок і в задумі прикусив губу, а знову йому чорна брова здригнула, і тоді Алімпій вже знав, хто то такий. Він дивився на руки отрокові, були вони міцні, навиклі до праці, а ще не навиклі до того, аби вапницю тримати, ті руки він знав достеменно, то були власні його долоні,— ті руки клали камінь у підвалини церкви Печерської, було то давно, страшенно давно, ціле життя збігло, відколи отрок Алімпій клав камінь у підвалини церкви, а церква мала стати на пагорбі над Дніпром, і широка ріка пливла під ногами в отрока і ніби його самого брала кудись із собою, а небо було синє, і вода була синя, і світ був незатьмарений, бо незатьмареною була отрокова душа. На закладини церкви приїхав князь Святослав Ярославич, сам лопатою копав рів для основи майбутньої церкви, і отрок копав, і камінь носив, а потому zostався — учитися іконного писання в грецьких і обезьких писців.

Прикривши зелене лахмання й руду голову чорними чернечими ризами, аби ніхто не розпізнав непотребного, богу не угодного скомороха, він увійшов до келії.

— Не гнівайся, що увійду. Не оскверню дому твого, бо нема в мені скверни, ані заздрості, ані нечистих помислів — не гнівайся...

Голос мав смиренний і тихий. Алімпій, одначе, впізнав широкий рот і рудий заріст — таки справді не скверна, а щось чисте було зараз на тім обличчі.

— Не гнівайся, що забагато говорю. Сказано, мовчазна людина — як заткана корчага: ніколи не

знатимеш, що в ній є. А ти про мене все знаєш... Звичайно, краще, може, мовчати, аніж дурне говорити, але я не вмію мовчати, бо, тільки говорячи, знаходжу самого себе. Мені лиш те дано, тобі — тайна...

— Не гніваюсь на тебе, однак мовчи, бо я розмовляю сам із собою.

Зелений скоморох приглянувся до світлого отрока:

— То так... говори. А я хоч раз послухаю. Відтак знатиму, що то — говорити до себе самого. Бо мені треба когось іншого до бесіди, сам перед собою не міг би розбивати окуви серця свого.

— Скажи, пощо прийшов? — просив знову Алімпій-старець Алімпія-отрока, а той казав:

— Ти знаєш. Згадай.

І прийшло те, чого найбільше прагнув Алімпій. Те видиво, котрого не міг углядіти, уловити перше, а котре було — він те знав — найважливішим.

Стояв у храмі Успенія, де клали мусію грецькі й обезькі писці, клали мусію барвну, небуденну, привезену здалека, з Царгорода та з Обезії, де гори стоять вищі од храмів святих, а сонце перекочується по горах тих із шпилья на шпиль. Мали майстри з собою, окрім дорогої мусії, мудрі книги й пергамени стародавні, з котрих вчитували, що і як мають робити, там були зразки, за якими працювали, й Алімпія вчили своїй мудрості.

Стояв у храмі Успенія і тішився, що стоїть тут не гостем, лиш робітником; що клав камінь у підвалини церкви, а тепер вчиться мусію класти й ікони писати. Аби лиш відкрились йому тайни превеликі, бо не кожному відкриваються, як не кожному щастить віднайти скарб і мудро ним скористатись.

Стояв у храмі, а був полудень, і сонце вливалось у вікна, а разом із сонцем зійшло у храм чудо велике: просвітився образ богородиці Марії паче сонця. І з уст її голуб вилетів, і хотіли іміти його, а він повер-

нувся в уста спасові, і світло сяїнуло, аж вибрало зір людям, і впали всі ниць, і поклонилися.

А коли підвелись, знетямлені, то уздрів Алімпій-отрок перед собою дівчину. Йшла вона вся опромінена сонцем, саме звідтіль, де був образ богородиці, вся в сонці, і сяяли золотаві коси, а світло-карі очі всміхались йому, а рукави білої сорочки були чисті, як голубині крила. І хотів ймити ту білу чистоту — а не годен був, така виглядала свята й недоторкана в цьому храмі, уся в оправі з барвної мусії, напів-реальна навіть і майже недосяжна. А може, тільки йому такою здалась, — бо любив.

— Ти бачила диво? — запитав її тремтким голосом.

— Диво? — всміхнулась вона. — Опріч тебе — ніякого.

І маяли рукави її сорочки, як голубині крила, котрі не можна ймити, а волосся золотавилось, аж бриніло йому в очах від того золота, а світло-карі очі розкривались, як велика таємниця, котру ніколи не зглибиш.

І він усумнився в чуді, котре бачили всі, бо бачив інше, лиш йому відкрите й живе. І злякався сумніву того, і розкався перед господом. І постригся у мніхи.

І брав вапницю до рук, і пробував писати: світло-карі очі, як нерозкрита тайна, і рукави сорочки, і легку припухлість недоцілованих уст, а дитя, котре б могло народитися, зазірало у ті світло-карі очі, готове й до усміху, й до плачу.

І кидав вапницю, бо то був гріх. І кався. І в молитвах проводив ночі, аби за дня знову взятись до писання. Тільки вже не смів писати тих очей.

— Пощо ти прийшов? — утрете запитав Алімпій.

— Ти знаєш, — сказав отрок, і лице його спохмурніло.

І звівся Алімпій. І увійшла в нього сила несподівана, і взяв до рук вапницю, і то злото клав на ікону, то вапи на камені розтирав, і всім писав. І лягали барви на дошку, вкладались так, як ще ніколи йому

не вкладались, і народилось видиво, найкраще те його видиво, котре не смів утримувати в пам'яті, бо вело до сумніву, а відтак мусів у тому сумніві каятись, не сповідаючись ніколи ні перед ким з того гріха, бо — грішний — прагнув його затаїти для себе.

Дивилися з ікони пильні світло-карі очі, поважні, трохи сумовиті, бо мали нездійсненні бажання, а губи бриніли гарячою червінню, не святою, а грішною, і мале дитя зазірало в ті очі, дитя, котре могло б народитися, а тепер, ненароджене, плакало в Алімпієвих видивах і хотіло торкнутись його обличчя долоною. Іконник не мав уже зараз порахунків ані зі світом, ані з князем, ані з богом — мав порахунки лиш сам із собою і мусив спокутувати тепер на межі поміж собою і смертю гріх, котрий тільки один і мав. Усе життя гадав, що служить богові, а було інше — покута перед самим собою.

Скоморох клякнув, забувши прикрити зелене лахмання чорними ризами, і молився до Алімпієвої коханої.

Алімпій впустив вапницю з недужих рук.

І узріли люди: ікона предивна, ангелом святим писана, волею господньою — не інакше. Клякли й хрестились, бо сподобились узріти незвичайне. Алімпій ледь ворухнув ослабленими устами — взяли те за ствердження, і вже гомоніли довкола, і в місто перекинулась чутка, і Київ набубнявів нечуваним і прекрасним, і молився до Алімпієвої коханої, і милувався дитям, котре не народилось.

Скоморох у зелених лахманах стояв тим часом на мості, прокладенім князем Мономахом, і дивився на дніпровську воду. А що не вмів мовчати, то говорив:

— Або ж не твори тайни, або ж, сотворивши, сам лиш відай її...

Великі королівські лови

Король зволив полювати.

Трубали в роги ловчі. Хорти ведмедя через бурелом та через сухостій, та через пересохлі чагарі, та через старе пожарище лісове загнали на зелену галлявину, де загодя наставлено гострого кілля, і високо, й долом наставлено — то ведмедеві нікуди ані поткнутись, ані заховатись, а коли шарпнувся до єдиного вільного ходу — там на нього королівська куля чатувала.

Хід вузький — з кулею не розминешся.

Куля королівська.

І хорти королівські.

Злизували кров звірові з рани, гарчали.

Король ногою наступив на поверженого звіра.

Король полювати зволив.

Шукали гайдамаки на вістрях вил собі та Україні долі — й таки знайшли. Хвалились, що дратимуть китайку на онучі, — а то Гонті зі спини паси дерли. Від Умані до Львова уздовж дороги — сімсот шибениць. Поминки повішеним справляли вороння та вітер, а Україна плакала, не прикриваючи долонями лица — аби все бачити, все зятямити, й на себе хотіла муку дітей своїх узяти, і брала.

Хрестились на шибениці, як на православі святі хрести, биті канчуками гайдамаки, гнані шляхом од Умані до Львова, по смерть ідучи.

Під Уманню — своя земля. Не поховають грішного тіла — вона й так прийме. Не вивергне, пухом буде. Бо ж під Уманню.

Не дай боже в чужині умерти, там ніхто не посує по твоїй смерті, тільки ворон, ворон прилетить до тебе, прилетить до тебе та й поб'є тебе...

Дивилися гайдамаки в небо.

Гнала шляхта полонених гайдамаків із Правобережжя в Галичину. Мало поразки, мало глуму, самої смерті мало — нехай гинуть далі од могил дідівських. І нехай страх поймає всю землю — через цілу Україну гнано: шматовано, четвертовано, вішано.

Йшли гайдамаки не своєю волею від Умані аж до Львова — а вздовж дороги шибениці кривавими зарубками. Високі шибениці, чорні, аж у небо впираються. Гайдамаки на шибеницях.

Дощ сполокав небо й землю, і бита дорога не плюжить. І Чумацький Шлях не куриться.

Гайдамаки ідуть, а Україна доокруж спинилася, затамувала подих, а лица не затуляє, аби все бачити, аби навіки зятимити.

У небі спинився Віз і ані зрушиться — на шибеницю колесом напіткнувся і став. А гайдамаки йдуть.

На шибениці хрестяться — прощавайте, браття, чи ж хто на наші шибениці перехреститься?

Дощ сполокав небо і землю, і звологло на вербах листя, уже прибите жовтизною.

У Вербках — верби, у Вільшанах — вільха, а в Терупині і верби, і вільхи.

Василь Швець дивився в небо, на сполоканий вересневим дощем Чумацький Шлях, бачив: у Вербці — верби, пливе прижовкле листя за водою у річці самотці, пливе за водою листя.

До покрови ближче — роботи людям менше, то вже до їхньої хати звідусюд стежки втоптують, а найбільше — по дощі, йдуть люди до старого Остапа Шевця, як на прощу ходять. Знає старий од усякої болісті, од усякої хворості лік, і хата в них — не хата — зільник. Збирав старий Остап зілля всяче й досвіт сонця, і по заході, і на весну, і влітку, і при місяці, і в росу — котре од лихої напасті, котре од ран, котре од навроку, а інше — од чорної немочі.

А зі своїми болістями приносять люди до знахареві хати своє життя, і лягають слова попід своло-

ком, і замаюють стіни і вікна, і снуються, переплітаються, в'яжуться і застаються в хаті, як пов'язані в пучечки трави, як зіспані в торбинки зерна або ж квіти, що перше були свіжими, а потому прив'яли, і не можна їх торкатись, бо розсиплються в порошок. Старі йшли, і дітей несли, і молодиці приходили, і дівчата, і парубки.

Один старий пилював дерево в лісі, а потому заснув на прохолодній землі, на пригнилому листі, то щось йому кинулось на тілі, і вже не годен коло роботи поратись, і вже ні гравець, ні їдець, то прийшов до старого Остапа по рятунок; а котрась молодиця в тяжі жала в полі, то чи птах летів, чи то що інше, раптом вздріла — і стала сміятись, ані слова не мовила, а все тільки сміялась і сміялась, і вона була в старого Остапа, — то він знав слово, що зняло їй той перестрах, і вона потому гарного сина вродила, тільки мав хлопчик на плечі такий знак, мов пташині крила в леті; а ще один парубок то через дівчину розум стратив — ото щось робить, а то раптом як із місця кинеться і біжить, руки простягає, мовби упіймати кого хотів, — усе та дівчина йому ввижається, що наче тікає від нього, — і парубок був у старого Остапа.

А ще старий годував бджіл, і вмів із бджолами говорити, як із людьми, і посеред зими, притуливши вухо до вулика, внесеного од морозу до хати, знав, що повідають бджоли — як їм зимується та чи не бракує харчу. Коли ж рій прилітав, то брав бджіл легко і просто, а вони плутались йому в довгій білій бороді, і він обережно й тихо виймав їх із бороли всезнаючими й чутливими пальцями. І знав ще старий Остап, чи буде година, а чи дощ, і коли сеї весни треба зерно в землю кидати, й коли під осінь збирати врожай, і на відворот лиха знав слово таємне, а молитви його були схожі на замовляння, а замовляння були наспівні й гарні, як святі молитви.

Не знав тільки Остап слова, котре б порятувало його онука од смерті у чужій стороні, од шибениці, од могили безвісної. А може, задалеко загнали ляхи онука Остапового, то й слово не годне було аж туди сягнути?

У Вербці — верби, а уздовж дороги від Умані до Львова — сім сот шибениць, зарубки криваві, доля гайдамацька, а на воротах у Сербх — Івана Гонти жовтий череп під вітрами, та під дощем, та під наругою; а по цілій Україні — каліки безногі, безрукі, без'язики, покалічена гайдамацька доля, четвертована гайдамацька воля, знесилена слава гайдамацька, на Сибір приречена разом із Залізняком, розбійницькою названа, потоптана; а матері плачуть, а дівчата край шляхів стоять, а старий Остап до чудодійних образів молиться: не доведи господи навіки знеславитись, не доведи господи навіки зневірितись, не доведи господи ножам на всі часи затупитись...

Хреститься гайдамака на шибениці.

Був перше не одним славен город Городок. По тій славі князівське городище зосталось, та вали, котрі знали бранну силу князівську, та дороги, котрими звідусіль ходили до солоного Городка, а в Городок усякий зацний купець радий був свого товару та краму привезти.

А ще потому всякого з Городком було — і татари, і шляхта, і турки, і пожежі, і повені, і голод; одначе дощ сполікує і небо, і землю, то пахне медом над Городком, і річка Верещиця зітхає поміж берегів, а старий млин обертає коло, і топчуть дорогу коні, виїжджаючи в дальню дорогу через Львівське та Черлянське передмістя, і просять люди собі дожити до перших снігів, і перебути сніги, і дожити до першого цвіту, і до першого колосу, і з року в рік...

Гостинний город Городок — на прадавнім гербі городоцьким — одчинені ворота під трьома вежами, і

дощ сполокав землю, і пахне медом над Городком, і йдуть гості до Городка — одчинить ворота, городчани, одчинить же ворота, таж одчинить ворота широко — славних гостей до вас провадять, наварить доброго пива, та заставте столи щедро, та не шкодуйте короваїв пишних, та дичини, та птиці, та вина — дзвонить у всі дзвони гучно — славних гостей стрічайте — гайдамаків до вас на останню, на пишну учту провадять, назад руки їм пов'язано, канчуками спини по-смуговано, неволею душу потавровано.

Заціпенів Городок.

Верещиця стишилась.

Млин став.

Коні не іржуть.

Дзвони то мовчать на святім Івані, то на сполох бовкають.

Гайдамаки ідуть. Із-під Умані, аби в Городку погибель прийняти.

Тільки ворон, ворон та й поб'є тебе...

Коли Василь Швець чумакував, то не доходив до Городка. Ходив у Крим, убирався у крамну сорочку, а воли ремигали, сиві воли та полові, а мандрівка з весни пахла, і важниці готові були, мажі були готові, й дороги — од дому ближча, додому дальша.

Коли гроші у кишені бряжчать, то в шинкарки чарки видзвонюють, а коли грошей чортма, то душу заставиш молодій шинкарці. Сип солі, яка буде, а вже чумак їсти буде, наварила лободи та й без солі без води, з рака смальцю натопила та й вечерю посмачила, ой гоп по вечері... Ой зацвіте маківка, та заплаче матінка по синовій голові, що синова голова в чужім краї полягла...

Коли Василь Швець чумакував, то не ходив до Городка. До Криму ходив. Один лиш раз ходив. Молодий ще, то тільки раз ходив.

А шинкарка його зваблювала, очима грала, й

намистом побрязкувала, і підківками, й мандрівка йому пахла.

Шукали гайдамаки на вістряхвил собі та Україні долі.

Шинкарка його зваблювала. Гарні груди шинкарка мала. Не одного звабила.

Старий Остап молиться до чудодійних образів: аби не зневірились довіку, аби ножі не затупились...

А царицина золота грамота — то сама лиш омана, коли б не та омана, коли б не та цариця, не далися б гайдамаки, бо ще ножі не були заржавлені, лиш закривавлені.

Старий Остап читав святе письмо: «І коли денекотрі говорили про храм, що він прикрашений дорогим камінням і вкладами, він сказав: прийдуть дні, в котрі з того, що ви тут бачите, не зостанеться каменя на камені, все буде зруйновано.

І запитали його: учителю, коли ж се буде? І який знак, коли це можна сподіватись?

Він сказав: бережіться, аби вас не ввели в оману.

Бо чимало прийдуть під іменем моїм, кажучи, що це я. І час цей близький: не ходіть у слід їх...»

То в Галичині села, що самі тільки назви склади докупи — як слова в пісні, а вже пісня ніби сама співається, і міста так само, і містечка: Калинів, Вишня, Явірки, Туринка, Хмільове, Страдче, а Суховоля, а Купеч-Воля, а Сухий Потік...

Барви всі притишені, пригашені, ледь приглушені, нема тої яскравості, що над Дніпром, так ніби якийсь смуток, якась печаль зітерла тоту яскравість.

А дівчата, однако, гарні, хоча брови — колосками над сивими очима, а не чорні соболі над блискучими черешнями.

Стоїть дівчина боса, ноги запарошені, йшла пішки від села, голова чорною хустиною на знак жалоби прикрита, а заплакана, а за день змарніла.

— Йой Василечку, йой мій Василечку, а що то з тобою робитимуть, а що ж тобі заподіяно, а люду сила надівколо, і лихо крильми над Городком б'є, на дзвонах тримається, уділ падає, звідусіль нарід зігнано, аби дивились, як то гайдамаки смерть приймають, йой сину, йой братику, а що тобі пороблено, а на тобі сорочка чорна, а уста твої води і голублення спраглі, а очі твої кого помежи нас шукають?

Гарну учту для тебе в Городку зрихтували, винамеду у жбанах понад вінця, і утіхи понад вінця, і радості, і сміху, йой, що того сміху вже — аж плачу не втримаєш, ані голосіння.

Цсс. Тихо.

То дзвони дзвонять.

Як я чумакував, то не ходив сюди. До Криму ходив.

А тут по мені дзвони дзвонять.

А що то за річка, яке їй ім'я?

А що то за церква, яке їй ім'я?

А що то за люди стоять, яке їм ім'я? Нащо їх на майдан зігнано? Аби зі смерті моєї потіху мали? Аби од них наругу прийняв? Об чім гайдамака думати має, коли смерть просто в очі косою тне? Об тім, як би ту косу та видерти із рук костюмашиних. А вже не порятуєшся, бо той кінець певний, як певне те, що було до мене і по мені буде.

А то що?

А то моя душа.

Ані не скривавлена, ані не заплакана, ані не засмучена — біла-біла, маленька така, в мене на долоні, тримаю сам свою душу в долоні, коли схочу, то випущу, не дай боже смерті в чужині умерти, що то за ріка, що за церква, що за люди... Казав колись дід Остап: у житті — як у міхові з бараболею: раз — одне зверху, а перетруси — то інше зверху...

А вони плачуть — по мені плачуть?..

Чи то коси у них в руках? Чи вила? А дзвони б'ють — на сполох, не за упокій?

А з моєї шибениці смолоскипа зробити — гарно буде.

Та річка — як у Вербках, і дзвони як удома, і люди як удома.

Не дав бог смерті в чужині умерти.

Гадали, в чужину пригнали? Додому привели.

Плачуть. Хустинами очі витирають, на сполох дзвонять.

Гадали — на пострах пригнали через усю Україну? — Ні, смолоскипа зроблять.

Шинкарка зваблювала. Гарні груди мала шинкарка.

Плачуть. Одна земля: шибеницями в'язана, палями збита докупи.

Казав дід Остап:

— Гірко стояти над могилою батьківською, а ще гірше не мати предківської могили. Не знати, де праху предків уклонятися.

Моя душа в моїй долоні. То я їм віддав. Вони по мені плачуть.

У дзвони дзвонять. Гарно дзвонять, свої дзвони дзвонять, земля праху не вивергне. Своя земля, у ній зостануся.

Король полювати зволив.

Оленя цькували.

Біг олень просікою широкою, а втекти не міг. Попід ноги йому чвиркали кулі й змітали легенькі хмарки пилу. Якби яка птаха недолужна. З поганським голоском: цьвік, цьвік. Хоча б твар у твар стали, а то з-за прикриття уздовж дороги, широкої, як ріка, — цьвіть, цьвіть — і хмарка пилу.

Став олень, перечепившись утомленими ногами через дерево, упоперек дороги звалене.

Убік — то кулі з-за прикриття. Назад? То кулі

уздовж дороги. Хоч би вже котра втрапила. А то на-
смішкується — цв'ік, цв'ік,— то поки мить розмірковував, королівська куля його вразила. Чатувала тут, за деревом, що бурелом упередк дороги кинув. Або ж не бурелом, хтось лукавий кинув, аби йому біг перепинити. Король полювати зволив.

А королівські хорти знову кров із рани злизували. Гарчали.

Та прикрій моє тіло, чумацькеє, біле, щоб не куріло, та од буйного вітру, од ясного сонця щоб не чорніло.

Нарядили тому чумакові труну із роґожі...

Вийшла мати за ворота та й стала питати, коли тебе, мій синочку, в гості дождати; тоді мене, моя мати, будеш дождати, як проросте зелена трава в хаті на помості.

Йшли через усю Україну од Львова до Умані безрукі, без'язики, безногі, шкандибали, шматка хліба просили: на вістрях вил волі шукали собі та Україні і таки знайшли сімсот шибениць од Львова до Умані.

«Ми твого бачили — посліплено його за Брацлавом; бачили: йде, додому скоро буде».

То стоїть мати за ворітьми, сподівається.

«Ми твого бачили, обі руки врубано йому, над Бугом бачили, вертається, додому скоро буде».

То стоїть мати за ворітьми.

«Ми твого бачили за кілька верст, одпочити спивнися, води напитися, обі ноги йому втято, ось-ось буде».

То стоїть мати на воротах, виглядає.

«Ми твого бачили в Городку, його страчено, скоро...»

А мати стоїть на воротах.

Буєсть Митусина

Словутьного пѣвца Митусу, древле за гордость не восхотѣвша служити князю Данилу раздраного акы связаного приведоша. Сирѣчь яко же рече Приточникъ: «Буєсть дому твоего скрушить ся, бобрь и волкъ и язвєць снѣдят ся». Си же притчею речена быша».

*З Галицько-Волинського літопису.
Рік 1241*

Три сліпці просилися до князя, та їх не пустили, і вони сиділи під воротами, сподіваючись, що врешті мусить же князь вийти, тоді вони скажуть йому те, з чим прийшли. Кожного питали вони, чи не виходить уже князь, але він не з'являвся, і сліпці чекали. Князь же приймав у себе Митусу.

Вели Митусу до князя не так, як гостя ведуть, а як бранця. У лика взяли Митусу і привели по чорному земному розмиву, до колін грузли ноги у в'язкій весняній землі, наче земля не бажала відпустити пішходця.

І було їх на позір лише двоє — князь Данило і Митуса. Ті, котрі зі списками стояли біля дверей, нерухомі й наче байдужі, не бралися до уваги, оскільки їм тільки й належалося, що нерухомо стояти при дверях. Митуса, однак, запримітив ще й інших, і були це Гнів князів, Мудрість, Сила, а також Сумнів, що не відступався й на мить, хоч як Данило намагався позбутися цього премудрого, мов учений мніх і лукавого, як сам диявол, мужа; а ще, окрім усіх, була там Буєсть Митусина, і Митуса утішився тому, що хоч вона одна була з ним, одна пішла слідом, не боячись покаляти ноги.

Безустановично говорив, нікому не даючи й словом прохопитися, князів Гнів, котрого Митуса й не слухав зовсім (немудрого слухаючи, сам йому уподібнюєш-

ся), однак зрозумів одразу, що коли Гніву дозволив найпершому князь говорити, то, мабуть, замахнулася десь уже сокира на ту сосну, з якої йому, словутному співцеві Митусі, споряджатимуть труну.

Гнів розпалювався, халався за меч при поясі, його довгі закарлючені пальці миготіли Митусі перед очима, множилися розжареними лучинами, відсахнутися мав охоту Митуса від того дразливого миготіння, а ще хотів би він сісти, як належить людині, що перебула неблизьку й важку дорогу, випростати втомлені ноги, перехилити ковток вина — і опісля тільки розпочинати бесіду,— але, приневолюючи однак до мовчанки власні бажання, він приглядався князеві, котрий поступово дозволив заволодіти собою Гніву. І до самого себе приглядався, розмірковуючи, що ж діятиме далі, а князів Гнів заважав зібрати докупи думки, мало що не приставляючи йому до грудей вістря меча, але Митуса навіть не ворухнувся. Душа його не відчувала ніякого страху, бо була при ньому Буєсть його. Він бачив князя, як бачить увесь голий степ дозорець, стоячи на пагорбі посеред великого безмежжя, знав причини й наслідки князевих вчинків. Князь же, піддавшись Гнівові, не бачив і не пам'ятав нічого, засліплено не бажаючи докопатися коренів, з яких проросли Митусині вчинки, влада й слава його.

— Признайся, Митусо, що був ти однієї мислі з коромольниками, ворогами князевими, і бунтував смердів, і з боярами готов був стати супроти князевої влади! Бо інакше чому ти перебував постійно у Перемішлі, чому не прийшов до князя власною волею, коли він кликав служити йому, прагнучи честь тобі за те воздати? Що ж ти мовчиш, Митусо? Чому не мовиш нічого? — домагався Гнів, силкуючись викликати Митусу на двобій, оскільки без супротиву починав утрачати ґрунт під ногами.

Митуса усміхнувся. Пустими здалися його домагання князевого Гніву. Гнів бачив і тямив тільки

дрібне й мізерне, зрозуміти не годен був, як неумдро чинить, збираючи з поверхні видимого тільки легко видиме й примітне,— так, ніби мале дитя хотіло зачерпнути води і совало жбаном по водяному кругові, збиваючи бризки, не маючи сили і вміння занурити жбан глибоко і узяти води по вінця.

«Увільни його від пут, князю, бо не такий же то бранець, якого можна ликами до чогось приневолити, а з поміччю Гніву перемогти,— до цього бранця іншої сили треба пошукати»,— тихо порадив Сумнів.

І вже намірився був Данило Романович повеліти, щоб увільнили Митусу, коли Сумнів знову ледве ворухнув устами:

«Але ні, зажди, князю. Якщо ти звільниш від пут Митусу, відчує він рівним себе господинові своєму, а Буєсть його при ньому,— тож стережися!»

Нічого не наказав Данило, а Митусина Буєсть, мовби прикликана Сумнівом, уже стояла насупроти князя, дивлячись на нього прозорими очима, ніби не було тут ані Гніву, ані Сумніву, а тільки сам князь, сам один безборонний, як город без заборол.

Приборканий поглядом тих прозорих очей, князів Гнів малів, лестився покірним псом.

— Не так мали б ми з тобою зустрітись, Митусо,— говорив князь, а Гнів відступав і никнув, як вогонь на вигорілому вогнищі.— Ти сам винен, що так сталося, що стоїш тут переді мною не другом, а недругом. Як поконаний ворог, стоїш.

«Чи поконаний, князю?» — заговорив Сумнів, але Данило відмахнувся від нього, уперся на своєму:

— Як поконаний ворог! Скажи, чому хотів ти цього, Митусо?

— До нерівного бою ти мене викликаєш, князю. Нині все твоє при тобі, а при мені тільки Буєсть моя. Як маю говорити з тобою, князю: як рівний з рівним, а чи як бранець із переможцем?

Задумався князь.

«Не вагайся до двобою стати. Слова твої при тобі»,— сказала Буєсть стиха, і розтягла вузол на Митусиних руках, аби лика не так дошкульно врізалися в тіло.

«Слова мої при мені,— думав Митуса,— слова мої при мені тоді навіть будуть, коли хтось вжене лезо сокири в сосну, і сосна застогне, та сама сосна, з котрої мені труну споряджатимуть».

Гусла гудуть, гусне вітер, обіймає дерева, гусей несе з вірію, весна відкривається — лід од води, сніг од землі загоряється, гусла гудуть густо, летять сірі гуси, червоні лиси на лисі пагорби виходять, голодні, полювати, гасне Гнів князів, сіріє, никне, у попіл обертається, гусла гудуть. Митуса пальцями змушує струни до співу, і хитрий, як мніх, Сумнів змовкає, і сумно звіщує голову, оголена думка на гуслах, летять сірі гуси...

Митусу ймили в Перемишлі.

Під Перемишлем брали сіль. Довкола стояли густезні зелено-бронзові хащі. Перейти через них трудніше, аніж продертися поміж списками тисячі воїв. Берегами рік, плутаючись у тумані, в'язалося гілля лозини й верби. Княжий двір стояв поза городом, ледве що не над самим Сяном.

У трьох днях дороги від Перемишля, за гірським перевалом, починалася угорська земля, звідки возили на Русь мармур і скло, проводили коней — фарі, незгірших до половецьких актазів; князь Данило придбав собі там чашу з багрянцевого мармуру, її прикрашали довкола дивною різьбою зміїні голови. На межах у горах оселяли половців, аби стерегли перевали й повідомляли про небезпеку. Половці важко звикали до гір: їх тягнуло у степ.

Митуса любив гірський край Перемишльський. Наймилішою була йому тут весна, коли теплі вітри злизували сніг, теребили верхів'я ще голих дерев. Земля відслонялася пагорбисто, порізана вузькими

лезами річок. Звільнена від криги, найменша навіть ріка випростувала пружне тіло, заціпеніле в довгій зимовій нерухомості. До самого дна поринало у воду небо, занурювалися вділ головою ліси й береги, ріки від того переповнялися й розливалися, вода забарвлювалася то синьо, то сіро, то зелено.

Дім його стояв на пагорбі. Далеко бачив і не боявся повені. Готовизною не був надто обтяжений, зате слідкував господар, щоб не бракувало в корчулях вина й меду в берковцях. Любив Митуса гарний одяг, приробирав поза тим чаші мармурові, роблені уграми, а також ковані руськими майстрами чепа. Та найбільше дбав про книги. Книгами дім зело багатий — як нічим іншим.

Рибарі сушили над Сяном грубі мотви. Ставні, високі рибальські жони виходили до ріки допомагати мужам у роботі. Коли ж під Перемишлем ставали облогою вороги, жони так само, як і мужі, вергали каміння на ворога. Каміння градом летіло із заборол, і хоча б нападники стояли по коліна у воді, уступивши з берега в ріку, — стільки того каменю лягло вдолі, що мертві й поранені потому вже на сухе падали.

Митуса любив гірський край Перемишльський.

Князь Данило Романович не любив.

Тікали туди від покарання за коромолу бояри, захланні на князеву честь і славу, а ще більш на його добра й землі. Перемишль приймав і переховував коромольників, завжди готовий допомогти їм, не лякаючись князеві помсти. Тямив собі Перемишль, як був перше стольним городом, поки князь Володимирко Володаревич не одняв того права, перенісши столицю до Галича, — а втрачена слава пече більше, ніж незвідана. Одначе, коли галичани ставали супроти князя, неугодного їм, заздрість не заважала боярам із Перемишля бути одної мислі з коромольниками.

Брали собі город, мислячи довіку держати гарну й багату, зручну в обороні проти ворога гірську краї-

ну Перемишльську: і князь белзький Олександр Всеволодович, і прийшлий аж із Чернігова князь Ростислав Михайлович — буйний, невдячний та непоштивий у своїх змаганнях за владу син сестри Данила Романовича, а ще також знатний боярин Григорій Васильович, колишній галицький дворський.

Сидів також у Перемишлі присланий туди Ростиславом Михайловичем Константин Рязанський.

Митуса не раз думав: Перемишль, як заворожений звір, вислизає з рук то одному, то другому, а то й третьому — і постійно залишається самим собою. Ловці ж уперто продовжували полювати на того незвичайного звіра, а разом нерідко прагнули заволодіти ще й ним, Митусою, хоча складав співець малу тільки частину чогось більшого.

Митуса про славу не дбав, не домагався її зовсім. Йшла сама йому до рук, і не дуже він нею втішався, бо вела вона за собою свій лихий невідступний почет: заздрість, ненависть, зраду і підступ, і підкуп, і фальшивих друзів. Митуса не дбав про славу. Коли збиралися люди почути Митусину пісню — радий був, але радий був і самотині, і можливості поринути у мудрість книжну, і втішався тим, що слово, податливе часом, а часом непокірне, як неторкана дівчина, або ж невловиме, як висланий у дозор спритний воїн, легко дається йому до рук.

Часом радий би був утекти від слави, від гостей, що навіть з угорського й інших країв траплялися, ваблені оповідями про Митусині пісні, — радий би був утекти до рибальських домівок, аби гусла його знаджували до нього молодих рибалок, щоб із Сяну впливала на звуки його гусел риба, щоб зелений лист, захований у пружній бруньці, розвинувся, а білий сніг проріс травною, а кінь ударив копитом об камінь і викресав з нього живу іскру. Митуса був молодий і не захланний на славу.

...Було так темно, що Митуса не бачив її обличчя,

тільки груди й коліна вибілювалися, в убранні вона виглядала інакше, трохи незграбна, ніби вбрання в'язало й неволило її; висока, з широкими плечами й вузькими стегнами — скоріше отрок з виду, котрий ще не увійшов у силу, а не дівка. Митуса радий був завжди тій хвилі, коли, звільнена від убрання, вона раптом ставала легка, наче землі не трималася, і в чорній пітьмі вибілювались її коліна й груди, і Митуса кожен раз любив її, наче вперше.

За дня він дивився у її очі, а Добродія ніколи їх не мружила, як не стуляються ніколи обводи джерела, з котрого одвіку черпають воду.

У тісняві рибальської хатини пахло рікою й зіллям, неначе хвилі ріки билися об стіни хати зсередини. Пальцями міцними, як в отрока, що вміє вже владати сокирою й мечем, вона лоскотно й м'яко водила по його обличчі.

— Не мовчи, Митусо, говори щось. До твоїх уст приставити горнець скудельника — накапле трунок, солодший від меду.

— Пощо мені біля уст горнець глиняний, — сміється Митуса, — хочу твоїх уст, Добродіє.

Ніч минула. Виповз білий туман із ріки і вгорнув рибальську хатину. Митуса стояв у тумані, що був вогкий і аж ніби важив, тиснув на землю, і просякнутий вологою перший осінній листок довго тримався у повітрі, спираючись на вагу туману.

«Ніколи не зможу сказати всього до кінця, що бачать очі мої і розуміє душа. Слова — туман, — думав Митуса, — слова — ворог мій, котрого прагну поконати, аби служив мені. Слова — отроки нерозумні, які не відають, чого від них вимагає князь, повелівши йти в січу й на смерть».

Добродія вийшла з туману легка, біла, ніби з того туману виткана — і Митусі жажно, аби не зникла. Добродія опускала на воду човен, оглядала весла, і Митуса любив кожен її рух.

«Як то діялося,— думав Митуса,— чи то бог сотворив спершу землю, а чи спочатку назвав її, бо в нього жило те слово? Що було перше: діяння — чи слово? Добро й зло в суті своїй — чи наймення їхнє?

— Добродіє, що було перше: ти чи любов? Чи, може, ви разом прийшли у світ?

...Три сліпці знову просилися до князя, але їх і цього разу не допустили, вони дістали навпомацки із своїх сірих подорожніх торб хліб, щоб пополуднувати й чекати далі.

Князь же приймав Митусу.

Він наказав звільнити його від пут, Митуса випростував перед собою стерплі руки, розтирав пальці, торкався перстень, подарованого колись батьком. Давно вже ніщо не в'язало Митусу з отчим домом, а все ж носив той перстень, не знімаючи з пальця,— скоріше як пам'ять про своє отроцтво, аніж із шани чи любові до батька. Митусин батько, як багато інших бояр із Галича, перечікував князів гнів на уграх, як не раз робив раніше. Він прислав до Митуси в Перемишль вірних людей і велів, аби Митуса згадав про синівський обов'язок і про честь отчого дому, котрий велить йому помститися Данилові за вимушене вигнання батька. Наказував Митусі прибути на угри.

— Така його воля,— говорив посланець,— і не чини супроти неї. Коли не схочеш на уграх за меча узятися, як личить боярському синові, зможеш і там гуслами бавитися і пісень складати — на уграх є охочі слухати їх. Так сказав твій батько.

Сміявся з того Митуса. Навіщо мав би тікати на угри? Що мав би шукати в чужій землі, де гусла справді можуть обернутися забавою для чужинців? Врешті, ким став би на чужині? Воістину скоморохом! Хоч би й пішла за ним слава його на угри — що там чинитиме? Забуде, як виглядає земля руська на світанку, весною, коли повітря гусне, а сірі гуси з вирію

летять, і гудуть, як гусла, старі дерева. Можна врубати дерево під корінь і встромити в землю деінде, і буде якийсь час здаватися, ніби живе воно, аж поки не скотиться вділ останній плід, щоб зігнати на чужій землі — а назви тому плодови ніхто не знатиме. І аж поки не прийде весна. І тоді всі побачать, що не цвіте воно й не бризкає соком, позаяк мертво єсть.

Ні, не хотів Митуса тікати на угри до батька, бо не був навіть у мислях спільником його мізерних зрад. Ворога князевого, Судислава Бернатовича, переховував Митусин батько в своєму домі, беручи за те мзду велику, а коли князь Данило вступив до Галича, то кланявся йому, по землі човгався, милості просячи, обіймав ноги князеві, прирікаючи вірним бути. Сам же посилав своїх людей з підступними листами до коромольників, вимагаючи плати за подвійні зради.

«Гм! Честь дому батьківського! — сміявся Митуса. — Честь моя — то лиш я сам, і до свого імені батькового не хочу долучати. Вбиратися в бунті у маски — то навіть скоморохові не можна робити. Жартувати можна у масці, а до двобою треба ставати з відкритим лицем».

Час, подарований життям, обернув Митуса на слова.

«Слова — щити, котрими легко прикритись од ближніх своїх, слова — паволока, в котру загортаємо часом те, що бачити боїмося. Слова — камені, котрими кидаємо в ближнього свого. Стріли з гострими наконечниками, напоєними отрутою, і ранять смертельно. Слова — сокира загострена, і служать мені лиш тут, удома», — думав Митуса.

Звільнений од пут, бранець випростався, тепер вони з князем були одного зросту і рівні. Тільки Митусина молодість зухвало випручалася, не піддавалася його намаганням втихомирити все й змирити. В жовтавих Митусиних очах, жорстких і невеселих, князь хотів вичитати більше, аніж говорили майже

безмовні досі Митусині уста — і раптом вловив у тому погляді жалість і співчуття. Князь одвів очі, і наказав сісти Митусі, і ще повелів комусь принести вина, і хтось невидимий, безликий і безшелесний поставив на дубовий стіл жбан вина і чаші, і розлив у чаші вино.

Митуса випив. Трунок хмільно, боляче й відразу нагадав йому дім, і Добродію, він озирнувся, але довкола була пустка. Митуса не добачив поряд навіть Буесті, і ним заволодів смуток і байдужість.

— То скажи мені, Митусо, чи то правда, що став ти однієї мислі з коромольниками?!

Дивувався Митуса. І Гніву позбувшись, не заглиблювався князь до дна речей і не хотів чомусь торкнутися Істини там, де вона могла відкритися. Чи в тім річ, що він зізнається, ніби з бунтівниками ставав на князя? Чому не хоче пізнати князь причину, котра породжувала бунт? Чому не запитає самого себе: навіщо потрібен йому Митуса? Мовчав Митуса, бо мізерним здавалось йому питання Данилове.

Князь же дивувався, що міг Митуса стати на боці бояр, котрі проти князівської влади учинили бунт. Хіба ж мали на те право? От галицький дворський Григорій Васильович брав собі Перемишль — а чи йому, нищому, таку землю держати? Інші ж, як оскаженілі хорти, до того шматка дерлися — і один одному в своїй захланності горло перегризали. Доброслав у Галичі на той час засів і роздавав галицькі землі чернігівським боярам, зігнаним Бату-ханом із їх північних земель. Прибутки, котрі Данило Романович мав з коломиїських соляних копалень і призначив для оплати вірним своїм воям, Доброслав оддав на відкуп зрадникам підступним Івору Молибожичу та Лазарю Домажировичу. Володимирський стольник Яків оповів те все князеві, а не встиг ще князь повеліти рушати до Галича, як уже звідтіль прибув чоловік Доброславів:

— Стережись, князю, Григорія Васильовича. Лихе замишляє, засівши в Перемишлі. Не вірний він тобі.

Доброслав хитрий, як руда лисиця, думав двох зайців уполювати: відвести гнів князя на іншого, і в того іншого Перемишль одняти.

— Що далі, князю? — спитав Митуса, і цікавість його була щирою. Данилова розповідь раптом зовсім зрівняла їх, і виглядало так, що вони зійшлися удвох для бесіди, і князь, хоч старший і досвідченіший, чекав від Митуси мудрого слова.

— А далі так діялося: Григорій, йому лиш одному знаним шляхом, звідався про те Доброславове посланництво і надумав стати перед мої очі, аби себе обілити. Того ж дня і об тій же порі прибув у Холм і Доброслав. Ха-ха-ха! — засміявся князь. — Чи відаєш ти, Митусо, як прибув до мене Доброслав? Во єдиній лише сорочці їхав він по Холму на коні, аби показати, що нагий не може за пазухою каменя держати.

Митуса також тепер засміявся і долив в обидві чаші вина, а князь, ніби так мало все бути, перехилив те вино і говорив далі:

— Що робить, Митусо, господар, коли у двір до нього серед білого дня з'являються вовк і лисиця водночас? Велить їмити звірів. Так я й учинив. Сказано: хай не рвуться ниці у святительський сан... Ба-чиш, Митусо, вони беруть моє, як брашно із чужих комор, мою вотчину хочуть роздерти, як паволоку, а з тої подертої паволоки який хосен?

Данило відчув, ніби не те мовить, що намірявся, і при нозі його затаєно й до часу примостився Гнів, а Сумнів сидів у віддаленім закутку, в напівтемряві. Князеві здалося, що при Митусі несподівано змаліли й подрібнішали його діяння, котрі насправді були важливими й склали значну частину князівських клопотів. Клопоти ці, переказані Митусі, обернулися іншою, трохи смішною, а трохи буденною стороною, і вже ніби не займали і не хвилювали так, як перше.

Обидва тепер мовчали. Князь думав про своє не таке давнє перебування на уграх, де він хотів домовитися з угорським князем Белою IV про те, аби видав за його, Данилового сина Льва, дочку. Спілка з уграми була потрібною, вона допомогла б у боротьбі з татарами, те лихо рвало вже Руську землю і важко сказати, чим обернеться нашість. Так, то вже справді було дуже важливе і вельми занепокійливе, і князь об тім також хотів говорити з Митусою. Данило Романович пригадував, як повертався з угрів, і мусив перечікувати у князя лядського Болеслава у Вишгороді, аж поки безбожні зйдуть з Руської землі. Він хотів сповістити Митусі про те, як важко і страшно було обминати Берестя, з котрого аж у далекі поля тягнувся млосний дух мертвих, і їх нікому було поховати, позаяк нікого не зосталося в місті, і церкви були переповнені трупами. І так само було у церкві богородиці у Володимирі. Однак, Данило мовчав, не говорив про це, ніби через слова переходячи мусив би ще раз перебути те усе, а також знести сором і змиритися знову зі своїм безсиллям проти тієї страшної сили, котра розлилася смертю по Русі. Не міг признатися у своєму безсиллі Митусі, що явився нині у нього не гостем, а тільки бранцем.

Гірко і сумно було Митусі, що зникла десь Буєсть його, а натомість родилися мислі важкі й безконечні, як ніч у порубі. У мислях снувалися згадки про боярина Григорія Васильовича, і про Костянтина Рязанського, і про владику Перемишльського Антонія, кожен зваблював Митусу до себе у різні способи, і знав Митуса, навіщо їм потрібен. Усім їм потрібне було знаття Митусине, і вміння, аби власне безсилля й глупоту власну прикрити Митусиною мудрістю, а тому просили й загрозували.

— Навіть вільному птахові, Митусо, можна крила ув'язати, а коли пручатиметься — можна стрілу в серце випустити. На те є ловчі у князів.

— Затим же й не йду на службу князівську, що така служба у ловчих його. Не бажаю ловчим бути,— сміявся Митуса, і сумно йому було. І підбурений своєю невгамовною Буестю Митуса говорив:

— Слави спраглі тулять дім до дому, і село до села, ізгоїв тулять, і борті, жнива. Сироту обікравши, їдять тетеруків, і гусей, і курей, і голубів, й інше брашно, а убогий хліба не має, щоб насититися, сироту обікравши ходять облачені, в наволоці і кунах, а убогий руба не має на тілі. Сироту обікравши, живуть у домі, а убогий не має де голову прихилити...

Знав Митуса, навіщо тим був потрібен, а пощо ж кликав його мудрий князь Данило? Чи й той неперен у силі своїй? Чи йому теж треба, аби Митуса говорив об нім — а повторене красними Митусиними словами діяння набирало б для князя твердості, й позбувся б він Сумніву у такий спосіб? Чи мізерними здавались тобі вчинки твої, князю, чи хотів мати виправдання для них, бо не завжди чинив так, як належало? Але ж ти, князю, самого себе поклав у діяння свої, а коли не так що зробив — не поможу тобі, і ніхто не порятує. Якщо від діяння сліду не буде — на чому слова триматимуться, князю? Я судив би так, як мені розум мій і честь велить, а не ти, князю; а хто з нас правду мовив — знатимуть інші, котрі по нас прийдуть. Ми бачимо мало, бо зблизька дивимось і стоїмо вдолині, ті ж, котрі прийдуть по нас, будуть стояти на узвишші, уже над нами, і більше бачитимуть. То навіщо я потрібен тобі, князю? Пощо прикликав ти мене до себе? Зараз бранцем став я твоїм, бо маеш мене за зрадника — це я розумію. А пощо по волі мав би до тебе приходити? Я, князю, так само, як і ти, свою вотчину маю, де влада моя рівна твоїй — а, може, й тривкіша і глибша. Чи ти, князю, маючи свою землю, пішов би чиюсь управляти — не для себе, для когось? Вголос нічого не говорив Митуса, бо здавалося йому, що не зрозуміє усього сказаного князь, візьме

його, Митусину, мову за бажання виправдатися й порятуватися, і зневірився раптом Митуса у силі власного слова, котре, здавалось йому, можуть у нього відібрати, як відбирають владу князівську інші князі оружною рукою, а ще думав, що може його слово умерти раніше від нього, і вчулося йому знову, як задзвеніла сокира на стовбурі дерева, з котрого йому труну споряджатимуть. Слово — тлінь. Слово — глина холодна, і треба крові, аби вона ожила. Слово — тлінь. Слово — тінь, не суть його, не основа, а тінь. Митуса думав так, пив із чаші вино і мовчав.

Три сліпці досі не втратили надії добитися до князя, хоча з того, що стало прохолодніше і на обличчях не ковзали вже сонячні промені, сліпці знали — наближався вечір.

Чому ти неволив мене до служби, князю, коли я сам князь у вотчині своїй був? Нині ти мене хочеш позбавити її, князю, і сам не відаєш, що чиниш,— думав Митуса.

Бажаючи скарати Перемишль, послав Данило Романович туди свого двірського Андрія з великою кількістю піхоти й кінних воїв. Костянтин Рязанський, присланий перш сидіти в Перемишлі коромольним і честолюбним Ростиславом, утік від Андрія поночі, як боягузи тікають, ще перше, аніж Андрій став під Перемишлем. Андрій застав тільки владику у Перемишлі, і, повелівши палити й карати непокірний город, уступив, не чекаючи запросин, у двір владики, і пограбував його гордих слуг, роздер їхні тули боброві, і вовчі та борсучі прилбиці, а самого владику смертю скарав, аби не богохульствував, бунтуючи смердів проти законного князя.

...Літописець списував день у день — сивий і старий, богобоязливий і князебоязний,— списував день у день, що чинилося на Русі, а також усі діяння й помисли явні Данилові, у такий спосіб гадаючи зміц-

нити ще більше підмурівок слави й безсмертя свого князя, але ж Данилові того здавалось мало, праглося більшого, незвичайного бо незвичайним здавалося йому все, що він сам відчував у собі, але чого не міг осягнути літописець. Не бачить же ніхто, п'ючи із чаші мед, як виглядав камінь, з якого роблено чашу. Але ж не кожен бачить у камені майбутню чашу, що потім стане вираженням задуму і в котру наллють трунок. Тільки всевидець і всезнавець може те узріти, і хотів Данило, аби співець словутний Митуса став тим волхвом, який би мав на світ власні очі, але у серцевину всього вміщав би князеві мислі, заміри і вчинки, відвагу його і мудрість. Так хотів Данило.

Інше думав Митуса. Те, що Данило у своїх діяннях мав за велике і значне, могло колись обернутися мізерним і дрібним, і городá, про які він дбав найбільше, могли змаліти, а менші вирости, і ріки, котрі не можна переплисти, могли б висохнути, а малі розрити ширшу дорогу до моря — Митуса хотів бачити аж до тих часів, що невидимими здавалося. І мало йому було класти в основу всього лиш князеві мислі, не бажав Митуса обернутися тихим плесом води, в котре дивиться князь. Згорблену горобину хитає вітер — тонка жива тінь на чорному тлі спаленого Митусинового двору. Вітер розгойдує сліпе небо, згори хмари тиснуть на землю, і навіть той, хто відає, що є сонце, перестає в нього вірити.

— Митусо,— просить князь Данило Романович,— заспівай мені пісню. Митуса сидить звільнений від лик, і п'є вино з князем. Як бранець, котрому подарували ще кілька годин життя — для того, щоб він покаявся. Або ж для того, щоб ближче до нього приглянутись? В жовтавих Митусиних очах — співчуття і жалість, і ніяк не може зрозуміти їх князь, та й сам Митуса не розуміє себе. Хтось безликий і невидимий запалив вогонь, вогонь горить, і від того вогню ще жовтавішими здаються жорсткі Митусині очі, різко

відтінюються вилиці і зблискує бронзовість у густій бороді. Митуса розтуляє уста й питає:

— Пощо ти, князю, палив Перемишль? Гадаєш — на місці спаленого міста нове виросте? Чи хочеш тим славу свою укріпити й показати силу? Ти й болохівську землю спалив — за що гнівався на болохівців? Що погодилися просо сіяти для татар? Так ти ж їх покинув сам на сам із татарами, покинув напризволяще — рушив свататись на угри, а татари тим часом руйнували Русь, і на Галичину прийшли, і болохівців змусили собі служити. А ти пересиджував лихо, князю, у Вишгороді, рятуючи себе і свій рід. Чом ти, князю, не сам пішов до Києва — а лиш тисяцького Дмитра послав туди? Кияни князя мудрого й сильного чекали, і ти укріпив би дух їхній, бо вірили вони тобі. Дмитрова ж мудрість твоєї рівна була, та віра в нього менша. Хіба не відаєш ти, що, коли б урятований був Київ і спинив би татар, не пішли б вони, може, далі, на нашу землю? Ти не дбав про Київ, а лиш про власну вотчину. Чому ж карав болохівців? Татари й так вкрили землю нашими трупами — а ти що далі чиниш? Чи задля того, щоб від татар оборонитись, палиш Перемишль? Карай бояр невірних, карай зрадливих владик — а пощо палити хати рибарів і орачів?

Мовчить князь, обертаючи в руках порожню чашу. Затаїв подих Сумнів, а Гнів напружився і зводиться на ноги, але князь встигає відштовхнути його:

— Бачиш, Митусо, коли скарб в однім місці зберігається і одного владику має, то від того стає він вартіснішим. Подрібнені землі — як висипане зі жмені зерно, котре птах легко може склювати. Затим і караю непокірних, аби тримати всі землі в одній руці. Смерди — то смерди, а бояри — то бояри, і бунт їх скінчиться, чим почався: поставлять однак когось, аби правив ними. А пощо мав би нищий правити, коли мій батько зоставив мені вотчину і право над нею?

Сумнів примружує око й шепоче з віддаленого кінця:

«Чи ж так воно се, князю?»

Данило вдає, що не чує нічого, і далі говорить:

— А Київ би од татар не порятував руську землю, бо старий він і змучений. Тут, у нас, спіткнуться татари — побачиш, Митусо! І забудь зараз про те. Я ж просив тебе пісню заспівати.

Міг би Митуса заспівати князеві оту свою пісню, кращої від котрої не складав перше і не складе вже ніколи. Він знав, що не складе, хоч би жив ще довго, бо ту пісню складав у найбільшій, у найвищій розпуці і в напрузі сил, тоді для нього в одну ріку злилося все — і смерть Добродііна, і погибель Києва. Добродія потонула, під нею заламалася крига на ріці. Не слова родила душа Митусина, а кривані рани. І не струни нап'ялися в гуслах його, а копія. Наче волхв, бачив Митуса: прийшла сила чорна і дика на Русь, і не встала проти неї руська сила, бо кожен дбав лиш про свій дім і про власне багатство.

— Пощо покинули бояри землі свої татарам? — питав Митуса. Пощо покинули й живими zostалися? Чи гадають, що не прийде ворог по їхньому сліду, як вовк за зайцем? А вже йде! Йде сила, котрій не дано від долі творити, а тільки нищити. Січе людей, як траву, а кров ріками, а городи чорними трупами, і Київ, усіма покинутий, мертвий, а Дніпро з берегів виходить і плаче над трупом города славного... І церкви падають, як догорілі дерева, і діти гаснуть, як на вітрі свічки. А підуть князі наші на поклін невірним — і вже ідуть. І впаде ніж помежи родом — і вже упав. І будуть усобиці великі, і ладу не буде помежи князями, — і вже нема. Бо що робить Костянтин з Рязані на землі Перемишльській? Чи, може, прийшов рятувати її від татар, своєї не зумівши оборонити? Хіба не відає, як страшно татари Рязань понівечили?

І склав тоді Митуса найкращу свою пісню, і знав,

що кращої не складе, і страшно йому було, що ту пісню найкращу породила погибель Києва і Добродії смерть. Ненавидів самого себе за те, що найважче лихо обернув найкращою своєю піснею, а водночас не міг би тої пісні не скласти й не заспівати.

А третього дня потому йшов Митуса до церкви, і на самому порозі храму підійшов до нього сивобородий старець і плюнув в обличчя.

— Чому ти учинив так, отче? — здивувався Митуса, не можучи навіть руки підняти, щоб покарати за зневагу, бо надто старий і немічний був той чоловік.

— Костянтин повелів мені це зробити за пісню твою диявольську, непотребну, Митусо, — сказав старець, а народ на площі біля храму мовчки чекав, що скаже Митуса.

— Нікчемний же той князь, котрий вибирає немічних для здійснення своєї помсти, — сказав Митуса і засміявся. — Не гніваюсь на тебе, отче, одне лиш мені скажи: ти сам чув ту пісню?

— Ні, — сказав старець.

— І князь Костянтин сам не чув, — він чує лишень те, що йому у вухо нашепчуть.

Знову засміявся Митуса, і було сумно йому, і він повернув од порогу храму і пішов до ріки, до того місця, де виходила з туману Добродія і спускала на воду човен, а Митуса питав:

— Що було перше — добро і зло в суті своїй, а чи наймення їхне?

Князь Данило Романович просив заспівати пісню, і Митуса відповів:

— І хотів би, та не можу, князю: гусел моїх при мені нема. Згоріли на дворищі у Перемишлі — отож вибачай, князю!

І озирнувся Митуса, і побачив Буєсть свою, і зрозумів, що не відступала вона від нього ані на мить.

Гнів князів стояв, затискаючи руки на мечі, а Сумнів теребив бороду білими пальцями.

— Йди собі геть, Митусо,— сказав Данило, не слухаючи ані Гніву, ані Сумніву.— Йди. Ти вільний.

Буєсть Митусина підвела осідланого коня і прококотіла копита попід вікнами, а князь сидів, похиливши голову у задумі. І тоді здвигнув плечима Сумнів і сказав:

«Князю, пощо відпустив Митусу? Слова його — ніж гострий».

Князь удав, що не чує.

«Пощо ти відпустив, князю? Та ж він не сказав тобі й слова, ти не знаєш того, що хотів знати».

— Митусо! — гукнув князь.— Геї, Митусо! Та спинь же його.

Ті, котрі непорушно стояли досі при дверях, по своєму зрозуміли князеві слова. Стріла просвистіла навздогін, і якраз тоді впало дерево, що з нього мали спорядити труну Митусі. Але він уже не чув шурхоту гілля і важкого стогону поваленого дерева.

Три сліпці знали, що настала ніч, бо зробилося холодно й тихо. Вони вже не сподівались почути князевих кроків за порогом, отож полягали спочити, гадаючи, що на завтра добудуться до князя. Вони мусли йому сказати те, що знали і з чим прийшли: у Перемишлі ймили словутного співця Митусу і чинили йому наругу, у лика в'яжучи, як коромольника, і дім його спалили, і книги, і гусла. Хотіли сліпці просити князя, аби повелів звільнити Митусу.

Але Данило не міг нічого повеліти, адже сліпці ще не оповіли йому того, з чим прийшли, і князь сидів усе на однім місці, над чашею, де на самому денці зосталося трохи вина, і при ньому був тільки його Сумнів.

«Не бери сумніву у поводитирі,— лукаво радив він князеві.— Не бери, бо не зрушиш і кроку, довіку на однім місці стоятимеш»,— шепотів Сумнів і усміхався недобре.

Буесть Митусина стояла над свіжою могилою і не плакала, хоч зоставалася сама одна супроти світу, часу, життя і смерті. Не плакала, бо не вмiла.

Гуси летіли з вирію. Гусли тліли на пожарищі. Три сліпці чекали світання.

Зачин до оповідання про Донелайтіса

У Литві все може стати в пригоді тому, хто задумає (тобто — не задумає, а забажає так, що потім прагнення це стане обдуманною необхідністю) написати оповідання про Крістіонаса Донелайтіса.

Каунаські дзвони, приміром. Лунають вони з-під самого неба. Дзвіниця струнка, видовжена (у пам'яті зостався чорно-червоний з сірим колір, але може, це залежало від освітлення, і насправді все зовсім інакше). Коли плывуть хмари, дзвіниця тягнеться шпилем до недосяжної високості і мовби рухається й сама, здаючись зовсім хиткою. Голоси десятків дзвонів линуць якраз звідти, згори. Старий вісімдесятирічний дзвонар-музика й композитор — стрімкий, худорлявий і теж наче аж хиткий. Маестро піднімається вгору крутими, звитими в спіраль сходами. Мідно-червона в сонці хмара зачепилася за шпиль дзвіниці. Дзвонар бере до рук било-блискавицю. Заходиться на грозу. Мелодія плыве із хмарою, а старий і далі, сухими, чіпкими пальцями уп'явшись за блискавицю, зависнувши на ній, виворожує урочисті громи й натхненні вибухи звуків, б'є у всі дзвони. Кажуть, їх там стільки, скільки йому літ. Звичайно з ним разом на дзвіницю піднімається його син, але того разу старий був сам.

Донелайтіса називають — дзвін Литви. Отож, деталі із дзвоном — дуже доречна.

А таке? Убраний у буденний костюм, бородатий і низький зростом, увінчаний вінком з молодого ду-

бового листа Поет читає вірші. Він стоїть на пагорбі, що захищає зелену Долину солов'їв. Стоїть перед тисячами люду, який прибув сюди послухати Поезію. Угорі поволі пропливає лелека. Тисячний люд стежить за його рухом, водночас пильнуючи слів Поета. Мова його, ритм її, інтонації — суворо-мужні й чисті. Мова прийшла з незапам'ятної давнини у цей прозорий, забарвлений од землі зеленню, од неба — синявою — день (годі — впадаю в банальність, треба було поставити крапку після «давнини»). Кажуть, Донелайтіс перший відкрив сувору мужність своєї мови.

У підніжжі дзвіниці (може, воно й не зовсім так, але ж пам'ять має свої примхи, вона може перемістити усе не лише в часі, а й у просторі) — могила Поетеси, наймилішої серцю литовців. Саломея Неріс вмістила в собі стільки пісенної ніжності, стільки дужої сили, стільки жіночої зваби, що того вистачило б на усіх жінок Литви. Усе те обернулося віршами. Немолодий Актор з незвично смаглявим для литовця обличчям з ніжністю вимовляє слова її віршів. Боїться за кожне слово. Любить кожне слово. Це зрозуміло й тому, хто не знає чисто матеріального змісту цих слів. Кажуть, Донелайтіс перший відкрив ніжність своєї мови. Та що кажуть — воно так і було.

На вуличках Вільнюса, на крихтних площах його — барвистий ярмарок. Сюди запрошують прибути як кому заманеться — чи кінно, чи пішо, чи на веслах. Про ярмарок розповідатиму з чужих слів. Мені вельми не пощастило. Я не потрапила на той ярмарок. Добувалася до нього поїздом, а треба було кінно чи пішо, або ж бодай на веслах. Тут трубили в ріг, і видзвонювали підкови, і озивалися тонкими голосочками срібні дзвоники. Мерехтіло од смугастих, жовтих, червоних спідниць. Од таких же смугастих, червоних і жовтих панчіх; цяцькованих чоловічих камізельок; мережива кошиків, виблисків сонця на гладеньких боках гладущиків та глеків, на гривах весе-

лих коней і на спинах великих, запашних хлібин. Уже не на ярмарку — пізніше, чула я пісню, котру виконували три гарні чоловічі голоси, підсилені музикою. Солом'яні брилі випромінювали сонячні спалахи, люди тішились гарними словами і доброзичливістю: «ви з дальньої дороги, ваші коні потомилися, дайте їм перепочити біля нашого порогу...» Подібні ярмарки міг бачити Донелайтіс. Він, кажуть, розумів душу кожного литвина, як не всякий розуміє власну.

Незнання мови заважає, як ріка, через яку треба й водночас неможливо — переплисти. Незнання мови заважає заглибитись у розмову, купити у гончара глек, зрозуміти Донелайтіса, автора поеми «Доби року», якою започатковано у литовській літературі реалістичний напрямок. В Європі на той час було дуже ще далеко до цього.

Слухаю каунаські дзвони. Оглядаю картини Чюрльоніса. Ходжу вулицями Вільнюса. Бодай у такий спосіб наближаюсь до Крістіонаса Донелайтіса. Читаю поему Юстінаса Марцінкявічюса «Донелайтіс», беруся до «Литовських клавирів» Йоганнеса Бобровського — але написане досі про Донелайтіса кимось іншим, на диво, заважає мені. Треба пізнати самого поета — через його слова, але ж незнання мови! Я вже казала — воно як ріка, котру необхідно переплисти. Потрібен міст або перевізник. Переклад — поки що єдиний і надійний порятунок у дорозі до селянина, пастора і великого поета Литви Крістіонаса Донелайтіса.

Ще дуже мало знаю про нього. І все ж, якщо послухатися поклику й потреби говорити про нього, відважно рушити в дорогу ще перше, аніж вибудується міст? Міст із надійних перекладів, фактів, дат, свідчень — певних, суперечливих і незаперечних? Якщо почати писати про Донелайтіса одразу, щоб не розгубити найпершого враження, не втратити того, що потім ніяк не відновиш за нашаруваннями знань,

фактів, чужих вражень і думок, серед яких треба як слід розглядатися,— то можна узяти й написати: «Вони могли бачити один одного, проходячи вулицями міста, адже майбутній філософ Іммануїл Кант був на якихось десять років молодший від Донелайтіса...»

І відразу думаєш: треба обов'язково ще раз побувати у тому місті, котре литвини двісті років тому іменували Каралаячусом, куди селянин — бурас, спіяну десь загубивши мантачку для коси, їздив, запрягши драбнястого коня у лихого воза, щоб купити нову — я знаю про це від Донелайтіса,— треба поїхати до того міста і придивитися ще раз до низького сіро-голубого неба, котре родиться десь там на видноколі просто з такого ж сірого, сталевого й холоднуватого моря, а в негоду припадає мало що не до самої землі; торкнутися ще раз шорсткої стіни котрогось із будинків і старезної, порепаної кори дуба,— попри такий, може, проходив Кант, нічогісінько не помічаючи довкола себе, навіть отого лихого драбнястого воза, з-під коліс якого могло бризнути дощівкою на Канта плащ,— Кант був геть заглиблений у віддалені від усього буденного роздуми; треба знову зачерпнути густої, темної води з ріки Преголі, обабіч берегів якої розташувалося місто. І послухати відгомін далеких країв — його приносять з собою у порт кораблі, що заходять сюди упродовж цілого року, бо море тут не замерзає навіть узимку, хоча горбиста рівнина, на якій стоїть місто, відкрита для найлютіших вітрів.

Цілком може бути, що вони й справді здибалися мимохить, проходячи вулицями міста, і хоча Донелайтіс, син убогого литовського селянина з Лаздінеля, мало що не млів з голоду, навчаючись у школі для бідаків у Каралаячусі (ясна річ, Кант казав з досконалою німецькою вимовою — Кенігсберг),— хоча Донелайтіс мало не млів з голоду, однак помічав і шорстку кору старого дуба, і високу стрімкість готич-

них склепінь, і бурувату воду Преголі, і зорі, що плавали в ній сторч головою, відбившись у тиху нічну пору,— інакше потім, через кілька десятків літ він би не зумів так розповісти про всі чотири доби року в поемі, де за урочистим гекзаметром вчувається подзонювання старовинних канклес і безжурний посвист сопілки — бербіне. Думаю про Донелайтіса — і чомусь невідступно й нав'язливо жебонить рядок: «Старий, мудрий Донелайтіс... Старий, мудрий Крістіонас». Нісенітниця. Адже насправді це має звучати так: «Старий, мудрий Вяйнемейнен», з «Калевали» Вяйнемейнен, котрий зробив насамперед човна й кантеле, а потім переконав усіх, що слово має велику й незбагненну силу — від нього росте дерево, й людина мужніє та добрішає. Але слово не жило окремо від звуків кантеле. Кантеле — канклес? Мабуть, тому й «старий мудрий Донелайтіс».

Так само, не знати звідки, спливає у згадці інше.

Вересай сидів під старим дубом, що тримав укупі чотири биті шляхи з чотирьох сторін світу. Це й було осереддя землі, звідки вирушали в мандри і куди поверталися на спочинок. У Вересаєвій густій і сивій бороді звивали гнізда співочі птахи. Він годував їх зерном, а коли падав літній дощ із сиво-чорної важкої хмари, птахи спивали краплини із жолобків — заглибин у широких Вересаєвих долонях. Тонкі обережні дзьобики лоскотно торкалися зашкарублої шкіри на пучках, йому було приємно й втішно. Птахи співали, вчепившись лапками Вересаєвих пальців, як гілок дерева, в ногах у нього бавилися діти й вершили свої хитромудрі кургани дрібні мурашки, проростала трава й цвіли квіти.

Об тій порі Вересай брав бандуру до рук і грав. Підперши голову долонею, Вересайка слухала його гру. Вересаєві голосні та невтримні жалощі краяли їй душу. Стара Вересайка бачила дерев'яний ослінчик, що на ньому сидів її Вересай, бачила бандуру, чоло-

вікові руки, а також чисто побілену стіну своєї хати, небо, траву, бачила Вересаєву полотняну сорочку, його невидючі очі, тин з насадженими на кілки глиняними глеками, ластівку, латку на Вересаєвих чоботях, пляму від сонячного променя в траві. Вересайка не знала, що спів кобзаря нагадує стогін вітру над морем, крик муедзина, скаргу єгипетського феллаха, котрий жив тисячу літ тому, плач усіх безневинно покривджених, гнів спраглого помсти й радісний клекіт птахів, котрі вертаються додому й застають незайманими свої гнізда.

Отак я колись думала про Вересає: який він? Може, такий? Потім забулося, затерлося, і ось тільки тепер виникло: паралель Донелайтіс — Вересай. Дивно. Вересай і Донелайтіс? Хто знає.

Але Донелайтіс і Кант — тут паралелі реальні.

Кант і Донелайтіс вчилися у Кенігсберзькому університеті приблизно в одну й ту ж пору — що значать десятиліття, коли ми віддалені від них уже на сотні літ,— і обидва потім були вчителями, але ось тут збіг подібних, випадкових обставин у їхньому житті й закінчується, обривається, бо потім Донелайтіс аж до самої смерті, майже чотири десятки літ, чесно й сумлінно пильнував не завжди покірну й сумирну паству лютеранської парафії в селі Тольмінкемс, будучи там настоятелем. Донелайтісу, можна сказати, пощастило, його обминула на кілька літ у часі та жорстока, смертоносна чума, котра панувала у Литві аж п'ять років, Донелайтіс міг тільки чути про неї розповіді, примара її відбилася у страшних переказах,— та й ще б не страшних, коли тоді вигинула третина литовців,— але пастор, напевно, безбоязно безліч разів заходив до хворих в убогі селянські хати; і туди, де немовлята, абияк сповиті, кинуті у кут ледве прикритої постелі, заходилися од голодного й хворобливого крику, підлітки й дорослі вишкрябували з донець казанів рештки підгорілого капустияного листка,— ба

навіть тих вишкрябок і самому колись в дитинстві пасторові доводилося куштувати, бо інакше годі так докладно і майже фізично відчутно про таке написати,— в тих хатах бракувало полотна на обмотки, і навіть постели світили дірками, як решета. Без сумніву, в його умудреній ідеями Лютера пасторської душі озивалися спомини дитинства, і тоді напевно селянин уперто домагався в нього відповіді на запитання, котрі пастор вимовити вголос не мав права.

Може, якраз тоді, коли філософ Іммануїл Кант розмірковував над проблемами чистого обов'язку, доброї волі та необхідності примирення науки й релігії, Донелайтіс старанно примирював у собі самому селянина й пастора, приборкував упертість литвина, котрий, здається, не згоден із своїм кріпацьким становищем, але наразі ще й гадки не має, що можна якось позбутися того лиха, і не знає, як уберегти себе, своїх дітей і своє слово від пруської навали, — приборкував упертість литвина і в релігії шукав порятунку од жорстоких, як чума й голод, запитань. Приблизно в той час, коли Іммануїла Канта цікавили природничі науки, коли він розвивав свою близьку до геніальності гіпотезу, згідно якої Сонячна система виникла з величезної хмари розріджених у просторі часточок матерії, з туманних рухомих мас (як не дивно, а саме ці розмірковування Канта чомусь викликають у моїй уяві картини Чюрльоніса),— виникла й розвинулася до нинішнього свого стану, до нинішньої своєї форми буття, — приблизно в цей час пастор Донелайтіс приходив до усвідомлення, що його рідна мова, викристалізована в часі, видобута з людських сердець, убережена в піснях, досягла нарешті того рівня досконалості, коли може стати найвідповіднішим матеріалом для поезії; і він, Донелайтіс, пастор і селянин, відчув у собі силу довести правдивість такого усвідомлення. А чому б і ні? Хіба надаремно минули літа університетської науки, хіба не переконали вони

його у власній мудрості, у власних силах, і хіба не дана була йому зроду також доброта, любов, пильний зір і працелюбність селянина?

Треба обов'язково побувати в тому краю, де села були такі ж, як Тольмінкеміс,— чорні сволоки, складені з надійного, тривкого дерева, різьблені наличники вікон — навіть найубогіший прагнув прикрасити своє житло,— льняні настільники, і прадавні ткацькі верстати, тут жінки здавна славилися своїми здібностями ткати; діряву шапочку побожно скидає перед пастором селянин — бурас, скидає шапочку і низько вклоняється пасторові, у того довге волосся спадає на комір, близько поставлені очі глибоко, дуже глибоко ховаються під бровами, й зводиться круто, високо склепіння чола, тіні на запалих щоках пастора,— і його не обминає клопіт та хвороба; його горішня губа вузька, аскетична, а нижня ледь випнута, уперед випнута, бо пастор здатен відстоювати власні думки, у пастора також круте, важке підборіддя з ямкою посередині, але не думайте, ніби пастор — втілення усамітненої суворості і що він затуляє вуха, коли при ньому сміються бураси.

Може, це не для ваших вух, добрий пасторе, оповідка про те, що комусь там ввижається нечиста сила, такі собі круторогі, пістряві чортяки, лізуть на постіль, прагнучи загнuzдати християнську чесну душу... Негоже признаватися, але бурас, замість того, щоб смиренно помолитись і осінити себе святим хрестом, бере пістоля, гарненько набиває його добрим набоем і кладе в узголів'ї, і що ж ви гадаєте — нечистий зіслиз, як не було.

І ви скажете, що то не для пасторських вух оповідка? Тоді ви не знаєте пастора Донелайтіса, бо він зятимив собі добре ту історію, як багато інших, і тому вони як під руку йому навернулися, коли він узявся писати свої «Metai», свої «Доби року» — жаль тільки, що бураси не могли того прочитати.

Зате вони напевне переказували своїм малим дітям почуту теж у дитинстві казку про відважного юнака в зеленому камзолі, котрий разом із своїм конем-побратимом зборов усі лиха на землі. Хіба ж не в цій казці лихий чорт — чаклун їхав верхи на свині, ну дивись okazія яка — чорт на свині верхи, та тут самим лише реготом ситий будеш! Хоча, ясна річ, хтозна, якби так у того чорта узяти й одібрати свиню, то її можна було б використати, як належить. Незле було б! А оскільки така річ — недосяжна, — то знову ж таки вечорами, щоб забавити самих себе та дітей, литвини з дерева стругали та розмальовували потім чортів, чортенят і чортиць, і були в тих почвар пики страхополошні, з булькатими очима та свинячими ридами, були й однорогі й козлорогі, з цап'ячими бородами та клаповухі, гембаті й носаті — достоту як... Цс-с, дитино, вгамуйся, тихо будь, бо як пан почує, то начувайся! Нащо йому знати, на кого той чорт схожий, досить, що ми знаємо та посміємося. На ніч ліпше нечистого згадати, аніж пана. Ось давай лишень пісню послухай, синочку, про Егле — королеву вужів.

Лихий би забрав того пана, котрий оце недавно через якийсь там нікчемний збиток звелів своїм пахолкам різками побити мого сусіду, — бурмоче бурас, місячи дірявими постолами болото, болото чвакає і налипає на ноги, — лихий би забрав тих пахолків, лакуз, котрі до смерті забили мого сусіду, — і як би тихо не мовив ці слова бурас, пастор чує їх, і не затуляє вуха на ту лайку, і не картає бураса за неї, він і сам би ладен був сказати — лихий би забрав, коли б на те дозволяли йому сан і освіта. І він таки скаже це все, коли писатиме свої «Доби року».

Пастор, без сумніву, мусив знати, як лікувати бураса од лихоманки, як вигоїти рану і що прикладати до ошпареної руки, він знав також: коли слід починати сіяти жито, і те, що льон за прадавнім і мудрим звичаєм найкраще висівати у землю раненько, ще

вдосвіта, з россою, аби не побила потому льону іржа, і не міг би він забути, в який день тижня це слід робити, і звідки тоді має віяти вітер, і як має виглядати у небі хмара, коли кладуть у землю насіння льону. Пастор мусив би знати — і знав, напевно, — яке ім'я дати новонародженому литвинові, і яку проповідь сказати в неділю, і як привітати молоду й молодого на весіллі. Пастор знає також латину й греку, він, заповнивши шафи книжками у своєму пасторському домі, перечитує їх не раз (звичайно, читає він також і поночі, мабуть, тоді на столі горить свічка, і щоб зробити якусь позначку, щось записати, Донелайтіс бере до рук перо; гудзик, великий і надійно пришитий, гудзик на рукаві його убрання заважає йому писати, він роздягається, він зостається в самій сорочці, з великим, з гострими кінцями, коміром, — у сорочці, хоча не так уже й надто тепло в пасторському домі). Пастор, безумовно, знайомий з книжками, писаними німецькою й французькою, і, може, він веде розмову про них із своїми колегами, служителями бога в інших парафіях; кірха й бог еднають їх, але ж напевно Донелайтіс не зустрічається з людьми, які не поділяють його поглядів на добро й зло, на права нужденної плоті бурасів, на музику і литовську мову. Пастор, власне кажучи, повинен знати й розуміти усе геть чисто, але одного він таки не знає, про одне він таки зовсім уявлення не має: де взяти бурасові хліба, коли в коморі нема ані жменьки муки? Цього навіть сам господь бог не знає, — зрештою, якби пастор міг відповісти бурасові на це запитання, то бурас негайно міг би запитати ще щось, приміром, чи не краще йому, бурасові, бути вільним, а не кріпаком, або також — чи не краще йому, бурасові, дбати тільки про себе, а не про поміщиків? Однак бурас не відважується і не годен запитати про таке пастора, а пастор здогадується однак що всі ці запитання — як насіння льону, кинутого в землю на світанні, в го-

дину роси, щоб льону потім не побила іржа, і пастор Донелайтіс пише, користуючись добре вигостреним гусячим пером і досконало відшліфованою латиною: «Щаслива та парафія, де не проходить королівська дорога, щасливіша та, де немає королівського замку, а найщасливіша та, котра не знає пана». Однак під час проповіді він цього не має права проголосити, зрештою, може, він і не збирається ділитися такими думками з бурасами, полишаючи ці думки для людей учених або ж для їх нащадків.

Монтень, здається, сказав, що коли ви прожили рік і перед вашими очима майнула весна, літо, осінь, зима,— то ви вже бачили все, більше вам нема чого очікувати, нового нічого не побачите. Донелайтіс, може, й не знав цієї думки французького філософа, але його поема «Доби року» — це ніби діалог, навіть суперечка з Монтенем.

Ім би посидіти в пасторськiм домі, де, мабуть, тамніче потріскує вечорами старе дерево, де аскетизм і самозреченість господаря даються взнаки в умеблюванні, в скупому світлі свічок, в одязі самого господаря,— у всьому, хіба окрім кількості зібраних книжок, а також навесні й улітку в безліччі квітів, їх повинен любити пастор, бо хіба інакше скажеш, що свіжа краса квітів обертається духмяним сіном, або ж он та квітка зів'яла та зблякла, стоїть похнюплено, як стара жінка,— а саме так Донелайтіс і сказав.

І що за спокуса посадити їх поруч, щоб Донелайтіс переконав Монтеня — ні, не замикається коло, бо все триває й далі у весняних радощах, у трудах літа, у благах осені та зимових турботах. Шкода, що не можна тих людей посадити при столі — поруч і стіл, накритий обрусом, заставлений скромними наїдками — я, правда, не знаю, що могли подавати до столу в домі пастора, але нехай це буде, скажімо, до хрумкості присмажений, різаний дрібними трикутниками й натертий часником хліб, і жовтуватий, солоний

і твердий, також дрібно накраяний сир, або ж той інший, м'який сир завбільшки з величезний коровай, його кладуть на дерев'яній таці, він весь поцяткований чорними насінинами кмину, і кмином пахне солодкувато-пряний трунок у великих глиняних кухлях, а коли б у пастора до столу подавали литовську ковбасу чи сало, то тут би придався довгий та гострий ніж, яким так недоладно користувався яось на сільському весіллі один ледачкуватий бурас, про котрого потім розкаже обов'язково пастор, бо як можна поминути того незугарного Енскіса з його ножем? — і нехай би сказав Донелайтіс Монтеню, що, зрештою, весна у Литві зовсім несхожа на весну в Провансі чи в Нормандії, а як не повториться більше ось таке весілля, і не буде більше на світі мудрого, чесного Прічкуса, котрого до смерті засікли різками в стайні в поміщика, то натомість прийдуть у світ нові люди, яким дасть імена пастор, та й навіть смак іншого сиру, зробленого руками тої ж господині, завтра буде інший, хоч би що там казав Монтець. Зрештою, хто знає, що й сказав би Монтець, коли б пастор раптом надумав подати йому замість солодкуватого квасу, пропахлого кмином, такої ж духмяної, настояної на травах, що ростуть тільки на литовській землі, хмільної браги чи пива, хто його знає, що б сказав тоді велемудрий француз.

Під ногами пастора, коли він обходить свою паству, восени теж мляскає надокучливо-густе болото, і ноги збивають пил влітку на тій же вулиці, і весною на очі йому потрапляє гніздо бусла, без якого Тольмінкеміс вважав би себе осиротілим і ображеним богом, і взимку, може, пастор бере з собою буханець хліба, щоб поділитися ним з бурасом.

Зрештою, важко сказати достеменно, чи в нього досить хліба, котрим можна поділитися, але напевно відомо, що йому ніколи не бракувало доброти й щедрості духу, котрими він поділився навіть з нами.

Відомо також, що Донелайтіс зробив годинник, а також те, що похований він там же, де ховали його парафіян із Тольмінкеміса, і що зосталося по ньому шість байок, віршована оповідь «Розповідь Прічкуса про литовське весілля», поема «Доби року» — усе в рукописах, ніщо за життя не видане. Відомо також, що звали його Крістіонасом, і народився він року 1714, в лютому, коли бураси ледь живі од голоду, ті бураси, котрих не позбавила життя лиховісна чума й не засікли на конюшнях з наказу поміщика, — коли ті бураси, запнувшись у сірячину, йшли супроти вітру до дірявого хлівця, аби тицьнути убогого корму драбинястій худобині — ті неграмотні, але вперті литвини ще не могли знати, як то буде далі з ними і ким стане Крістіонас, бо тепер це вже добре відомо.

Треба знову обов'язково побувати у тому місті, котре литвини за життя Донелайтіса іменували Каралаячусом; треба обов'язково пройтися дорогою над житнім полем і побачити, як відгомоном білих ночей виблискують у Вільнюсі стіни вежі Гедимінаса, і почути голос давнього литовського музичного інструмента — канклес, і побачити власне обличчя, відбите в плесі литовського озера, і послухати ораторію «Донелайтіс» Юргутіса, і зрозуміти і біль, і радість Юстінаса Марцінкявічіуса в словах його: «...Можливо, тільки двох наших велетів — Донелайтіса і Чюрльоніса — видно далеко за межами Литви», і пройти вузькими, значно вужчими, аніж львівські, вуличками Вільнюса, не напитуючи дороги, пройти — і опинитися враз на університетській площі, де в затишку, не на видноті, зовсім не на видноті сидить Донелайтіс, назавжди заглибившись у читання книги, між сторінок якої хтось вдячний і щедрий поклав свіжу червону троянду — троянди у Вільнюсі ніжні, з високими стеблами, як довгоногі молоді литвинки. Треба також, затуливши долонею сторінку Донелайтісового твору, проговорити вголос по-литовському хо-

ча б один рядок і добутися до змісту його без словника, і треба вслухатися в ритм мови Донелайтіса, в ритм його вірша — не в гекзаметр, а в той відгомін життя поета, що й досі звучить у рядках. Відтак можна буде писати далі оповідання про Крістіонаса Донелайтіса, не позбувшись найперших вражень, не розгубивши їх за новими знаннями й фактами, з якими будеш погоджуватися, сперечатися, з якими будеш вибудовувати точне оповідання про Донелайтіса і бурасів.

Дрогобицький звіздар

...І сказав учитель: «Ви всі залишайтеся, а той один нехай собі вийде». І коли він вийшов, то показав учитель решті молоді дівчину і звелів потому змалювати її образ словами, а той, котрий виходив, слухав, а попри нього йшли молоді дівчата, а він не впізнав — про яку ж мовилося, хоча кожен, оповідаючи, дбав про істину і говорив тільки те, що бачив...

Року 1468 тяжкий мор упав на Польщу. Ширився він у прилеглих до Польщі й Червоної Русі провінціях. Вільно навіть од тої зарази, принесеної ризькими вояками з амуніцією, не порятувалося. Двадцять тисяч городян гданських поклав мор у землю, а понад усім тим панував голод великий, і миші домонтарили, як у власних темних норах.

Року 1468, взимку, Юрій Котермак, син міщанський з Дрогобича, був записаний на студії до Ягеллонського університету в Кракові.

Року 1967 молоденькі кравків'янки ходили вулицями міста, навселюд показуючи ледь прикриті короткими сукнями стегна в рожевих мережаних панчохах. До Вавельського замка шнуркувалася довжелезна черга охочих оглянути рештки його див і купити при

вході значок із зображенням змія, переможеного молодцем Краком.

Року 1967, влітку, я сидів у відкритій, притуленій до червоної стіни будинку, кав'ярні й смакував духмяний напій, запарений білими руками гарної краків'янки.

Події ці, віддалені одні від одних п'ятьма століттями часу, мають зовсім різну історичну вартість, виглядають абсолютно несумісними — і, одначе, лежать в одній площині.

Року 1967 я шукав ледь примітних слідів, залишених на білому світі Юрієм Котермаком, сином міщанським з Дрогобича, ученим ескулапом і звіздарем.

Сліди були нетривкі, неначе Юрій Котермак ступав лише пісками. Я не тримав у руках навіть черепа, щоб зітхнути над ним, як Гамлет: «О, бідний Йорик!» Я знав про Котермака не більше, ніж він міг би знати про мене.

І все-таки ми впізнали один одного. Відразу. Він підійшов до мого столика, привітався й сів, і покаржився на спеку і на двох бурсаків, що не сплатили йому одного флорена за науку, і звелів білорукій краків'янці подати філіжанку доброї турецької кави.

Котермак був таким, яким я хотів бачити його. Убраний він був у темне, як чернець, а волосся мав ясне, аж біле, і немов задимлений погляд, що вичитував людську долю в глибинах неба. Розмова йшла з віддалі століть, а думки лежали в одній площині.

— Мені потрібен запал в описі подій, щоб викликати страх, хвилювання, жаль чи обурення. Без того не можна передати в гідний спосіб звичаїв держав і народів ані почуттів і захоплень, властивих naturi кожного. Зміцнює-бо сили автора важливість описуваних подій, а розум того, хто пише, ніби насичується незвичністю і вагою вчинків.

— Я впізнаю мову єпископа Вроцлавського, Петра з Бніна,— сказав Котермак.

— То мої власні думки,— заперечив я.— Ніколи не чув про Петра з Бніна.

Кажу вам — дивився він мені просто в очі; подовгастими сухими галузками пальців тримав чашку, гарна краків'янка подавала каву в крихітній філіжанці.

Час не мав найменшого сенсу: Коперник обертав земну кулю на своїй долоні й твердив, що Сонце — то вогнище усього суцього. Філіп Боунакорсі, званий ще Қаллімахом і Досвідченим, хитромудрий Одиссей Середньовіччя, геніальний хамелеон у політиці, великий історик і поет, перейшовши через краї і народи, осів, нарешті, на польській землі.

Магістр Қотермак злегка торкався вузькими чутливими губами країв порцелянової чашки і говорив так, мовби засвідчував свою присутність при кожній із тих подій і нічому не дивувався — ані синяві неба, що не злиняло за п'ять століть, ані напівголим стегнам і штучно подовженим — як у єгипетських красунь — очам краків'янок, ані червоним, бежевим і синім «кадиллакам», «мерседесам» і наймодернішим «альфа-ромео», ані відверто звабливим кемпінгам, ані прозоро-бетонованій споруді нової університетської бібліотеки,— здавалось, він усе те передбачав або виворожив сам із дивних законів небесних світил.

Ян Кеплер із Праги, астроном королівський при дворі Рудольфа, встановив, що орбіта планет є еліпсоподібна, а Сонце перебуває в центрі еліпса. «Книга моя написана,— сказав Ян Кеплер,— і байдуже мені, чи прочитають її сучасники, а чи нащадки. Може, чекатиме вона сто літ на свого читача, як бог чекав шість тисяч років на дослідника всесвіту».

Қотермак не залишив по собі ані такої книги, ані таких слів. Та саме буденністю він імпував мені.

Кажу вам — сидів переді мною, убраний в чорне, звичайне; Коперник не сидів би, може; Коперник — то вже не людина, то знак свого покоління; а син міщанський, Юрій з Дрогобича, сидів і пив каву, я ж не

здивувався, коли почув, що двоє бурсаків не сплатили флорена за науку, а флорен вельми потрібен, а стелилася нам обом перед очима дорога до Кракова від Дрогобича, а Дрогобич тонує поміж горами, дерев'яний, заболочений, поза валом міським, у голу-бому плині голосів і повітря.

Що лишилося з тих голосів? Юрій Дрогобич. Юрій Дрогобич з Русі. Бакалавр, магістр, професор і ректор Болонського університету, професор Краківського університету, автор книг учених, медик його королівської величності Казіміра Ягеллончика, учитель бурсаків. І несплачений флорен мені найважливіший: що за ним — бідність, чи скнарість, чи педантизм? Я шукав слідів людини з-перед п'яти століть. Геній звільнений від шкаралупи буденності, недосяжний і захищений від посягань на його індивідуальність. Не диво втім, що він приходить до нас — чистий, як Франціск Асізький, порятований нами самими од догадок, вигадок, колування в його буднях. А коли раптом приходить із-перед п'яти сотень літ звичайна людина, то хіба не втратиш голову од радості, що та людина знайшлася, зосталася, розгорнулася книгою.

Такого Котермака, буденного й звичайного, шукаю. Потерпаю, що не знайду. І знову шукаю.

У пляшку, кинуту на хвилі, поклали записку. Хтозна-коли. Потёрлася, зблякла, літеру до літери не стулиш. І кожен має право ту вписати, котрої бракує, і аби був сенс, а кожен таки матиме рацію — і ніхто не матиме.

Мучено мені з тим Котермаком. Від самого початку. Мовби хто кликав — знайди, відшукай. І знайшов: сидить переді мною, отак собі знічев'я снує розмову, а тоді, коли він вийшов із Дрогобича на шлях і пішов (озирався чи не озирався? мав за плечима бесаги чи не мав? вчувались йому співи в дрогобицькій церкві чи забув прислухатись?) — тоді, коли він так вийшов, то бачив, мабуть, ту ж дорогу перед собою, що й

тепер лежить, утоптана століттями. Йшов мудрості шукати. Чи слави? Дівчата йому могли о тій порі снитись, білі та голі, як берези наярі — так досі сняться дівчата зовсім молодим хлопцям — і ще потім будуть снитись, і ще через п'ять сотень літ.

Вписую літери, які хочу, до тих, що zostалися на аркуші життя Георгія з Русі.

...День доходив свого кінця, забираючи в небуття безліч подій, розмов, діянь, сміху і надій. Спливав безповоротно, як води Вісли. А Вісла текла байдуже, як час. Гострі леза золотих хрестів на Маріацькому костьолі розтинали полотно неба, а руки також творили хрест на вид костьольних веж і на гомін дзвонів. А за тим гомоном уже наступала тиша — відмирили торжища, замикалися голосні майстерні ковалів, бляхарів, мечників, розпарені й розімлілі виходили з гарячих лазень краківські міщани, спотикались несміливо на викладених дерев'яними балками бруківках коні заїжджого кметя, убраного до міста в сукняний кафтан, шитий мандрівним «партачем», та в машені товщем шкірянці. Кметь той дорідний та дужий, витривалий на голод і холод, лиш у місті позирав ніби непевно, він спраглий нового, цікавий усього, а все тут для нього недоступне й високе, мов костьольні вежі чи замок за мурами. А вдома кметь, упокори та нужди знести не годний, ставить у примітному місці в фільварку знак перестороги — два перехрещені між собою мечі, і спалахує потому фільварок червоно, і видно аж на Краківське передмістя, а може й далі.

В ринку замикалися сукенниці з крамом; босоногі ткачі рахували свій денний зарібок, а до убогих, забарлжених притулків сповзались жебраки й каліки, заїдаючи біду замішаним на лободі та жолудях хлібом. Хитрий шмуклер-пройдисвіт рахував, що має достарчити можновладному панові три вінці з перлами та злотом, оздоблені пишно нашійники, а ще капелюх із журавлиними перами.

Місто, як великий звір, ховалося на ніч в барліг. Висипали небом зорі, очищені од скверни, синьобілі. В саду при мурованій двоповерховій кам'яниці ученого мужа Яна Міриці велась поважна бесіда.

Ян Міриця приймав у себе гостей. Був Якуб із Боксиць, високий, схожий на величезного кондора із своєю маленькою головою й довгим гострим носом, убраний скоріш як лицар, а не учений муж. І був Миколай Мергус із Ніси, поважний, тихий, з пальцями, як короткі зубці грабель, з голосом глухим і повільною мовою. Обидва були обізнані з книжними премудрощами, мали віру в бога, в астрологію і в королівську владу.

І був Каллімах. Той вірив найбільше в людський розум та власну неперевершеність і визнавав за собою право міняти службу в королів, наче коханок,— неспокійний Каллімах, аж до дна душі збурений, із густою снаддю обличчя і хитрим профілем — потому нащадки матимуть змогу оглядати його подобу на плиті надгробній у краківському костьолі домініканів. Плиту виконає близько 1500 року за малюнком знаменитого Віта Ствоша один нюрнберзький майстер, але це потому, а зараз Каллімах неспокійний, рухливий, не тішать власні милозвучні й глибокодумні вірші, не вабить дорогий рідкісний напій — солодке італійське вино, за вельми високу ціну добуте для столу Яном Мірицею (нагадує батьківщину й молодість Каллімахові),— нині він байдужий до вина.

Я не знаю напевно, що робив того вечора Юрій Котермак, не буду вас переконувати, що тільки так могло бути: що увійшов, і привітався, і пив солодке вино з Італії, бо могло того не трапитись, бо міг він того вечора: складати молитви господові; згадувати, як просив ласки у знаменитих вельмож у Римі, аби дали йому рекомендацію до когось багатого, щедрого, зацікавленого астрологією. З астрології добував собі хліб, а закони світил небесних і рух їхній здавались

Котермакові тісно, мов кільця в ретязі, в'язаними з людською долею, — бо хіба ж від того, як світить сонце і спадає дощ, не залежить людська доля? То чи не може бути істиною і те, що залежить вона від зірок? А людина слабка, й немічна, і знесилена сумнівами, й добре б їй подарувати віру і ту віру скріпити: так сказали зорі...

Міг він того вечора так само добре їхати битим шляхом від Кракова аж до Львова, а тим шляхом возили сіль із Польщі, а тим шляхом ішли татари на Польщу, а тим шляхом король вирушав із Кракова, коли панував там голод і мор, а тим шляхом кметі ходили й ховали за пазуху ножі, бо кметям зброю невільно було носити.

Сказав колись давно Ян із Людзиська, вітаючи славного короля Казіміра Ягеллончика: найвища хвала належить вітчизні поляків. Нехай є інші, пречудові — лиш та єдина для мене подиву гідна.

Польща рівнинна, неширока, як лоно жіноче; Вісла плеще в берег, в'яже все до купи в Польщі; пахне польська рівнина медово. Ти називаєш себе Юрій Котермак з Русі, й та Русь тобі пахне солодше — чи не маєш навіть згадки в душі своїй про неї? Присвяту писав на книжці всемогутньому папі римському, молвився до католицького бога. Був ти русин чи хто ти був, Котермаку?

Міг що завгодно того вечора робити Котермак, та мені треба, щоб він зайшов у сад при кам'яниці.

— Нехай похвалений буде.

— Навіки.

— Вітаємо астролога в нашому домі.

Краківська астрологічна школа може похвалитися славою світовою. Астролог був рівним астрономові, не лежала межі тими науками (а обидві за науку мались) границя. В Угорській хроніці пишеться: «Краковія астрологіс реперта ест...» А Котермак — не останній з-поміж них.

Два бурсаки не сплатили флорена за науку; ходив із лікарською поміччю у передмістя до убогого міщанина; зорі говорять, що прийде смерть Каллімахова по його, Котермаковій, смерті, і буде ім'я Каллімахове славне довго, тільки ніхто не знатиме причини його вчинків і діянь, і важко буде сказати, чи був Каллімах вірний правді історичній, а чи власному прагненню слави і почесей, дарованих по черзі то однією державою, то іншою — залежно від того, якій служив. І сказав усе те Котермак, і бачив себе самого на смертному ложі в убогій хаті. Ділили між собою кілька флоренів бурсаки? Кажуть, що заповів свій дім, забудований на університетському ґрунті між угорською бурсою і домом Клетнара,— заповів той будиночок пішакам із бесагами від Дрогобича, аби там жили, поки всілякі науки пізнаватимуть.

Каллімахове серце — в тривозі: все прах, усе безцінь, марне, ніщо не має сенсу, бо всьому настає кінець так чи інак.

А де земля, що прийме той кінець? Вигнаний з батьківщини, вірним їй не був Каллімах: напівонімецька Польща стала йому притулком — а чи називає її своєю вітчизною? Польща вивищила його і оздобила всіма почесями, доступними людині за життя, а він не раз ставав у пригоді їй, тільки ж солодке італійське вино пахне домом і материними грудьми.

Каллімах відганяв тривогу — міркував уголос про найновішу історію Венеції, писану Сабелліком.

— Є там велика прогалина,— говорить Каллімах.— Мови немає в книзі про намір Венеції збороти турків.

— То важливий і славний для Венеції чин, доказ мудрості у політиці: Венеція бажала зневолити Туреччину, грекам подати поміч, а зробити це мала намір з допомогою персів і татар... Одначе в книзі нема про те мови,— стверджує і Юрій з Дрогобича.

Якуб із Боксиць знає ціну солодкому італійському вину та смаковитим стравам. Турботи про долю

Греції і венеціанську історію не псують йому застольного гумору, а поза тим дає добру раду:

— Каллімах, як великий знавець тих справ і неперевершений політик, мусить сам об усім написати, щоб не ухибити Венеції в славі її.

— Турки — лихо всього християнського світу, та коли біда трапляється далеко від очей наших, лемент покривджених слабко лунає у вухах... Високий злет мав би штовхнути світ на негайну боротьбу, та скарги втихли — і нема злету, — говорить Каллімах.

— І тобі, Каллімаху, найбільше годиться писати про те, — підтримує Якуба Миколай.

— Просив би я вас, Якубе і Миколаю, прислужитись правді, а зарівно й славі мого імені. Бо ж, пишучи історію Венеції, я буду змушений сам не раз згадувати власне ім'я, а не зможу говорити про себе так відверто, як вимагає того історична правда.

— Проблема вельми важлива і вимагає виняткового таланту та дару мови, — каже Котермак.

— Я не маю відваги братися за таку справу, — відмовляється Якуб із Боксиць.

Ян Міриця твердить:

— Лише серед шляхетно народжених з'являються уми справді великі, здатні зрозуміти долю республіки чи монархії, розпізнати, що провадить до могутності, оточує блиском та підтримує в занепаді. А ти, Каллімаху, краще від нас усіх можеш досягнути це.

Забуває господар, що при столі сидить син міщанський. Батько його — Михайло Донат — убогий був, не шляхетського роду, не дав і синові шляхетного імені, а лише бесаги на дорогу до Кракова. Медик при дворі короля — і простих смертних лікував, і бачив долю королів і кметів у шляхах зірок — чи не він найкраще міг знати, як однаково безсилі й ті й другі перед долею, як однаково залежать від її примх і як однаково звучать їх скарги?

Усміхається із самовпевненості Яна Котермак:

— Серед добра, яке батьки залишають дітям своїм, немає нічого вищого понад хвалу й чесність імені, однак насправді ніщо не є важчим од того тягарем... Гроші й інше усе можна часом утратити, не стягаючи на себе вини, а після їх втрати не завжди настає ганьба. Честь натомість не можна посідати без найвищої гідності ані теж утратити її без ганьби.

Бігло над Котермаком небо («Хоч і далекі від наших очей простори його, та не надто віддалені від людського розуму», — казав Котермак). Бігло над ним небо зі своїми загадками, він запропонував свою.

Не мав блиску. За Каллімаховою славою, за сьйвом Коперника, за всепихою королів — не видно його було. Сліди Котермакові — мовби пісками ступав.

А загадку таки загадав.

Гинули покоління, вмирали століття, полишаючи після себе десятки імен, як сліди чи то геніальних мудреців, чи то геніальних пройдисвітів.

Не був Котермак ні тим, ні іншим. А таки зостався.

Виворожив собі. У зірок долі випросив.

Звіздарем був. Подарували. Напівбезсмертя?

Петер Бреннер (так собі його назовемо) був високий, лисуватий і елегантний. Як і належить німцеві, любив пиво, сімейне вогнище, а зраджував дружині рідко, але неодмінно з добropорядною голубокою німкенею.

Коли б ішлося про Петера Бреннера, то можна було б домислювати не одно (уявімо), як вечорами, взимку, грів ноги у смугастих шкарпетках при каміні, читав газету й жував грубезні бутерброди, наготовлені дбайливою дружиною; зітхав сентиментально — бо саме так належить зітхати німцеві, — дивлячись на зорі і згадуючи приемні рядки з Гейне.

Але не йдеться про Бреннера.

Шліман відкрив Трою. Колумб — Америку.

Бреннер — Котермака.

Бреннер був антикваром. То було його захоплення і його хліб. Він не бачив нічого поганого в тім, щоб заробляти гроші на власному захопленні. Часом навіть дуже добре випадало. Часом — не виплачувалося. Однак Бреннер не відчував браку в грошах. У тому малася певна рація — заробляти гроші на власно захопленні.

Як то трапилось? Хтось загортав якусь дрібничку в крамниці у листок вченої книги, надрукованої тому кілька століть, а Бреннер похопився, помітив і забрав рештки стародруку за безцінь, бо для крамничкаря більше важив шматок ковбаси, аніж такий рукопис.

Чи хтось помирав — і залишив по собі скриню з невідомо як втиснутою межи старі лахи отою книгою в шкіряній оправі? Якось уже було.

Бреннерові потрапило до рук: видано у Римі, писано латиною з назвою «Юдіціум проностікон...», автором книги значився Георгій Дрогобич із Русі, магістр, учений муж, звіздар...

Горіло світло у Бреннеровій кімнаті, кімната не була закутком чорнокнижника й мага, часи чорнокнижників минули, а все-таки жило в ній щось від незвичайного — запах старих книг, специфічний, характерний, його ні з чим не порівняєш, той запах, тільки таку назву він і має — старі книги. Кохався Бреннер у старовинних свічниках, це він залишав для себе, це майже не йшло на продаж; мідні, причорнілі і бронзові, важкі, як надгробні плити, милі Психеї з тоненькими фігурками й хижі химери; коли Бреннерові раптом ставало самотньо, — а таке трапляється з кожним, хоч би він і здогадався продавати власне захоплення, — Бреннер палив свічки у всіх своїх свічниках, і горіли вони хитким, дрібним полум'ям, і аж тоді незвичною виглядала Бреннерова кімната, бо поза тими свічками ще плавали на стінах, оббитих темними шпалерами, тіні від черепа, обернутого на

попільничку (зостався по Бреннеровому батькові — лікарю), і від маленької фігурки східного божка з пласким обличчям: Бреннер тоді мав щось від мага.

Котермакова книга, видана в Римі чотири століття тому, чорна і з жовтими, як шкіра забальзамованого фараона, сторінками, пасувала до тих свічників.

Читав Бреннер. Було там передбачено час місячного затемнення і вперше, — а те, що зроблено вперше, має-таки ціну, — йшлося про Львів, Дрогобич (дороги Котермакові слалися, дороги, шляхи світил і шляхи людей). Бреннер гадав собі — то таки рідкісна книга, особливо для північних народів (через руки його перейшло чимало такого і міг би розпізнати фальшиве, як ювелір вчуває домішку в золоті).

Чотири століття ходила світами, бо так собі виворожив Котермак, аби була, аби ходила — світами ходила, чотири століття, ніким не відкрита.

І потрапила Бреннерові до рук.

Все має свою ціну. Котермакова праця також її мала — чотириста вісімдесят німецьких марок та місце в каталозі цінних і рідкісних книг.

Було це десь у році 1898.

Добрий німець Петер Бреннер відкрив Котермака. Сина міщанського з Дрогобича. І був би дуже радий, коли б хто купив Котермакову книжку за визначену ним ціну в німецьких марках.

Бо таки, мабуть, хтось купив, і знову мандрувала книга світами, й літами, й людьми.

І повернувся Георгій Котермак, син Михайла Доната, до свого Дрогобича.

Дрогобич — у долині, як між двома долонями.

Стояли золоті стовпи на небі (заходило сонце), ліси, безжально обідрані з одягу, мов окрадені опришком подорожні, пробували прикрити свою наготу густими туманами.

Стрибала дорога зайцем, наче сліди замітала. Утоптана століттями дорога. За хмарами вгадувались гори. У винниці, коричневій як шоколад, співали.

Білий-білий. Вуса й борода. Сливи очей, подовжених і з непорушним поглядом. Брови до скронь, зморшка гостро розтинає перенісся. Чорний одяг і білий комірець під білою бородою. Котермак повернувся додому. Повертався так.

Петро Січкар займав однаково мало місця і в житті, і за столом. Тихий, однорукий і маленький, наче зайва кома у фразі, жив собі в обідраному будиночку на околиці Дрогобича, при ньому була його старша, така сама тиха, незаміжня сестра, він приносив додому під пахвою буханку хліба з міста, а вона готувала для нього прості страви, оповідала довгі й незлюбиві плітки про сусідів, а вечорами вишивала невибагливі, як її життя, візерунки на білому полотні, а потім знову випорювала нитки — і так виглядало, ніби віднайти намагається неможливе.

А Петро Січкар лежав на старому тапчані, прикривши обличчя газетою, і мріяв про життя, якого він ніколи не проживе. Траплялися там подвиги й гарні жінки — неодмінно в червоних кімоно, а сам Петро Січкар був струнким і знаменитим тенором із пишною чуприною і звабливими вусиками.

Вранці Петро Січкар, махнувши рукою на переповнений автобус (куди вже йому штовхатися ліктями, навіть тут не міг би цього зробити) топтав то сніг, то болото — залежно від пори року — з околиці до центру, де працював у міському музеї.

І раптом — як у дитячій казці — випав день, коли йому пощастило. Ні, не став тенором і не зійшло кохання вогненної жінки в червоному кімоно, навіть вусики не проросли над його устами.

Вишукував для музею розписані глечики, інкрустовані тарелі: помежи сірим запорошеним мотлохом, межі непотрібом хотів натрапити ча скарб.

Несподівано напiткав непорушний погляд подовжених очей.

Портрет темний, бiлою плямою лиш борода й комiрець. Сiчкареві тремтили пальцi на бiднiй руцi його, торкався полотна напису — Георгiй Дрогобич iз Русi, коли був писаний портрет, чи то оригiнал, а хто автор портрета — а чи справдi Дрогобич iз Русi виглядав подiбним до цього образу?

Знав про Котермака. Чув. А то портрет.

Молитися був ладен — як до iкони чудотворноi.

Бiлому свiтовi цiлому хотiв би показувати портрета, писаного невидомим автором, а знайденого ним, а вiдкритого ним, тепер невеличке мiстечко Дрогобич ширилося далеко в часi i в просторi — аж за п'ять сотень лiт, аж до Кракова та Болоньi, а власний дiм на околицi з маленьким городцем, i нудними стiнами, i нудними плiтками, i прiсними стравами, i кволотихими вечорами, коли особливо вiдчутно, як безнадiйно стiкає в провали час, — усе стало iншим, бо ану ж стояв дiм його на мiсцi Котермаковоi хати?

— А що могло означати прiзвище? Котермак. Прiзвисько, характер, прикмета, професiя? Загадка.

Не приходили жiнки в червоних кiмоно. Не мав на них часу: писав i писав листи i чекав вiдповiдей, а поки з Кракова та з Болоньi Котермаковими дорогами йшли до Дрогобича коротенькi, скупi, безнадiйно скупi iнформацiї, вигадував уже не своє — Котермакове життя.

З Болоньi писали iталiйською мовою, i мало не плакав, як дитина, котрiй подарували калейдоскоп, а не сказали, що з ним робити, шукав перекладача, невмiло й кашляючи випив iз ним у коричневiй, як шоколад, винницi, перекладач з грiхом навпiл, iз iронiєю наскрiзь (де ж таки, дурницями доросла людина займається) переклав: у Болонському унiверситетi Юрiй з Русi читав студентам почеснi лекцiї з медицини та ранковi лекцiї з астрономiї. I значиться

він у тогочасних документах видатним ученим філософських і медичних наук, і астрономом, і достойним ректором університету, а більше нічого з Болоньї про нього не написали й не знали.

Однак Юрій Дрогобич повернувся додому.

Світ повірив у нього. Ніби Котермак ріс тепер та більшав, а кожен додавав до нього своє і тим загадку заплутував, і загадка росла разом із Котермаком.

Хтось твердив категорично, що слава його не менша Каллімахової, а хтось знайшов свідчення, ніби великий Коперник був Котермаковим учнем, а інший запевняв: знаменита праця в галузі медицини, автор якої досі був не відомий, належить Дрогобичу.

І виглядало так, мовби нікому не спадало на думку зняти з Котермакового портрета верхній шар фарби, аби пересвідчитись — є там ще щось? Ніхто того не робив, а ніби навпаки чинили: клали зверху нові мазки,— і годі дійти істини, і знайти Котермака.

Істиною було все — і ніщо не мало підстав. Засуджувати безпідставно до смерті й до слави однаково неможливо.

Все було про Котермака правдою, все — бридня.

Кажу вам: коли все правда, то чому неправда те, що сидів він поряд зі мною, пив каву з порцелянної філіжанки й оповідав, про що мав охоту, і згадував, що згадувалось. Болонья, приміром.

Прозора, як повітря, музика лютні й плаваючі над інструментом чорні, замріяні, як у мадонни Франческо Франчо, очі італійки, й розкішний фасад церкви тіла Христового, і неперевершені палаци Болоньї — стрілчасті арки палаццо Ізолані, і тесаний, ніби полірований, гранчастий алмаз каменів Бевілакві, і круглі арки над вікнами нижнього поверху палаццо Фава.

А ще — один глухий вечір, коли падав дощ, і голод допікав, і цілий світ пахнув тільки хлібом, шматком хліба — колись покинув не доївши малий хлопець Котермак на тесаному столі батьківської хати

(як тому не раз згадувався той шмат хліба і бесаги, наладиювані в дорогу!). І тоді за гроші на хліб склав гороскоп, де все свідчило про багатство, славу й радощі; за таке платили щедро, а насправді зорі віщували біду, її неможливо було уникнути — то чи так уже підло вчинив молоденький і без міри голодний магістр, сфальшувавши тоді задля хліба?

А ще колега Миколай Вудка з Квідзиня, такий трохи дивний, трохи не схожий на інших...

А ще той вечір, коли говорив Каллімахові про долю, — чи ж не справдилося?

Обтер Котермак бороду. Дивився на світ непорушним поглядом, мовби нічому не дивувався, мовби знав ще тоді, з-перед п'яти сотень літ, що так, а не інакше буде все діятись на білому світі:

— Здобить слава не тільки за життя, а триває віки, сягає наступних поколінь. Літа надають їй тривкості й блиску, хоча все інше час руйнує безжально...

Шукаю. Знову спочатку. Шукаю віднова Котермака.

— Доброго дня вам. Як ваше здоров'я? У театрі опери та балету дають «Циганського барона». Чи не хочете послухати? Скористайтесь нагодою...

Де я бачив це обличчя, де? Котермак.

А то не він. То напівбожевільний старий, розклеює театральні афіші у Львові, подовжені темні очі й непорушний погляд. Ніби з нього той портрет малювали.

Театральні афіші — вони не мають нічого спільного з астрологією. Нині в гороскопи не вірять.

Стою над дахами Львова і дивлюся на зорі. Сліпучий Сатурн із загадковими кільцями. І місяць — жовтий і танучий — тоненький шматочок цитрини. А долом чорні дахи міста, божевільна застиглість, нерухомість чорних дахів — квадрати, шпилі, трикутники, хаос, мішанина. А що тому, що по тому?

Послухай-но, по тому, через п'ятсот років, хоч би знічев'я, мимохить, випадково, поміж іншим, — виводжи мене, Звіздарю. Через п'ятсот літ.

Зміст

РЕПЕТИЦІЯ. <i>Повість</i>	3
ОПОВІДАННЯ	
Портрет маленької дівчинки з черепахою	160
Терра інкогніта	167
Сотворіння тайни	181
Великі королівські лови	199
Буєсть Митусина	208
Зачин до оповідання про Донелайтіса	227
Дрогобицький звіздар	240

Нина Леонидовна Бичуя

РОДОСЛОВНАЯ

Повість, рассказы

Художник *Екатерина Ивановна Суевалова*

Львов, издательство «Камэняр», 1984

(На украинском языке)

Редактор *О. К. Романчук*

Художній редактор *Б. Р. Пікулицький*

Технічний редактор *Ц. А. Буркатовська*

Коректор *О. В. Катола*

Інформ. бланк № 1319

Здано на складання 03. 01. 84. Підписано до друку 11. 04. 84

БГ 05718. Формат 70×100¹/₃₂. Папір др. № 2

Гарнітура літературна. Високий друк. Умов. друк. арк. 10,4

Умов. фарб.-відб. 11,22. Обл.-вид. арк. 11,9. Тираж 30 000 пр.

Замовлення 50-4. Ціна 85 к.

Видавництво «Камэняр», 290006 Львів, Підвальна, 3

Львівська книжкова фабрика «Атлас».

290005 Львів, Зелена, 20

Бичуя Н. Л.

Б67 Родовід: Повість, оповідання. — Львів: Каме-
няр, 1984. — 256 с., іл.

У нову книгу сучасної української письменниці увійшли по-
вість про молодь — акторів провінційного театру, які прагнуть до
самовдосконалення і утвердження себе як особистостей, а також
оповідання на історичну та сучасну тематику.

Б 4702590200-033 45.84
М214(04)-84

ББК 84.Ук7
У2

